

Ey insan

Yasın

ÖZKAN GÜNAL

Allah'ın bize insanın ne olduğunu göstermesi, bizim insan
olmamızı istemesidir.

emek
yayınevi

Yasin

Ey İnsan!

Yasin

EMEK YAYINEVİ

Ey İnsan!

Yasin

Yazar: Özkan Günal
Editör: Emine Aytül Erol
Kapak: İlker Kurtuldu
İç Tasarım: Özkan Günal
1. Basım: Kasım 2016
ISBN: 978-605-66229-6-0

EMEK YAYINEVİ

İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Sertifika No: 31634
Tel: 0224 221 03 22

Baskı:

EMEK DİJİTAL MATBAA

Hoşnudiye Mh.Cengiz Topel Cd. No.13/A ESKİŞEHİR
Tel: 0(222) 231 65 62 - Fax : 0(222) 231 65 61
Sertifika No: 32580

info@emekyayinevi.com
info@emekdijitalmatbaa.com
www.emekyayinevi.com
www.emekdijitalmatbaa.com

©2016 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Özkan Günal

1974 yılında Bursa'da doğmuş olup halen Bursa'da ikamet etmektedir. Zahir eğitimini Bursa'da tamamlamıştır. İnsan-ı Kamil olma yolundaki eğitimini, üçüncü devre Melami piri, Seyit Pir Muhammed Nurûl-Arabî Hazretlerinin torunu Kemal Efendi kolundan olan, zahir batın babası Melami Mürşid-i Kâmilî Nam-ı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin aşk ve irfan mektebinde tahsil etmiştir. Kendisine ekilen aşk, irfan ve melamet neşesiyle hizmet etmeye devam etmektedir. Yirmi altı yıldır Melami meydanında hizmet görmekle birlikte edebiyatla da uğraşmaktadır. Rubailer, beyitler, şiirler, sohbetler ve beyit şerhleri ile ayet tefsirleri, roman, hikâyeler ve deyişler çalışmaları da yapmaktadır.

Özkan Günal'ın tasavvuf edebiyatına kazandırdığı eserler şunlardır,

Gül Kokuları 1, Gül Kokuları 2 ve Aşkın Dilinden olan Rubailer çalışmaları,

***Özüm Uyanyor* isimli tasavvuf şiirleri çalışması,**

***Vahdet Deryası* isimli Mısri Niyazi Hz'nin şiirleri şerhi çalışması,**

***Aşktır Tevhid-i İnsan* isimli Nam-ı Damperli Halil İbrahim Baki Külliyyatı çalışması,**

***Sebebi Yar Cemali* isimli deyişler çalışması,**

***Nokta* isimli Sayın Mustafa Tatçı'nın Nokta şiirinin yorumu çalışması.**

***Gitmeliyim* isimli şiir çalışması**

***Sevgiye Dair* isimli şiir çalışması**

***Ey sevgili canan!* İsimli âşık dilinden maşukun anlatıldığı eser.**

***Arayış* isimli eser Tasavvufî alanda Risale-i Vehbiye şerhi romanıdır.**

***Dembir* isimli Melamet sohbetleri, çalışması.**

***Tasavvufta Kandiller* isimli Kandiller ve Mevlid-i Şerif yorumları çalışması.**

***Akbaş* isimli kısa hikâyeler çalışması.**

Teşekkür Yazısı

Bu Fakiri,

Bıkmadan, usanmadan sürekli tevazu, hoşgörü, sabır ve saygının yanında, sonsuz bir sevgi ile tüm kalbini katıp, irfâniyetiyle iki elinin arasında yoğuran canımın cananına, kendi güzelliğini bu Fakir'den yansıtan zahir bâtın babam, İbrahim Günal'a çok teşekkür ediyorum.

Ellerinden gelen yardımı esirgemeyen âşıklara çok teşekkür ediyorum.

Bana bu imkânı tanıyan ve yazılarımı yayınlamaya lâayık bulup, sizlere ulaşmama vesile olan Emek Yayınevi'ne de ayrıca teşekkür ediyorum.

Bu kitabı okuyan siz değerli okuyuculara teşekkür ediyorum.

Bir kitabı değerli ve güzel kılan okuyucusudur.

İyi ki varsınız.

Özkan Günal

Eser Hakkında

Değerli okuyucu,
Okumaya başladığınız bu eserde, Cenabı Allah'ın hükmü olan kutsal kitabımız yüce Kur'an'ı Kerimde bulunan **“Yasin”** suresinin günümüz kullanım diliyle tercümesini ve sarf edilmiş ayetlerin tasavvufî yorumlarıyla izahını bulacaksınız.

Cenabı Allah'ın beyanı olan **“Yasin”** suresi, insan namzedi olan bizlere, Allah'ın insan tanımına yüklediği anlamla insanı anlatmaktadır. Hangi hallerde bulunursak insanlığımızdan uzak, şirk içinde yaşıyor oluşumuzu, hangi hallerde bulunursak şirkinden arınmış tevhit ehli olan iman üzerine yaşıyor oluşumuzu göstermektedir. Cenabı Allah bizlere, **“Yasin”** suresi 59-60-61-62 ayetlerinde,

Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın. Ben size şeytana kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi? Sizden söz almadım mı? Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye. Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?

diyerek, şirkin nefsimize, imanın kendisine kulluk etmek olduğunu göstermektedir. **“Yasin”** suresini anlaşılır bir şekilde okumak, anlayabilmek için hizmet göstermek ve okuduklarımızı hayatımızda uygulamak Allah'ın bizden, bizi insan suretinde yaratmasıyla istediği hükümdür, farzdır. Bir bilginin tahsili, bilmiş olmaktan daha fazla sorumluluk getirir ve bu sorumluluk bizim dışımızda birilerine değil bizzat bilgiyi tahsil edenin kendisinedir. Allah'ın bize insanın ne olduğunu göstermesi, bizim insan olmamızı istemesidir. Bilinmelidir ki, **“Yasin”** suresi mezarlarda ölümlere okunsun diye değil, bizzat tevhide ölü olan dirilere okunsun ve amel edilsin diye Allah tarafından söylenmiştir.

Yasin

İnsan, canlı mahlûk olan bedene ve bu bedende kendisini var kılan dirilik, ilim, irade, güç, görme, işitme, kelim ve yaratma olan yaptıklarıyla yaşamın içinde ihtiyaç duyduklarının peşinde koşarak sadece maddeye dayalı istek, zikir, sevgi ve fikir besleyerek yer işgal eden değildir. Görülmelidir ki tüm bunlar insan sureti dışındaki canlı olan diğer mahlûklarda da mevcuttur. Bu tanım Cenabı Allah'ın insana yüklediği anlam değildir. Bu tanım nefsinin esaretinde şirkini yaşarken aklını nefesine tâbî kıldığından dolayı kendisini doğru yolda zanneden henüz batınındaki insanlığını kendisinde zahire getiremeyen kendisine gafil, cehalet karanlığında yaşayanların tanımıdır.

İnsan, kendisine lütfedilen emanete zulmetmekten kurtulup, nefisinden Rabbini bilendir. Nefisinden Rabbini bilen, bu âlemde üzerinde taşıdığı Hak ziyneti olan sıfatlarını Hakk'a tâbî kıldığından sıfatlarının muhatabı Hak olandır. Cenabı Allah, bilinmek istediği için bilinme isteğine cevaben bilme yönüyle de tecelli etmiştir. Nefis bilinme isteğinin tecellisi, insan bilme yönünün tecellisi olarak bilinme yönü giydirilmiş olandır. İnsan bilinme ve bilme yönlerinin tevhididir. İnsanı diğer canlı mahlûklardan ayıran ve üstün kılan işte bu bilmekliktir. İnsandan Rabbini bilmeyi alırsan geriye sadece bilinme yönü kalır ki, buna canlı mahlûk denilir. Şimdi, insan suretinde olan canlı varlık kendisinde ve bu âlemde Rabbini bilenlerden değilse tek taraflıdır. Tek taraflılık aslında senin ikiliğindir, anlamaya çalış. Kendi ikiliğini tevhit etmen, insan olmandır ki iman üzerine bulunman tam da budur. İşte, bu kitapta Cenabı Allah **“Yasin”** diyerek bizi bize anlatmaktadır. İnsanın dişisi, erkeği olmaz; ya insanızdır ya da değiliz... Kabul edilmelidir ki, Allah'ın tanımladığı insanlığa ulaşmak için İlla ki Mürşid-i Kamil'e tâbîlik gerekir. Cenabı Allah bir kelam söyler bin mana içerir. Bu eser bin manadan birisini anlatmaya çalıştığımız eserdir, nihayet değil...

Aşk u niyazlarımla.

Yasin

Euzü billâhi mineş-şeytânirracîm Bismillâhirrahmânirrahîm

- 1- Ey insan!
- 2- Hüküm veren Kur'an'a andolsun.
- 3- Muhakkak ki sen, gerçekten gönderilensin.
- 4- Doğru bir yoldasın.
- 5- İndirilen pak nursun.
- 6- Yarattılış sebebinden habersiz bulunanları, uyarman için. Çünkü onlar gâfillerdir.
- 7- Andolsun ki, pek çoklarına Hak söz ulaşmıştır ama onlar imana gelmezler.
- 8- Muhakkak ki Biz, onların boyunlarına, çenelerine kadar halkalar geçirdik. Bu sebeple onlar, başları yukarı kaldırılmış olanlardır.
- 9- Hem önlerinden bir set ve arkalarından bir set çekmişiz, kendilerini sarmışızdır da baksalar da görmezler.
- 10- Onları uyarsan da uyarman da onlar için aynıdır. Onlar, Allah'a ulaşmayı dilemezler.
- 11- Sen sadece zikredeni ve alçak gönüllü olanı uyarırsın. Öyleyse onu tevhide erip kul olmakla müjdele.
- 12- Şüphesiz Biz, ölüleri mutlaka diriltiriz. Onların yaptıklarını ve bıraktıkları eserlerini yazarız. Biz, her şeyi Levh-i Mahfuz'da bir bir kaydetmişizdir.
- 13- Sen onlara, o şehrin halkını misal ver. Onlara uyarıcılar gelmişti.
- 14- Hani onlara iki uyarıcı göndermiştik de onları yalanladılar; Biz de bir üçüncüsüyle onları güçlendirdik, *"Haberiniz olsun, Biz sizlere gönderilmiş uyarıcıyız."* dediler.
- 15- Dediler ki, *"Siz, bizim gibi beşerden başka bir şey değilsiniz. Rahman bir şey indirmedir. Siz sadece yalan söylüyorsunuz."*
- 16- Uyarıcılar da dedi ki, *"Rabbimiz biliyor ki, biz gerçekten size gönderilmiş uyarıcılarız."*

- 17- *“Bize düşen, ancak tevhide davettir.”*
- 18- Onlar da dediler ki, *“Herhalde biz sizin yüzünüzden sıkıntı çekmeye başladık. Eğer bu işten vazgeçmezseniz, andolsun ki, sizi taşlarız ve mutlaka bizden size pek acıklı bir azap dokunur.”*
- 19- Uyarıcılar, *“Sıkıntınız kendinizdendir. Size zikir hatırlatılınca mı sıkılıyorsunuz? Hayır, siz haddi aşan bir kavimsiniz.”* dediler.
- 20- Derken şehrin öbür ucundan üçüncü uyarıcı koşarak geldi. *“Ey kavmim! Bu uyarıcılara uyunuz!”* dedi.
- 21- *“Sizden hiçbir övgü istemeyen uyarıcılara uyun, onlar tevhit üzerineler.”*
- 22- *“Beni yaratana ne diye kulluk etmeyeyim? Siz de O'na döneceksiniz.”*
- 23- *“Ben, O'ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer Rahman bana bir zarar dilerse, onlar bana bir fayda sağlamaz ve beni kurtaramazlar.”*
- 24- *“Başka ilah edinirsem, gerçekten şirk içinde kendisine zulmedenlerden olurum.”*
- 25- *“Şüphesiz ben Rabbime inandım. Gelin, beni dinleyin!”*
- 26- Ona denildi ki, *“Gir cennete.”* O da *“Ne olurdu, kavmim de bilseydi.”* dedi.
- 27- *“Rabbimin beni tevhit eri yapıp kendisine ulaştırdığını ve kendisiyle ziynetlediğini”*
- 28- Ondan sonra Biz, halkının üzerine gökten bir ordu indirmedik; indirmeğe gerek duymadık.
- 29- Sadece bir söz yetti ve sönüp gittiler.
- 30- Halkın durumu pek üzücü... Kendilerine ne zaman bir elçi gelse onunla alay ederlerdi.
- 31- Kendilerinden önce nice nesilleri yok ettiğimizi ve onların bir daha kendilerine dönmediklerini görmezler mi?
- 32- Hepsi toplanıp huzurumuza getirileceklerdir.
- 33- Ölü toprak onlar için bir delildir. Onu diriltiriz ve oradan taneler çıkarırız da ondan yerler.

- 34- Orada cennetler yaptık; hurma bahçeleri, üzüm bağları daha neler neler! İçlerinde pınarlar akıttık.
- 35- Yesinler diye kendi elleriyle meydana getirdikleri o meyvelere, hâlâ mı şükretmezler?
- 36- Yerin bitkilerinden, kendi nefislerinden ve daha bilemeyecekleri şeylerden bütün çiftleri yaratanın şanı ne yücedir.
- 37- Gece de onlara bir delildir. Ondan gündüzü çekip alırsız, bir de bakarlar ki, karanlığa dalmışlar.
- 38- Güneş de son bulacağı yere kadar akıp gider. Bu, hakkıyla bilen Allah'ın takdiridir.
- 39- Aya da, kuru bir hurma dalına dönüşünceye kadar çeşitli evreler belirledik.
- 40- Ne güneşin aya çarpması yaraşır, ne de gece gündüzü geçebilir; onların her biri gökyüzünde yüzerler.
- 41- Onlar için bir delil de, onların neslini dolu bir gemide taşımamızdır.
- 42- Yine kendileri için onun gibi binecek gemiler yaratmamızdır.
- 43- Ve dilersek onları batırırız, o zaman onlara yardım edilmez ve onlar kurtarılmaz.
- 44- Ancak tarafımızdan rahmetimizle belli bir zamana kadar yaşatmak başka...
- 45- Kendilerine, *“Geçmişinizden ibret alıp ve geleceğiniz için sakının ki merhamet edilesiniz,”* denilmişti.
- 46- Ve onlara, Rablerinin delillerinden başka bir delil gelmez ancak o delilden yüz çevirirler.
- 47- Onlara, *“Allah'ın size lütfettiği rızıklardan dağıtın!”* dendiğinde, nankörlüğe sapanlar ve iman edenlere şöyle derler, *“Allah'ın, dilediği takdirde yedirip doyuracağı kişiyi biz mi doyuracağız? Siz açık bir sapıklık içindesiniz, hepsi bu.”*
- 48- *“Eğer siz doğru söyleyenlerseniz, bu söz ne zaman?”* derler.

- 49- Onlar sadece bir tek söze bakıyorlar, bir söz ki, onlar tartışıp dururken kendilerini yakalayiverir.
- 50- Ne bir vasiyet bırakmaya vakit bulurlar ne de ailelerine dönebilirler.
- 51- Sura üfürüldüğünde onlar, buldukları konumdan çıkıp Rabbe akın ederler.
- 52- *“Eyvah, başımıza gelenlere... Kim kaldırdı bizi uyuduğumuz yerden? Bu, Rahmanın uyardığı gerçek... Doğruymuş o gönderilen uyarıcılar.”* derler.
- 53- Bu, ancak boş sözden ibarettir. Derken onların hepsi, huzurumuzda hazır bulunmadalar.
- 54- Bu gün nefse en ufak bir haksızlık yapılmayacak ve yaptıklarınızın dışında, hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacaksınız.
- 55- Şüphe yok ki cennet ehli bugün, nimetler eşliğinde sevinç ve ferah içindedir.
- 56- Eşleriyle birlikte cennet gölgeliklerinde otururlar.
- 57- Orada dilediklerince sohbet ederler.
- 58- Rab huzurunda hazır bulunanlara seslendi.
- 59- Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın.
- 60- Ey Âdemoğulları, Ben size şeytana kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi, sizden söz almadım mı?
- 61- Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye.
- 62- Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?
- 63- İşte, size söz verilen cehennem budur!
- 64- Bugün inkâr ettiğiniz için yaslanın ona bakalım.
- 65- O gün ağızlarına mühür vururuz da, Bizimle elleri konuşur ve yapmış olduklarına da ayakları tanıklık eder.
- 66- Hem dileseydik gözlerini üzerinden silme kör ediverirdik de yola dökülürlerdi fakat nereden görecekler?
- 67- Dileseydik onları buldukları yerde bırakırdık da ne ileriye ne de geriye gitmeye güçleri yeterdi.
- 68- Kimi uzun ömürlü yaparsak onu yaratılışı itibarıyla yaşlandırarak zayıflatırız. Hâlâ akıllarını kullanmazlar mı?

- 69- Ona şiir öğretmedik, zaten ona uygun düşmez. Bu, ancak zikir ve apaçık bir Kuran'dır.
- 70- Kâfir olarak şirki yaşayanları uyarıcı Hak sözüdür.
- 71- Görmediler mi? Kudretimizden onlara canlı mahlûk olan bedenler giydirdik de sahiplendiler.
- 72- Biz onlara bedenlerini itaatkâr kıldık da ondan istifade ederler.
- 73- Bedenlerinde kendileri için sayısız vasıflar vardır. Kıymetini bilmeyecekler mi?
- 74- Allah'ı bırakıp kendilerini ilah edindiler.
- 75- Nefisleri, kendilerine yardımda bulunmaya güç yetiremez. Aksine nefisleri onlar için hizmetkârdır.
- 76- Nefislerinden yana olan sözleri seni üzmesin. Gizledikleri ve açıkladıkları her şeyi çok iyi biliriz.
- 77- İnsan, onu bir nutfeden nasıl yarattığımızı görmedi mi? Sonra da Bize karşı müstakil varlık çıkartıp apaçık düşman oldu.
- 78- Kendi yaratılışını unutarak, güya bir örnek vermeye kalkışıyor ve diyor ki, *“Şu çürümüş, toz ufak olmuş kemikleri bu hale geldikten sonra, kim diriltebilecek, olur mu böyle şey?”*
- 79- De ki, *“Onu ilk defa yapıp meydana getiren diriltir ve o, her çeşit yaratmayı bilir.”*
- 80- O ki sizi, kendi varıyla var etti de siz o var ile varlık sahibisiniz ve nesliniz o varlıkla devam etmekte.
- 81- Gökleri ve yeri yaratan Allah'ın, onların benzerini yaratmaya gücü yetmez mi? Evet yeter. O, hakkıyla yaratandır, hakkıyla bilendir.
- 82- Bir şeyi dilediği zaman, sadece “Ol!” der, o da hemen olur.
- 83- Her şeyin mülkü kendi elinde olan Allah'ın şanı ne kadar yücedir! Siz de O'na döndürüleceksiniz.

Yasin Suresi

Nefsimden nefsim Arif olmaktan, Nefsimden Rabbime arif olmaya niyet ettim.

Ey insan! Hüküm veren Kur'an'a andolsun. Muhakkak ki sen, gerçekten gönderilensin, doğru bir yoldasın, indirilen pak nursun. Yarattılış sebebinden habersiz bulunanları, uyarman için, çünkü onlar gâfillerdir. Andolsun ki, pek çoklarına Hak sözü işittirilmiştir de artık onlar imana gelmezler. Muhakkak ki Biz, onların boyunlarına, çenelerine kadar halkalar geçirdik, bu sebeple onlar başları yukarı kaldırılmış olanlardır. Önerilerinden bir set ve arkalarından bir set çekmişiz, kendilerini sarmışızdır da baksalar da görmezler ve onları uyarırsan da uyarırsan da onlar için aynıdır, onlar Allah'a ulaşmayı dilemezler. Sen sadece zikredeni ve alçak gönüllü olanı uyarırsın. Öyleyse onu tevhide erip kul olmakla müjdele. Şüphesiz Biz, ölüleri mutlaka diriltiriz de onların yaptıklarını ve bıraktıkları eserlerini yazarız. Biz, her şeyi Levh-i Mahfuz'da bir bir kaydetmişizdir. Sen onlara, o şehrin halkını misal ver. Onlara uyarıcılar gelmişti. Hani onlara iki uyarıcı göndermiştik de onları yalanladılar; Biz de bir üçüncüsüyle onları güçlendirdik. Onlara dediler ki,

- *Haberiniz olsun, biz sizlere gönderilmiş uyarıcıyız.*
- *Siz, Bizim gibi beşerden başka bir şey değilsiniz. Rahman bir şey indirmedir. Siz sadece yalan söylüyorsunuz.*
- *Rabbimiz biliyor ki, biz gerçekten size gönderilmiş uyarıcılarız. Bize düşen, ancak tevhide davettir.*
- *Herhalde biz sizin yüzünüzden sıkıntı çekmeye başladık. Eğer bu işten vazgeçmezseniz, andolsun ki, sizi taşlarız ve mutlaka bizden size pek acıklı bir azap dokunur.*

- *Sıkıntınız kendinizdendir. Size zikir hatırlatılınca mı sıkılıyorsunuz? Hayır, siz haddi aşan bir kavimsiniz.*

Derken, şehrin öbür ucundan destekleyici üçüncü adam koşarak geldi ve şöyle dedi.

“Ey kavmim! Sizden hiçbir övgü istemeyen uyarıcılara uyun, onlar tevhit üzerineler. Beni yaratana ne diye kulluk etmeyeyim? Siz de O'na döneceksiniz. Ben, O'ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer Rahman bana bir zarar dilerse, onlar bana bir fayda sağlamaz ve beni kurtaramazlar. Başka ilah edinirsem, gerçekten şirk içinde kendisine zulmedenlerden olurum. Şüphesiz ben Rabbime inandım. Gelin, beni dinleyin!”

Ona denildi ki, *“Gir cennete.”* O da *“Ne olurdu, kavmim de bilseydi Rabbin beni tevhit eri yapıp kendisine ulaştırdığını ve kendisiyle ziynetlediğini.”* Ondan sonra Biz, halkının üzerine gökten bir ordu indirmeğe gerek duymadık. Sadece bir söz yetti ve sönüp gittiler. Halkın durumu pek üzücü... Kendilerine her ne zaman bir uyarıcı gelse onunla alay ederlerdi. Kendilerinden önce nice nesilleri yok ettiğimizi ve onların bir daha kendilerine dönmediklerini görmezler mi? Hepsi toplanıp huzurumuza getirileceklerdir. Ölü toprak onlar için bir delildir. Onu diriltiriz ve oradan taneler çıkarırız da ondan yerler. Orada cennetler yaptık; hurma bahçeleri, üzüm bağları daha neler neler! İçlerinde pınarlar akıttık. Yesinler diye kendi elleriyle meydana getirdikleri o meyvelere, hâlâ mı şükretmezler? Yerin bitkilerinden, kendi nefislerinden ve daha bilemeyecekleri şeylerden bütün çiftleri yaratanın şanı ne yücedir. Gece de onlara bir delildir. Ondan gündüzü çekip alırız, bir de bakarlar ki, karanlığa dalmışlar. Güneş de son bulacağı yere kadar akıp gider de bu, hakkıyla bilen Allah'ın takdiridir. Aya da, kuru bir hurma dalına dönüşüncüye kadar çeşitli evreler belirledik.

Ne güneşin aya çarpması yaraşır, ne de gece gündüzü geçebilir; onların her biri gökyüzünde yüzerler. Onlar için bir delil de, onların neslini dolu bir gemide taşımamızdır. Yine kendileri için onun gibi binecek gemiler yaratmamızdır. Dilersek onları batırırız, o zaman onlara yardım edilmez ve onlar kurtarılmaz. Ancak tarafımızdan bir rahmet ve bir zamana kadar yaşatmak başka... Kendilerine,

“Geçmişinizden ibret alıp ve geleceğiniz için sakının ki merhamet edilesiniz,”

denilmişti ama onlara, Rablerinin delillerinden başka bir delil gelmez ancak ondan yüz çevirirler. Onlara, *“Allah'ın size lütfettiği rızıklardan dağıtın!”* dediğinde, nankörlüğe sapanlar, iman edenlere şöyle derler,

“Allah'ın, dilediği takdirde yedirip doyuracağı kişiyi biz mi doyuracağız? Siz açık bir sapıklık içindesiniz, hepsi bu. Eğer siz doğru söyleyerseniz, bu söz ne zaman?”

derler. Onlar sadece bir tek söze bakıyorlar, bir söz ki, onlar tartışıp dururken kendilerini yakalayiverir. Ne bir vasiyet bırakmaya vakit bulurlar ne de ailelerine dönebilirler. Sura üfürüldüğünde onlar, buldukları konumdan çıkıp Rabbe akın ederler.

“Eyyvah başımıza gelenlere... Kim kaldırdı bizi uyuduğumuz yerden? Bu, Rahmanın uyardığı gerçek... Doğruymuş o gönderilen uyarıcılar.”

Derler ama bu, ancak boş sözden ibarettir. Derken onların hepsi, huzurumuzda hazır bulunmadalar. Bu gün nefse en ufak bir haksızlık yapılmayacak ve yaptıklarınızın dışında, hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacaksınız. Şüphe yok ki cennet ehli, nimetler eşliğinde sevinç ve ferah içindedir.

Eşleriyle birlikte cennet gölgeliklerinde otururlar. Onlar orada dilediklerince sohbet ederler. Rab huzurunda hazır bulunanlara seslendi.

“Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın. Ey Âdemoğulları, Ben size şeytana kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi, sizden söz almadım mı? Sizden söz almadım mı? Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye. Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz? İşte, size söz verilen cehennem budur! Bugün yaslanın ona bakalım inkâr ettiğiniz için.”

O gün ağızlarına mühür vururuz da, Bizimle elleri konuşur ve yapmış olduklarına da ayakları tanıklık eder. Hem dileseydik gözlerini üzerinden silme kör ediverirdik de yola dökülürlerdi fakat nereden görecekler? Dileseydik onları buldukları yerde bıraktırdık, ne ileriye ne de geriye gitmeye güçleri yeterdi. Kimi uzun ömürlü yaparsak onu yaratılışı itibarıyla yaşlandırarak zayıflatırız. Hâlâ akıllarını kullanmazlar mı?

Ona şiir öğretmedik, zaten ona uygun düşmez. Sözleri ancak zikir ve apaçık, ikilikte olup şirki yaşayanları uyarıcı Hak sözüdür. Görmediler mi? Kudretimizden onlara canlı mahlûk olan beden giydirdik de sahiplendiler. Biz onlara bedenlerini itaatkâr kıldık da ondan istifade ederler. Bedenlerinde kendileri için sayısız vasıflar vardır. Kıymetini bilmeyecekler mi? Allah'ı bırakıp kendilerini ilah edindiler. Oysa nefis kendilerine yardımda bulunmaya güç yetiremez, aksine nefisleri onlar için hizmetkârdır. Nefsaniyetten yana olan sözleri de seni üzmesin. Gizledikleri ve açıkladıkları her şeyi çok iyi biliriz. İnsan, onu bir nutfeden nasıl yarattığımızı görmedi mi? Sonra da Bize karşı kendisine müstakillik vererek apaçık düşman oldu. Kendi yaratılışını unutarak, güya bir örnek vermeye kalkışıyor ve diyor ki,

Yasin

“Ŗu çürümüŖ, toz ufak olmuŖ kemikleri bu hale geldikten sonra, kim diriltebilecek, olur mu böyle Ŗey?” De ki, “Onu ilk defa yapıp meydana getiren diriltir ve o, her çeŖit yaratmayı bilir. O ki sizi, kendi varıyla var etti de siz o var ile varlık sahibisiniz ve nesliniz o varlıkla devam etmekte. Gökleri ve yeri yaratan Allah’ın, onların benzerini yaratmaya gücü yetmez mi? Evet yeter. O, hakkıyla yaratandır, hakkıyla bilendir. Bir Ŗeyi dilediği zaman, sadece “Ol!” der, o da hemen oluverir. Her Ŗeyin mülkü kendi elinde olan Allah’ın Ŗanı ne kadar yücedir! Siz de O’na döndürüleceksiniz.”

Yasin Suresi

Eûzu billâhi mineş-şeytânirracîm Bismillahirrahmanirrahim

Ey İnsan! Eûzu billâhi mineş-şeytânirracîm derken nefsimin istekleri doğrultusunda yaşayarak, nefsimi ilah görüp, nefsime secde etmekten ve nefsim için yürüdüğüm yaşam yolunda adım olan her yaptıklarımla adım adım şirk bataklığına batmaktan, “Sana sığınıyorum Ya Rabbim” demektesin. Evet, Bize sığındığını söylüyorsun hem de kendin ve varlığın aslı sandığın nefsinden Bize sığındığını lakin bu söylem dilde kaldığı ve kalbe inmediği için yaşamın, Bize sığındığını söylerken nefsine sığınmakla geçmekte ve sen bunun farkında değilsin.

Kendinde nefsini görmekte, sevmekte, işitmektesin ki işte bu halin nefsine sığınmak olup gördüğün, işittiğin, sevdiğin, fikrettiğin nefsin olduğundan nefsin doğrultusunda yaşayarak Bizden yani kendi hakikatinden uzaklaşarak karanlıklara gömülüyorsun, kendinden Bize cahil olarak yaşıyorsun.

Bismillahirrahmanirrahim derken de, Bizim, Allah, Rahman, Rahim Esmalarımızı zikrediyorsun. Yaşam, âlem ve senin kendin olan varlık, Bizim Esmalarımızın tecellisiyle mümkündür. Var olan her zerre Bizim varlığımızın zahirliğidir ve gayrısının olması mümkün değildir. Tek bir zerre dahi yok ki Bizimle var olmasın, olması da mümkün değildir çünkü yaratılmış dediğin Bizim zuhurumuz ve giyindiğimiz elbisedir. Bu sebeple

Allah esmasıyla Zat’ımızın tecellisini,
Rahman esmasıyla Sıfatlarımızın tecellisini,
Rahim esmasıyla Fiilerimizin tecellisini

zikrediyorsun. Âlem ve dahi sen Bizden ayrı değilsin, hakikatte Bizim tecellimizsin ve bu tecelli Bizim sen olarak zahir oluşumuzdur. “Ben” dediğin varlığın bütünlüğü, onu oluşturan unsurlarla gerçekleşir ki kendi vücudun, sıfatın, ef’âlin vardır ve bedenlenişinde kalp, ciğer, mide, kan, el, ayak, göz, dil ve kulak gibi olgular mevcuttur ki bunlara tek tek bakarsak senden ayrı görünür ama hepsi sen denilen bütünün bir parçası olup senin vücudundur. Nasıl ki sen zikredilince tümü sende batın oluyorsa işte yaratılmışlık da böyledir. Bizi zikrettiğinde Varlığı Bizimle birlikte mümkün olan tüm yaratılmışlık hem Bizde batın olur hem de Biz onlardan görünürüz.

Kendindeki Bizim sen tecellimizi idrak edip acziyete bürünerek varlığında Bizi ispat etmek kulluk olup, Kul Bizim muradımızdır ve sen nefsine göre yaşamaktan geçip nefsinden nefsini görmekten geçerek nefsinde Bizi görmeyle kendinde Bize şahit olunca ancak o zaman hakikatte “Eûzu billâhi mineş-şeytânirracîm Bismillahirrahmanirrahim” demiş olursun.

Her şey Bizim tevhitliğimizin içerisinde gerçekleştiğinden, hakikatiyle besmele çeksen de, çekmesen de tevhitliğimizin içindesin lakin hakikatiyle zikretmek kendi aslına yani kendinde Bize arif olmandır ki bu arifiyet, kendi varlığında varlığın olan Bizim sen tecellimize kendinde, işlerinde, sıfatlarında ve vücudunda şahit olmaktır. Bu şahadet kendine ben derken Bizi işitmen, kendine bakarken Bizi görmenle mümkündür ve Bizi işitme ve görme Bizim kabul ettiğimiz Kendimize olan imandır. Eûzu besmele, Bizim sana sende Kendimizi muhabbet edişimizdir, “Sen” kitabımıza yazdığımız Kendimizi anlatışımızdır, seninle Kendimizi sende zikredişimizdir.

İnsan, Kendimizi zikredişimize dâhil olandır.

1 – Yasin.

Ey insan! Ey Bizim kendimizi bilmekliğimiz olarak zuhur edişimiz olan habibim. Kendimizi bilmekliğimiz ibaresi ve devamında bu bilenin habibim oluşu, varlığının özünü anlatmaktadır. Bize yakınlığın Bizi bilmekle olduğunu ve bu bilmenin gayrıyı bilmeden bilmeye olunca Bizim tarafımızdan sevildiğinde, Yasin esması alınmasında, anlatılmak isteneni kavrayıp, kendini aynı özelliğe ulaştırmak, kulluğunun gereğidir. Çünkü seninle varlık âlemine çıkışımızın gayesi budur.

Bize yakınlık ancak kendini Bizden uzak tutan ve şirk olan ikiliğinin, tevhit üzerine yaşamaya başlayarak, Bizde fena bulman sonucu, birlenmesiyle mümkündür. Senin kendini gördüğün nefsin ve aslın olan Ruhun, ayrı ayrı olduğu sürece ikiliktesindir. Oysa nefsim dediğin bedensel varlığın, Bizim fiil tecellimizdir ve bilinmek isteğimizin sebebidir.

Nefsinde tecelli halinde, seninle zuhur eden Bizi değil de kendini gördüğün ve kendine zan ile bulunarak müstakil varlık verdiği sürece şirk ediyorsun, şirk ehli olarak yaşıyorsun.

Nefsini, nefsinin adıyla okuyarak nefsinden nefsine arif olma, nefsini Bizim adımızla okuyup nefsinden Bize arif olmalısın. Yaptığın işlerde, sıfatlarında ve vücudunda nefs-i emmarenin var kılıp, ilah olarak benimseyip, zikrediyor ve ona kulluk ediyorsun. Bu zan ve şirkinden arınmanın yoluysa, Kendimizi muhabbet ederek sana kendi aslını tanıttığımız hakikat meydanında, nefsini zikretmeyi bırakmaktır. Bizi zikrederek hakikat sırrı olan ledün ilmi tahsili ile işlenip, zan varlığına tövbe edip, bu tövbe neticesinde kendi ikiliğini tevhit etmelisin.

Yasin

Tevhit, Bizim ziynetlerimizle ziynetlenerek kul esmasıyla zahir olup, nefsinden aslın olan Ruhun görülmeye başlamasıdır. Anlamalısın ki, ledün ilmi esmasıyla sunulan Hakikat sırrı, Bizim zatı ilmiyemizden rahmetimizle zahir olmuş, bilinmeklik muradımıza hizmet eden, Bizim ancak tecellisine ulaşılnca bilineceğimiz ilimdir ve bu ilim Bize yakınlık deryasıdır. Bu ilim ile işlenip kendisinden ledün ilmi tecelli edenler Bizimle aralarında olanları aradan kaldırıp, Bize yakın olmayı başaranlardır. Ledün ilmimizi, zikrimizle birlikte yaşantında uygulaman dışında hiçbir oluşum seni, Bizimle yakın yapamaz. Bilmen, ilmin tecellisine varmış ve bu ilimle keşif âlemi açılmış, hayret zevkine ermiş olmandır.

Bilen her an her zerrede kendi nakıs anlayışını terk etmesi sonucu, kendisinde oluşan ala anlayış ile bulunup, Bizimle muhatap olandır. Bizimle muhatap olan, Bizden gayrıları terk edip, Bizimle güzelleşir ve Bizden gayrı sevgilisi kalmadığından, Bizim sevdiklerimizden olur. Bu ise hakikatimizin idraklere sunulduğu meydana, varından soyunup, tevhit deryasında gayrılıksız bilenlerden ve bu deryanın sınırsızlığında Cemalimizi seyredenlerden olmaktadır. Yasin diyerek dile getirdiğimizi anlamaya çalış. Yasin hitabını, ey insan anlamında kullanıyoruz ki, zaten Bizim zikrettiğimiz insan, Bizi bilmeyi başaranlar için kullandığımız bir esmadır. Sen, kendi ikiliğinde kalıp, ikiliğini yaşadıkları için insan tanımına yükledikleri gayrılık anlamına bakma, Bizim insan tanımına yüklediğimiz anlamı anla ve kendini bu insanlığa ulaştır. Bizi kendi istedikleri gibi zannedip, bu zannı bizi tarif etmek için anlatanların tanımladığı Bizimle, Bizim Kendimizi anlatışımız birbirine zıttır. Sen, Bizi anlamak ve bilmek sonucu insan dediğimiz olmak istiyorsan, Bizim Kendimizi anlatışımızla Bize ulaşanlardan ol. Biz “Ey insan!” derken, Kendi zuhurumuza seslenmekteyiz.

İnsan, kendisinde Bizimle Bize ulaşındır.

2- Hüküm veren Kur'an'a andolsun.

Ey insan! Âlem, Bizim varlığımızın zahir oluşudur ve bu zahir oluş Bizden ayrı değildir. Biz âlemi kurarken yani zuhur edişte âlem isimi alırken, kurulan ve kuran olarak ikilik yaratmadık, yaratılmışlık esması giyindik. Bu sebeple yaşam bütünlüğüyle her eşyası, her sureti, her ismi ve her fiiliyle Bizim hükmümüz, Bizim tecellimizdir. Hiçbir zerre yok ki o zerreliliğiyle Bizim tecellimiz olmadan varlık âleminde mevcut bulunsun. Bu mümkün değildir. Eğer Bizim tecellimiz olmayan bir şey varsa o zaman Bizim kendimizden başka ilah olmayışına şahadet edişimiz hükmünü yitirirdi. Anlamalısın ki kendi varlığın, bu varlığın vasıfları, bu vasıflarla yaptıklarının tümü ve karşılaştığın her oluşum Bizim Kendimizi muhabbet edişimizdir. Kitabımız nasıl ki her harfiyle, her hecesiyle, her kelimesiyle, her cümlesiyle Bizim kelimamızsa, sen de Bizim varlık tecellimizsin. Varlığının tümü Bizim varlığımızın zuhurudur ve zuhurumuz olan varlığın, Bizim Kendimizi ispat edişimizdir. Vücudun, diriliğin, bilgün, iraden, gücün, görmen, işitmen, kelamın ve yaptıkların, tümü sendeki hükmümüzdür. Bu hüküm, bilinme ve bilme isteğimizin ispatıdır. Anlamalısın ki kendim dediğin sen ve Bizim Kur'an diyerek beyan ettiğimiz, birbirinden ayrı değildir. Âlem ve sen ayrı olmadığımız için esma yönüyle zikrettiğimiz sen, âlem ve Kur'an Bizim farklı isimler almamızdan ibarettir. Zuhur edişimizde aldığımız bu isimlerle, aynılık ve gayrılık olmadan Kendimizi zikretmekteyiz.

Sen, ey Bizim kendimizi bilişimiz! Kur'an olan bu âlemde kendi tafsilatını seyretmektesin. Bu seyirle, âlem olan tafsilatından kendi aslını keşifle Bizi keşfetmektesin. Sen, kendisinden Kendimizi bilmek için zahire geliştirdik! Kendinden Bizi bildiğinde hükmümüz gerçekleşmiş olacaktır.

İnsan, kendisinde Bizimle hükmümüzü yerine getirendir.

3- Muhakkak ki sen, gerçekten gönderilensin.

Ey insan! Muhakkak ki varlık âleminde isim ve suret giyinerek bulunuyor oluşun, kendini kendi iradenle, kendi isteğine göre var kılışın değil, Bizim seni aynı şu halinle ve şu isimle gönderişimizdir. Gönderişimiz var edişimiz, var edişimiz ise isim ve suret elbisesi giyişimizdir. Bu değişmez ve değiştirilemez gerçek olup Kendi özelliklerimizle seni ziynetlemiş oluşumuzdur. Bilsen de bilmesen de varlığın varlığımızın zuhurudur. Balığın, varlığının sebebi olan ve içinde yaşadığı denizi bilmese de denizin içinde var oluşu gibidir. Balık nereye gitse, nereye dönse, ne görse, ne işitse tümü denizdir. Sen varlığımızla kendine müstakillik verirken bile Bizi zikredensin. Sen ve Biz, su ve buz gibiyizdir. Buzun içinden suyu alırsan geriye ne kalırsa sen de Bizziz, o kalan kadarsın. Biz, Kendimizi muhabbet etmek istedik de bu muhabbette ortaya çıkan her kelam nefis olarak zahir oldu, sen ise dinleyen olarak...

İstesen de Bizden ayrı değilsin, istesen de kendini Bizde yok edemezsin. Seninle Bizim aramızdaki ilişki, birliğin çokluğu arasındaki ilişki gibidir. Buğday birdir ve ambarında sayısız çoklukta oluşu buğdayı iki yapmaz, bir buğdayın çoğuludur. Tümünü kaldırıp bir tane buğday bıraksak da buğdaydır, tümü bir aradayken de buğdaydır. Eşya, gece karanlığında görülmez lakin güneş doğunca görülmeye başlar. Güneş var olan ama görülmeyeni görülür kılar, olmayanı var etmez. Batında olan zahir olur ki yokluk batındaki halin ismidir. Görünür hale gelişi, biri çoğaltmaz. Görünür hale gelen eşyadan, onu görünür kılan güneşin görünmesi gibidir sende Bizim görünmemiz. Bu görünme senin gerçekliğinin olup Bizim seninle Kendimizi zikretmemizdir. İnsan, kendisinde Bizim zikrimizi işiten, Bizi seyredendir ve bu, gerçeğin kendisidir.

İnsan, Bizim gerçekliğimizle Bizimle zahir olandır.

4- Doğru bir yoldasın.

Ey insan! İnsanlığınla insanlığın gereğini yerine getirerek doğru yolda olansın. Bu yol ki seyir halinde kendisinde ve bu âlemde Bizim zikredildiğimiz, Bizim sevildiğimiz, Bizim görüldüğümüz, Bizim işitildiğimiz, Bizim fikredildiğimiz yoldur. Doğruluk, senin Bizim Kendimizi bilme yönümüzle zahirimiz oluşudur. Kendinle diğer canlı mahlûklar arasındaki farkı algılamaya çalış. Ezbere yaşamaktan kurtar kendini, gözlemler ve düşün. Kendini ben diyerek giyindiğin varlığının, canlı olma ve bedenlenme kısmının insan görünümünde olmasıyla insan zannetme. İnsan sadece bedenlenmiş, iki ayağı üzerinde yürüyen, işini yapan, gören, işiten ve bilgi tahsil edip uygulayan ve üreyerek neslini devam ettiren değildir. Seninle tecelli edişimiz bu kadar sınırlı değil. Buna içgüdü denilir ki bu içgüdü üzerine yaşayan canlı mahlûktur. Mahlûkta olmayıp sende bulunan özellikler, doğru yol olan beni bilme alanında hizmet etmeye başladığında ancak insanlığına ulaşmış olacaksın. İnsan ilah olarak Bize secde edendir, kendisini ilah gören değil.

Ey insan! Bizim ilahlılığımıza şahit olup Bize secde eden, secde etmesiyle, Bizi seven, zikreden. Bizim, zikri Bize ulaşınca kendisinden Kendimizi zikrederek kendisini zikrettiğimiz gerçeğine erip insan dediğimiz olansın ki, doğru yol budur. Varlığın Bizim zikrimizin ispatı olduğundan gayrılığın kendini zikretmeden dolayıcıdır. Sen, Bizim tecellide görünür halimiz olarak Bizim vasıflarımızın ispatısın. Var oluşun Bizim Kendimizi ispat edişimizdir. Varlığının var oluşu, var oluş haliyle olduğu gibi Bizim zikrimizdir. Kendisine ben diyerek aslında Bizi zikretmeye başlayan! Ben deyişin Bizim Kendimizi sende ben diyerek zikredişimizdir.

İnsan, ben derken kendisinde Bizimle Bizi işitendir.

5- İndirilen pak nursun.

Ey insan! İndirilen pak nursun yani Bizim Kendimizi bilmemizin, görmemizin, işitmemizin, zikretmemizin ve fikretmemizin zahirisin. Biz seninle kendimiz olarak tecelli ettik. Kendine uyan, kendini tanı. Bilmek öyle bir olgudur ki Bizim kendimize mahsustur. Cümle âlem bilinmekliğimizdir, sen ise bu bilinmekliğimizde bilmekliğimiz.

Senin dışında varlık âlemindeki diğer tecellilerimiz de Bizim Bizliğimizin tecellisidir lakin onlar Bizim hangi özelliğimiz ise sadece o kadardır ve sadece o kadar Bizi ispattadır, kendilerinde bilmek yoktur. Varlık âleminde zahir oluşlarıyla Bizim bir özelliğimizi zahire getirirler. Onlarda kendilerini Bizim gözümüzle görme, Bizim işitmemizle işitme, Bizim zikrimizle zikretme, Bizim irademizle fikretme yoktur. Elma ağacı sadece elma ağacıdır ve o sadece elmayı muhabbet eder ve bu muhabbet elmanın ağaçtan zahir oluşudur, bilerek muhabbet değildir. Aynı durum senin dışında var olan her şey için geçerlidir. Ağaç, taş, kuş, ne varsa hepsi öyle ama sen cümlesine vakıf olup, cümlesini bilerek cümlesinden bizi bilme özelliğindesin yani Bizim irademizin tecellisine sahipsin. Bu tecelli seni Bizim Kendimizi bilme tecellisi yapmaktadır. Düşün! Görme ve işitme var ama sadece kendisini ve yaşamsallığı için gerekenleri görüp işitmekle sınırlı. Eğer görüp işitmezse yaşamsallığı devam edemez. Bu görme ve işitmeye Bizi görme ve işitme yok. Şimdi, onlarda Bizi görme ve işitme olmaması, onların var oluşlarında bulunması gerekmediğindendir ama sen nurumuzla tecellimizsin. Kendini, batınında mevcut bulunan nuru, kendinde zahir ederek insan denilen eylemelisin. Nur, Bizimle Bizim cemalimizi seyreden irfaniyetimizdir.

İnsan, Bizimle Bizde nurlanandır.

6- Yaratılış sebebinden habersiz bulunanları, uyarman için çünkü onlar gâfillerdir.

Ey insan! Kendi zahirinin farkındasın ama batınındaki gerçeklikten habersiz olma. Zahirin dünyada bulunuş halin olan beden, batının, zahirliğinden kendini, kendinden Bizi bilecek olan yönüdür. Zahir batın tevhit oluşun, kendinden Bizi bilişinle mümkündür. İnsan, nurumuzu zahirinde Bizi bilmeyele Bize layık ahlak ile yaşayandır ki bu ahlak daim huzurumuzda olanın kendi iradesini Bize tâbî kılmasıyla Bizim vasıflarımızın ondan görünmesidir. İnsan, nurumuzun ispatıdır. Nurumuzun zuhuru, nuru batınında bulunduran ama bu nurdan habersiz tek taraflı sırf madde için yaşayanların iç dünyasına temas eder. Ona bakanlar özlemini çektiklerine, ne aradığını bilmeden aradıklarına kavuşmuş olduklarını hissederler. Ona bakanlar onun gibi olmak isterler. O, kendisine bakılınca zahir batın insan görünendir.

Senin yaratılış sebebinden habersiz oluşun, aslını kendinden zahir edememiş olduğun, irade sahibi olup bu iradeyle Bizim ilahlılığımıza şahit olmak yerine kendi ilahlılığını yaşadığın haldir ki bu hal seni ikilikte bulunduran, dilinle değil ama halinle şirk ettiren, yaşantında her yaptığınla cümlesinin arkasında nefsin için olması sebebiyle Lailaheillaene diyen...

Varlığın Bizim varlığımız olan sıfatlar olduğundan habersiz varlığı sahipleniyorsun. Varlığı sahiplenip ikilik çıkarttığın için kendinde ve âlemde iki görüyorsun, iki gördüğün için de kendine gafilsin. İnsan gafletinden geçip kendisine arif olandır ve bu imanı zahir edendir. İnsana bakanlar, onda kendi batınındaki öz varlığı görürler çünkü insan Bizim zahirliğimizde aldığımız isimdir. Bizim Bizliğimizle Kendimizde Kendimize şahit oluşumuz...

İnsan, kendisinde Bizimle Bize davet edendir.

7- Andolsun ki, pek çoklarına Hak söz ulaşmıştır ama onlar imana gelmezler.

Ey insan! Varlığı Bizim varlığımız olduğundan habersiz olanlara, varlığı sahiplenerek kendisini ilahlaştıranlara, ikilik çıkarttığı için kendisinde ve âlemde iki gördüğü için kendisini ve Bizi ayırıp kendisini nefsinden ibaret, Bizi kendisinden ötede zannederek aslından gafil olanlara Hak söz ulaşmıştır ama onlar imana gelmezler.

Söz haktır çünkü Bizim varlık âleminde kelam, fiil olarak gözle görülür, kulakla işitilir, akılla fikredilir ispatımızdır. Bizim Kendimizi idraklere sunuşumuz, anlayacağın şekilde apaçık Kendimizi anlatışımızdır. İman olan insanca tevhit üzerine yaşamı, yaşamın içinde yaşayarak, tecelli edişimizle gösterişimizdir. İnsan dediğimiz, kemal sıfatlarımızın tecellisiyle insanın nasıl olduğunu hem o insandan Kendimizi muhabbet edişimiz hem de hal yönüyle muhabbetimizi ispat edişimiz, “*Nefsaniyet giyinmiş bir halde dünyada dünyadan olanlara ihtiyaç duyuyor oluşum benim bu imanı oluşturmama imkân vermiyor, bunu başarmak mümkün değil*” diyemeyesin diyedir. Zorluk, nefsin ilahlaşmayı seviyor oluşundan dolayı bu ilahlığı bırakmak istemeyişindedir. Nefsin emmare boyutunda emre itaat etmek yerine emreden olması ve senin nefsinin emrine boyun eğmen, nefsinin ilah olarak benimseyip nefsinin kulu olmandır kendine gafil, kendine zulmediyor oluşun. Nefsin isteklerine göre yaşamın, nefsinin sevmen, nefsinin zikretmen varlığı nefsinle tevhit edip varlıkla tecelli eden nefsin sanıp kendini nefsinden ibaret zannetmendir. Nefsinin esaretinden kurtulup, varlığı nefsinle değil Bizimle tevhit edip varlığında Bizi zikrederek Bizimle olup, Bizi sevmen olan iman üzerine yaşamaya dönmelisin. Kendisi tecelli olanı, tecelli eden zannetmekten geçmelisin.

İnsan, kendisinde Bizimle tecelli eden Bizi görür.

8- Muhakkak ki Biz, onların boyunlarına, çenelerine kadar halkalar geçirdik. Bu sebeple onlar, başları yukarı kaldırılmış olanlardır.

Ey insan! Varlığı nefsiyle tevhit ettiği için kendisini nefisten ibaret zannedenler, nefislerine secde etmek olan nefs-i emmarenin özelliklerini benimseyerek yaşarlar. Bu özellikler, kendisine eziyet etmesinin sebebi olan özellikler olup haset, kin, öfke, gurur, kibir gibi özelliklerdir. Bunların her birisi bir halka olarak boyunlarında takılıdır ki bu halkalar kişiyi nefs-i emmaresinin kölesi yapmaktadır. Nefsine tâbî olanlar bu özelliklerle yaşamlarını devam ettirenlerdir. Onlar, öfkeleriyle kendilerine varlık verip, varlıklarının devamlılığı için öfkeyi giyinmeye devam ederler. Öfke, kendilerine ve etraflarına zarar vermelerini sağlar. Bu yaşam onların, nefs-i emmarelerinin zulüm üzerine inşa ettiği ilahlığına kul oldukları yaşamdır. Kibir ve diğer zulmani özellikler için de aynısı geçerlidir.

Onlar bu yaşamı sevdikleri ve kendilerine ulaşan Hak söze itibar etmedikleri yani Bizim Kendimizi insan-ı kâmil tecellimizden muhabbet ve ispat edişimize tabî olmadıkları için başları yukarı kaldırılmıştır. Başlarının yukarı kalkık oluşu kibir üzerine kendilerine üstünlük ve gayrılık verişleridir. Onlar benlik üzerine her yaptıklarını ve söylediklerini boyunlarındaki halka olan zulmanî özelliklerle yaptıklarından kendilerini görürler. Kendilerini görüşleri iki baktıklarından dolayıdır. Onlar Bizim bilinmek muradımızın tecellisi olan yaşamda, kendi şirk anlayışları üzerine bulunup nefsanîyetlerini görenlerdir. Nefsanîyetini gören, Bizim ziyetlerimizi sahiplenip nefsinden yana kullanman, nefsi emmare boyutunda tutmandır. Nefsin sevdiklerini sevmek ve hizmet etmek, Hak sözünü kabul etmemektir.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi severdir.

9- Hem önlerinden bir set ve arkalarından bir set çekmişiz, kendilerini sarmışızdır da baksalar da görmezler

Ey insan! Onlar benlikleriyle kendilerine Bizden ayrı verdikleri müstakil varlıklarının devamlılığı için yaptıklarını, zulmanî özellikler üzerine yaptıklarından ve yine benlikleri için şirk içinde olmayı sevdiklerinden dolayı varlığımızı sahiplenmeleri sebebiyle varlıklarının Bizim varımız olduğu gerçeğini görmezler. Onlar Bizim görünürlüğümüze bakıp kendilerini görürler.

Başlarının yukarda oluşu yani kibirleri, kendilerindeki tecellimizi görmelerine manidir. Varlıklarının evveli ve sonu olduğunu, evvel ve son arasında kendilerinin olamayacağını, sahiplendiklerinin kendilerinden Bizim tecelli edişimiz olduğunu, yaşamın Kendimize ait vasıflarımızı zahire getirmek olduğunu, ilahlaşmayı benimsediklerinden dolayı kabul etmezler. Onları Biz yarattık. Onlara beden verdik, bu bedende can verdik, irade, kudret, bilgiyi öğrenip kullanma yeteneği verdik, görme, işitme, konuşma ve bunlarla iş yapabilme verdik. Onlara yaşamsallıklarının devamlılığı için ihtiyaç duyduklarını verdik lakin onlar kendilerinde Bizi değil nefislerini ilah olarak gördüler. Bizi bilebilsinler diye kendi irademizle tecelli edişimiz olan iradelerini ve bu irade edişin getirisi ilahlaşmayı nefisleri için kullandılar. Kendilerini yüceltmek için giyindikleri nispetleri, hakikatin perdesi oldu da perdede görünür olanı değil perdede perdeyi görmeye devam etmekte. Onlar kendilerinde Bize bakıyor oluşlarından gafil, Bizim görünürlüğümüzde nefislerini seyredenlerdir. Bu sebeple her yaptıklarında ve yapacaklarında şirk içinde olup, olmaya devam edeceklerdir.

İnsan, kendi ikiliğini Bizimle tevhit edendir.

10- Onları uyarsan da uyarman da onlar için aynıdır. Onlar, Allah'a ulaşmayı dilemezler.

Ey insan! Kendilerini yüceltmek için giyindikleri şirki sahiplenip şirkiyle yaşayanlar, kendilerindeki tecellimize gafil olanlar, nefis-i emmarelerinin ilahlığında nefislerine hizmet etmekten hoşnut olanlar, ilahlaşmayı severler ve tövbe etmek istemezler. Nefsinin, senden ayrı kendisine ait varlığı yoktur. Nefsinin varlığı Bizim sen olarak tecelli edişimizden doğan varlıktır. Nefsin senin varlığını sahiplenerek ilahlaşır ki yapabileceği iş değildir. O istese de varlığı sahiplenemez çünkü onda sahiplenme isteği bile yoktur. Eğer ki sen varlığı nefsinle tevhit edersen o başka. İşte o zaman senin ona verdiğin sana ait olanları giyinir de isteği, sevgisi, muhabbeti, görmesi, işitmesi, düşünmesi, bilgiyi tahsil ve kullanma yeteneği olur. Varlık sahibi olmaya başlayan nefis bu varlığı kendisi için kullanmaya başlar ki, nefiste ilahlaşmak ve şirki giyiniş Bize isyan etmek ve seni kendine zulmedenlerden eylemek için bunu sağlayacağı zulmanî vasıflar vardır.

Eğer nefsinin esaretinden kurtuluş arıyorsan nefsini zikretmeyi bırakıp Bizi zikretmeye başlamalısın. Nefsinin esaretinde yaşayanlar zulmanî vasıfları kullanıp diğerlerini üzdükçe, ezdikçe, eziyet ettikçe, zulmettikçe, kendisine muhtaç hale getirdikçe, korkuttukça secde edilen olurlar ve bir daha bu şirkten dönemezler. Nefis sahiplendiği varlıkla ilahlaşma şirkini tattıktan sonra artık imana gelmek istemez. O kendi varlığını, şirkini besleyen işler üzerine olmaya devam edip şirkine son verecek olanı önemsiz, gereksiz, saçma sapan bir şey gösterir çünkü akıl nimeti kendisine tâbîdir. Eğer imanı kabul ederse şirki biter, şirk biterse kendisi biter. Ne zamana kadar Bizi değil de nefsini dinlemeye devam edeceksin?

İnsan kendisini Bizimle hürleştirendir.

11- Sen sadece zikredeni ve alçak gönüllü olanı uyarırsın. Öyleyse onu tevhide erip kul olmakla müjdele.

Ey insan! Bizim, İnsan-ı Kamil tecellimizle Kendimize davet edişimizi ancak, nefsin zulmanî sıfatlarını terk edip rahmani sıfatlar üzerine yaşamaya başlayarak kulaklarını nefsinin tıkadığı için Hak sözü işitebilir hale gelersen duyanlardan olursun. Davet Kendimize olduğundan, seni tevhitte yani Bizim güzelliğimizle güzelleştiririz de nereye baksan Bizim gözümüzle Bizi görürsün.

Zikretmen, zikrettiğin şey doğrultusunda yaşaman, zikretmeye başlaman ise mevcut yaşamını değiştirmendir. Hangi hal üzerine yaşıyorsan aslında onu zikrediyorsundur. Şimdi bak kendine ve yaşadığın hali gör. Eğer yaşamın seni Bizi kendinden ayrı, uzakta zannı üzerine tutarak Bizden uzaklaştırıyorsa sen nefsini zikrediyorsundur. Bu zikir seni kendine gafil, cehalet karanlığında tutarken aynı zamanda algılarının Bize kapalı olmasını sağlamaktadır. Biz yaşamın içinde her zerre ve her fiilde Kendimizi ispat etmekte ve bu ispatla Kendimize davet etmekteyiz lakin sen nefsinin açığı Bize kapalı olduğundan ne görebiliyor ne de işitebiliyorsun. Nefsin için yaşamayı terk ederek kendini esaretten kurtarma sonucu Bizim istediğimiz şekilde yaşamaya başlayarak Bizi zikretmeye başlamış olursun. İşte bu yeni yaşamında kibir üzerine olmaktan alçak gönüllü olmaya başlayarak, algılarını Bize açmış olursun ki algıların Bize açıldığından Kendimize olan daveti işitmeye başlarsın. Talebin işitmeye başladığın davetimize uyup Bize doğru yolculuğa başlamak olduğunda varacağın yer Bizim tevhidimiz olup bu tevhit içinde ikiliğin olan şirkin imana dönüşünce nefsin var oluş gayesine secde etmiş olarak nefis aynasından Bizim muhatabımız olursun yani Bizim kul dediğimiz.

İnsan, kulluğunu Bizimle kendisinde zahire getirendir.

12- Şüphesiz Biz, ölüleri mutlaka diriltiriz. Onların yaptıklarını ve bıraktıkları eserlerini yazarız. Biz, her şeyi Levh-i Mahfuz'da bir bir kaydetmişizdir.

Ey insan! Nefsinin esaretinde nefsin için yaşıyorsan, kendinde ben diyen olarak Bizi değil nefsini işitiyorsan, zikretmek olan yaşamda nefsin için yaşayarak Bizi değil nefsini zikrediyorsan bilmelisin ki sen, seninle tecelli edişimize yani kendinden Bize gafilsin ve bu gaflet seni hakikatte kendine ölü yapmaktadır. Hakikate ölü olman, metabolizmandaki canlılığın getirisi olan görüyor, işitiyor, konuşuyor, fikrediyor, yürüyüp tutuyor, isteklerde bulunuyor oluşunun, muhatabının Biz olmayışdır. Oysa Biz, Bize ait olan bu değerler ile seninle tecelli edişimizi, görmeyle suret göresin, işitmeyle ses işitesin, kelamla konuşmuş olasın, fikretmeyle nefsini düşünesin yani kısaca Bizim dışımızda, her şey olan bilinme tecellimizde Bizi değil tecelli edişimizdeki suret görünürlüğünü bilesin diye vermedik.

Görüyor ama Bizi görmüyorsan, görmenin aslına ölüsündür. İşitiyor ama Bizi işitmiyorsan, işitmenin aslına ölüsündür. Zikrediyor ama Bizi zikretmiyorsan, zikretmenin aslına ölüsündür. Fikrediyor ama Bizi fikretmiyorsan, fikretmenin aslına ölüsündür. Şimdi yaşarken ölü oluşunu anladın mı? İşte diri olmak için nefsine göre olan yaşamını Bize göre yaşamaya başlayarak Bizi zikretmeye başlamalısın ki bu yaşam kendini kibirden kurtarıp alçak gönüllü yaptığında davetimizi işitenlerden olasın. Davetimiz Kendimize ulaşma yoluna girip o yolda Bize ulaşınca görmen, işitmen, zikrin Bize tâbî olur. Bize tâbî olan varlığının aslı yani senin kendiliğin Bizimle Bizim muhatabımız olur ve sen dirilmiş olursun. Bizi talep etmen, Bize ulaşma yolunda bulunman ve Bize ulaşıp Bizimle yaşamaya başlaman için bildirdiğimiz gibi yaşaman ise kendindeki hal muhabbetiyle Bizi talep edenlere yol gösterici olur.

Tıpkı bir kitabı okur gibi seni yaptıklarından okurlar da sende Bizi okuyarak bu okumayla sendeki tecellimizden Bizi görürler. Bizimle Bize olan muhabbetin, Bizim eserimiz olur. Görüşün, işitişin, zikrin, fikrin ve Bizimle birlikteliğin olan yaşam her birisi ayrı ayrı bir eser olur Bizi okumak isteyenlere. Seninle Kendimizi sende zikredişimiz, zikrimizi yaşam denilen Kendimizi muhabbet edişimize yazmamızdır. Seninle Kendimizi sende görüşümüz, görme ve görünmeyi yaşam denilen Kendimizi muhabbet edişimize yazmamızdır. Seninle Kendimizi sende işitişimiz, işitmeyi yaşam denilen Kendimizi muhabbet edişimize yazmamızdır. Seninle Kendimizi sende fikredişimiz, fikretmeyi yaşam denilen Kendimizi muhabbet edişimize yazmamızdır.

İşte tüm bunlar nefis kitabına Kendimizi yazmamız olduğundan, Bize ulaşıp Bizde yok olanı Kendimizle var kılarak dirilttiğimiz kullarımız, nefislerinde Bizim adımızla Bizi okuyarak nefislerinden Bize arif olanlardır. O kul ki, her yaptığı Bizim o kuldan Kendimizi âleme kendi özelliklerimizi yazmak olup, o kul Bizim kalemimizdir. Kalem ve kitabın birliği yani yazan ve yazılanın birliği, bilen ve bilinenin birliği, Hak ve halkın birliği olan tevhit, Kendimizden Kendimize seyir ve muhabbet. Fiillerimiz, bünyesinde sıfatımızı ve zatımızı tevhit ederek ispat ederler ve hiçbir fiil Bizim tecellimiz olmama iradesine sahip değildir. Her fiil Bizim Kendimizi, diri kıldığımızı kelamdır ve kelimamız Bizim kelimamız olduğu için Bizimle Bize ve Bizdedir, asla sonu olmayandır. Ey insan! Bizim kalemimizsin ve Bizi yazmaktasın yaşama. Yazdıklarından Kendimizi anlatıyoruz afaka, okuyarak Bizi işitsinler diye. Kendi yazdıklarında Bizi okurken kelimamız olup işittirmektesin aynı zamanda. Sen Bizim Kendimizi ispat edişimiz, sen Bizim Kendimi sende bilişimizsin.

İnsan, davetimize Bizimle kendisinde icabet edendir.

13- Sen onlara, o şehrin halkını misal ver. Onlara uyarıcılar gelmişti.

Ey insan! Şehir kendine ben demenin sebebi olan varlığıdır ve bu varlık şehrinin halkı, bedenini oluşturan unsurlar ve sıfatlarıdır. Her ne kadar vücudundaki oluşumların yani yaşamsallığının sebebi olan organlarının işlevselliğinin farkında olmasan da tümü Bizim seninle tecelli edişimizdir. Vücut şehrinin halkı olan bu vasıflar senin kendi yaptığın kazanımların değildir. Cümlesini sana vermemizle hazır buldun ve hiç birisi kendi hâkimiyetinde değildir. Nefes alman, kalbinin atması, gibi hepsi işlevini yerine getirmekte ve Bizi ispat etmektedir. Hangisini sen yaptın ve hangisinde kontrolün var düşün. Bu halk seni şehrin hâkimi yapıyor ama senin hâkimiyetin yok. Anlayacaksın düşünürsen sendeki Bizi. Birde farkında olduğun özelliklerin mevcut ve bunlar canlılığın, iraden, ilmin, gücün, görmen, işitmen, konuşman ve istediğin şeyleri yapabiliyor olmandır. Yürüyorsun, tutuyorsun, yiyiyorsun, uyuyorsun, çalışıyorsun gibi.

İşte farkında olduğun vasıfların dahi Bize ait olan özellikler olup seninle tecelli edişimizdir. Anlamalısın ki bunlar dahi kendi yaptığın vasıflar değil Bizim tecellimizi sahiplenmendir. Ben dediğin hiçbir şey senin değil, emanetimizdir. Sana, var oluşlarıyla Bizi anlatmaktadırlar kendileri olarak. Görebiliyor oluşun, işitebiliyor oluşun, fikredebiliyor oluşun, bilgiyi öğrenip kullanabiliyor oluşun senin kazanımın olmayıp, sen olarak yaratılmışlığa çıkanın Biz olduğunu ispat edip seni uyardırlar. Sana “*Sen, sen değilsin, Rabbinin zuhurusun, sen Rabbini kendinde, varlığın kendisi olarak bilmelisin*” demek, seni uyardırlar. Ey insan! Varlığının Bizim zuhurumuz olduğunu kendisinde keşfeden ve gören...

İnsan, zahirlüğimizi Bizimle kendisinde keşfedendir.

14- Hani onlara iki uyarıcı göndermiştik de onları yalanladılar; Biz de bir üçüncüsüyle onları güçlendirdik, “Haberiniz olsun, Biz sizlere gönderilmiş uyarıcıyız.” dediler.

Ey insan! “Onlar” beyanımızı, kendi dışında algılamaktan geçip, kendinde anlayarak görmeye beyanımızdan Bizi kendinde görmeye başlamalısın. Bu sebeple sana gönderilen kendindeki iki uyarıcıyı bu şekilde yorumlamaya başlamalısın ki sana seninle Kendimizi muhabbet edişimizi, seni Kendimize muhatap kılmayı istediğimizi işitenlerden olasın. Varlığında seni uyaran iki uyarıcı aynı zamanda imanının da şahidi olan işitmen ve görmendir.

İşitebiliyor oluşun, Bizim işitme özelliğimize sende tecelli ediyor olduğumuzdandır çünkü işitme, Bizim Kendimizi işitmemizdir. Bizde işitme var diye sen de işitebiliyorsun ve bu özelliğınle ne işitiyor olursan ol aslında Bizim Kendimizi işitiyor oluşumuzdasın. İşitmen sana kendiliğı olarak yani işitebiliyor oluşunla Bizi anlatmaktadır. Görebiliyor oluşun, Bizim görme özelliğimize sende tecelli ediyor olduğumuzdandır çünkü görme, Bizim Kendimizi görmemizdir. Bizde görme var diye sen de görebiliyorsun ve bu özelliğınle ne görüyor olursan ol aslında Bizim Kendimizi görüyor oluşumuzdasın. Görmen sana kendiliğı olarak Bizi anlatmaktadır. Şimdi düşün, işitme ve görme Bizim sıfatımız ve bunları göndermemiz sende bulunuyor oluşudur. Kendinde Bize ait olan işitme ve görmeye Bizi kendinde tanımalısın. Varlığının aslı yani seninle zahir oluşumuz Bizim Kendimizi bilme isteğimize dendir. Biz seninle bilme yönümüz olarak zahir olduğumuz için sende işitme ve görme var. Dışarıya çıkma kendinde ara. Seni sana sende anlatıyoruz ve anlattığımız Bizzat Biziz. Üçüncü uyarıcın ise iradendir.

İnsan, varımız olan varlığından Bize varandır.

15- Dediler ki, “Siz, Bizim gibi beşerden başka bir şey değilsiniz. Rahman bir şey indirmedi. Siz sadece yalan söylüyorsunuz.”

Ey insan! Eğer kendine bakıp gördüğün varlığı ve bu varlıkla var olanı sahiplenirsen yani kendine Bizden ayrı müstakil varlık verip Bizi de kendinden ötekileştirirsen işte o zaman varlığımızı sahiplenip Bizimle ilahlık iddiasında bulunursun. Bizi bilmen ve bu bilmeye Bize yakın olman için olanla, Bizden uzaklaşsın.

Varlığının unsurlarını kendine ait sanıp bu unsurlarla benliğini ispat edip her yaptığını benliğin için yapmaya başlar, görme benim, işitme benim, irade benim dersin. Bunları hazır bulduğun gerçeğini kavrayamayıp Bize kendinde gafil olursun. Görme ve işitme ve irade benim, bende benim olanla bende benim olandan ancak ben bilirim der benliğini yaşayarak şirk ehli olursun. Rahman bir şey indirmede yani sıfatlarını Rahmanın zuhuru değil benim benliğimdir. Ben dünyadayım Rahman değil, Rahman bana akıl verdiği gibi işitme, görme ve irade verdi lakin bunlar benim benliğim için vardır. Ancak yine bu dünyada olanları görerek, işiterek ve konuşarak yaşayabileyim, kendimi işitip, görüp, zikredeyim diye. İşte bu hakikatte Bize karşı şirk etmektir. Varlığını sahiplenmek Bizim delilimiz olan sıfatlarını yalanlamaktır. Düşün! Bizim zuhurumuz olmak yerine, sana ait olsaydı o halde fani olan tarafınla birlikte işitmenin, görmenin ve kelamın da fani olması gerekirdi. Senden önce de vardılar, senden sonra da olacaklar. Sen, var olanın sendeki tecellisini sahiplenerek kendine ve sahiplendiklerine eziyet ediyorsun. Çünkü onlar Bizim için Bize hizmet etmek için vardılar. Yüzünün Bize değil nefesine dönük oluşu, Bizi gayba atıp kendinde Bize şahit olman gerektiğini yalanlamandır.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi doğrulayandır.

16- Uyarıcılar da dedi ki, “Rabbimiz biliyor ki, Biz gerçekten size gönderilmiş uyarıcılarız.”

Ey insan! Bizim tecellimiz olduğunu kabul etmeyip Bizi bilmek yerine kendine nispet edip varlık iddiası için kullansan bile sıfatların tecelli etmeye devam etmekte ve bu tecelliyle sana, sende Bizim varlığımızı anlatmaktadır. Babadan olma anadan doğma bir varlığa sahipsin. Hazır bulup doğup büyüdüğün ortama göre de kendinde, içinde bulunduğün şirk anlayışını oluşturdu. Şimdi, Müslüman bir ailede, Müslüman bir toplumda doğup büyüdüğün için Müslümansın ve Bizi sana nasıl anlattılarsa Biz senin için oyuz. Bizim sendeki tecellimize ben diyor, Bizi kendinden ötede zannediyorsun. Bu anlayışın içinde barındırdığı şirki de bana olan iman zannediyorsun. İşıtiyorsun, görüyorsun, zikrediyorsun lakin kendini...

İşte, varlığı sahiplenerek ben demenin sebebi olan bu vasıflar, var oluşlarıyla Bizim sendeki varımızdır ve görevlerini yerine getirmeye devam ederken seni Bizim varlığımız konusunda uyarmaktadır. Yani sana diyorlar ki, “İşıtiyorsun çünkü ışıtme Hakk’ın sende kendisini ışıtmesi olduğundan, görüyorsun çünkü görme Hakk’ın sende kendisini görmesi olduğundan, zikrediyorsun çünkü zikretme Hakk’ın sende kendisini zikretmesi olduğundan.” Düşün! Sen mi sahibisin yoksa Biz sendeki emanet miyiz? Evet, öncelikle kabul edip Bize kendinde arif olmasan dahi Biz, varımızla sen olarak zahiriz. Zahirliğin Bizim sana sende Kendimizi anlatmaya devam edişimiz, seni uyararak Kendimize davet edişimizdir. Senin kendi iradenle kendini şu bulunduğün hal ile var etmiş olman ne kadar mümkün? Bizim insan dediğimiz, varlığının zahirimiz olduğunu anlayıp, Mürşid-i Kamil tecellimize tâbî olmakla kendisinde Bizi zikredendir.

İnsan, Bizimle kendisinde Bize arif olandır.

17- “Bize düşen, ancak tevhide davettir.”

Ey insan! Varlığın, yaşamın Bizim varlığımız ve Kendimizi anlatışımızdır. Anlamalısın ki Biz Kendimizden ayrı bir ikilik yaratmadık, bilinme isteğimiz neticesinde senin yaratılma dediğin hale zuhur ettik. Sen farkında olsan da olmasan da ikilik olmadığı için tevhidin içindedir. Balığı düşün! Denizi bilse de bilmese de denizin içindedir. Kendisine denizden gayrı varlık verse de vermese de denizin içindedir. Nereye gitse, ne yapsa, ne görse, ne işitse denizin içindedir. Bu sebeple baktığı ve duyduğu hep denizdir. İşte sen de öylesin. Bizim kendiliğimizden ayrı her hangi bir şey olmadığı için, olan ne olursa olsun ama suretiyle, ama tecellisiyle tümü görünür oluşumuz ve Kendimizi anlatışımızdır sen Bizi bil diye. Bizim tecellimizi sahiplenip Bizimle Bizi değil de kendini görmek, işitmek, zikretmek seni bu tevhidin dışında tutmuyor. Sen bilmesen de Bizimlesin çünkü varısın ve varlığın Bizim zuhurumuz. Bizimle Bizi değil Bizimle kendini bilmen seni Bizden ayıran zandır. Aslında Bize bakmaktan, duymaktan, kendine ben derken bile Bizi zikretmekten başka bir şey yapmıyorsun. İstesen de Bizden ayrı kalmaz, istesen de kendine Bizden ayrı varlık veremezsin.

Bizi talep edersen, Kendimizi bildirişimize tâbî olup bilme özelliğini Bizi bilmek için kullanırsan seninle tecelli edişimiz olan yaratılışının sebebi üzerine olup Bizim insan dediğimiz iman sahibi olursun. Benliğin Bizim tevhidimizi ispat etmekte sana ve davet etmekte her daim çünkü tevhit senin dışındaki bir ikiliğin birleşmesi için değil, kendi ikiliğinin birleşmesi içindir. Davet seninle seni, sendeki tecellimizdir. Sana seni, sende anlatarak tevhidimizi anlatıyoruz. Varlığın tevhidin harfsiz ve sessiz muhabbetidir.

İnsan, Bizimle tevhitliğimizin bilincinde olandır.

18- Onlar da dediler ki, “Herhalde Biz sizin yüzünüzden sıkıntı çekmeye başladık. Eğer bu işten vazgeçmezseniz, andolsun ki, sizi taşlarız ve mutlaka Bizden size pek acıklı bir azap dokunur.”

Ey insan! Varlığın tevhidin muhabbetidir. Sen bu muhabbeti işitsen de işitmesen de, görsen de görmesen de Bizim seninle tecelli edişimizin getirisidir. İraden Bizim irademizin sendeki tecellisidir.

Biz Kendimizi bildiğimiz, zikrettiğimiz, gördüğümüz, işittiğimiz, Kendimize varlık verdiğimiz ve yüceltip ilahlaştırdığımız için sen kendini varlık verip yücelterek ilahlaşabiliyorsun. Bize ait olan vasıflarının sebebi, seninle Kendimizi bilen olma isteğimizdir. Sen Bizimle kendinde Bizi bilmek yerine kendini bildiğin için seninle tecelli edişimize aykırı oluşundan iç âleminde sıkıntı çekmekte. İçinde olduğunu ve dolmadığını hissettiğin boşluk bu sıkıntının ifadesidir. Sen görmesen de görüşün Bizi görmekte, işitmesen de işitişin Bizi işitmekte, zikretmesen de kelimanın Bizi zikretmekte hatta o kadar ki kendine ben deyişin Bizim kelimamızla sende Kendimizi ben diyerek zikredişimizdir. Bu hakikati, Bizi kendin zannederek Bizi sahipleniyor oluşun değiştiremez, ancak zannın ile kendi bilincini perdelemiş olursun. Gerçeği inkâr edişin gerçeği değiştirmez. Baktığın surette suret görmen bakılanın Biz oluşunu yok edemez. Bizim sıfatlarımızı, sahiplenerek nefsin için kullanışın, varlığının aslı olan sıfatlarımıza eziyettir ve eziyet ettiğin yine kendinsin. Tevhit üzerine olan sıfatlarımızın, sende tecelli edişlerini, taşlamak olan var oluş gayelerinin dışında kullanmakla, asla mümkün olmayan tevhidimizin dışına çıkamayacağı için olamayacak olanı oldurmaya çalışmakla taşladığın aslında kendinsindir.

İnsan, kendisine zulmetmekten Bizimle kurtulandır.

19- Uyarıcılar, “Sıkıntınız kendinizdendir. Size zikir hatırlatılınca mı sıkılıyorsunuz? Hayır, siz haddi aşan bir kavimsiniz.” dediler.

Ey insan! Sıkıntın kendindendir. Kendine ve âleme bakışın iki olduğundan ben ve diğerleri ayrımında olduğunu anlamalısın. Hakikatimizde böyle bir ayrım yok, Bizim tecellimiz vardır. Tevhit nazarıyla bakmaya başlarsan Bizlik olduğunu göreceksin.

Âlem senin tafsilatının sana görünürlüğünden ibarettir. Her nereye bakıyor ve her ne görüyorsan Bizim Kendimize ait bir özelliğimizin esma ve suret giyerek görünür olduğuna baktığından ve kendine ben diyerek sahiplendiğin varlık da Bizim varidatımız olduğundan, gören ve görülenin birliğini seyretmekteisin. Baktığın, işittiğin, zikrettiğin Biz olduğu halde şirkinden dolayı Bize gafil oluşundan kaynaklı sıkıntı çekmekteisin lakin bu sıkıntı nefesine göre sıkıntı olmayıp neşe olduğundan Bizim zikrimiz olan tevhit gerçeğini de inkâr etmekteisin.

Düşün! Hazır bulduğun bir varlık ve bu varlığın getirisi kendini var zannettiğin vasıflar üzerine yine Bize ait olan ilahlaşmayı, sonradan geldiğin dünya boyutunda giyindin. Asla olması mümkün olmayan ikiliği zorlayarak Bizi de kendi dışında zikrederek kendini nefsinden ibaret sanıp benliğine bulunmaktasın. Bizi bil diye verdiğimiz bilmeyle nefsini bilip, nefsini Biz yapmaktasın. Oysa nefsinde Biz olma yani tecelli eden olma kudreti yoktur, nefsin tecellinin kendisidir. İçinde bulunduğun hal sadece zandır ve bu zanda ısrarcı olmak haddi aşmaktır çünkü had tevhit üzerine bulunmaktır, Bizim birliğimizdir. İkilik çıkartman, yani kendini Bizden gayrı zannetmen, kendinde Bizi zikretmemendir.

İnsan, zan perdelerini Bizimle yok edendir.

20- Derken şehrin öbür ucundan üçüncü uyarıcı koşarak geldi. “Ey kavmim! Bu uyarıcılara uyunuz!” dedi.

Ey insan! Bizim vücut şehrimizsin! İçinde bulunduğun ikilik anlayışı üzerine yaşamakta olduğundan Bizliğimizin muhatabı olamıyorsun. Gördüğün, baktığına yaptığın kendine göre yorum, işittiğin işittiğine yaptığın zandan ibaret. Bu halinle dahi iç âleminde, varlığının esası Bizim varidatımız olduğundan tevhit üzerine kendini sorgulama taşıyorsun ki Bizim rahmetimizdendir. Bu sorgulama seni görmeni ve işitmeni şirkinin devamlılığı için kullanarak kendini Bizden uzaklaştırıyor oluşunu sorgulatmaktadır. Kendine, “*Benim ben deyişim ve kendimde kendimi işitişim, yaşadığım sıkıntının kaynağı mı?*” diye sormaya başlamalısın. Gören ve görülen, söyleyen ve işiten Bizizdir sende seninle. Baktığında kendi anlayışın doğrultusunda yaptığın yorumu, kendi şartlarını görmekten geçip görünürlüğün getirisi görünen surete Bizden ayrı varlık verip görünürlüğü görünenle tevhit etme, tıpkı kendine yaptığın gibi.

Düşün! Görmeyi sen mi oluşturdu yoksa hazır mı buldu? İşitmeyi sen mi oluşturdu yoksa hazır mı buldu? Fark edeceksin ki bunları hazır buldu. Her ikisi de ve dahi tüm sıfatların Bizim vasıflarımızın seninle tecelli edişidir. Göremeyeni, işitemeyeni konuşamayanı fark et. Senin olmayan bir görme ve işitme seninle tecellide. O halde gören ve işitenin görme ve işitmeye sahip olan Bizim, Kendimizi görmemiz ve işitmemiz olduğunu anla. Görüşün Bizi görmekte, işitişin Bizi işitmekte, kelamın Bizi zikretmekte sen bilmesen de. Kendine, “*Görme yetimin gördüğünü görmeliyim, işitme yetimin işittiğini işitmeliyim yani kendi ikiliğimi tevhit etmeyelim, ben kendime gafil, kendimde ikilikteyim ve bunu tevhit etmeliyim*” demelisin.

İnsan, Bizimle Bizliğimizi yaşıyandır.

21- “Sizden hiçbir övgü istemeyen uyarıcılara uyun, onlar tevhit üzerineler.”

Ey insan! Övgü varlık vermek olup, sendeki seni Bizi sana ispat ederek uyaran uyarıcı olan sıfatlarının senden övgü istememesi, varlıklarının sana değil Bize tâbî oluşundan yani varlıkları Bizim varımızla tecelli edişimizdendir. Sıfatlarının muhatabı, sıfatların Bizim sıfatımızın seninle varlık âlemine çıkışımız olduğundan Bizizdir ve tevhit üzerinelerdir.

Sıfatların Bizim Kendimizi anlatışımızdır. Nasıl ki sen kendini anlatırken anlatma esnasında bilgi dağarcığından sana ait bilgiler kelimeler olarak zahire çıkıyorsa, işte Bizim sende Kendimizi anlatışımız da tıpkı senin kelamın gibi sende sıfat olarak ve sıfatların görünürü iş olarak seninle zahire çıkmaktadır. Senin kendini anlatışına kelam, Bizim Kendimizi anlatışımıza sıfat denilmektedir. Anlamalısın ki varlığın kendine ait, senin kendi iradenle kendini varlık âleminde var edişin değil, Bizim sen olarak varlık âleminde zahir oluşumuzdur. Sen ve Biz ayrımının var olmasını sağlayan sen ve Biz ikiliği mümkün olmadığından hitabımız seninle sana olduğu için Biz demekteyiz. İşte bu Bizlikle sana göstermeye çalıştığımız, sana ben demeni sağlayan zannın dâhil tüm varlık esasları olan sıfatlarının Bizim sana sende Kendimizi görünür kılarak sende Kendimize şahadet edişimizdir. Sıfatların, ben dediğin varlığın, varlığın da Bizden ayrı olmadığı için sana tâbî değildir. Varlığın tevhit üzerinedir çünkü varlığın Bizim birliğimizin içinde birliğimizi ispat etmektedir. Sen, olmayanı var etmeyecek olan gerçeğe ulaşacaksın kendi dışında değil yine kendinde. Tevhit üzerine olan varlığında ikilik çıkartma, varlığında Bize şahit olarak varlığının tevhitliğine uy ki Bizim insan dediğimiz olasın.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi övendir kendiliksiz kalarak.

22- “Beni yaratana ne diye kulluk etmeyeyim? Siz de O'na döneceksiniz.”

Ey insan! Yaratılma Bizim yaratmamızdır ve yaratmamız Bizim Kendimizden ayrı bir varlık var etmemiz değil varlık âlemini yaratarak varlık âleminde varlık giyinmemizdir. Varlığı sahiplenip şirk etsen bile varlığın Bizim varımız olup Bizim Kendimizi seyredişimizdeki görünürlük haliyle Bize kulluk etmektedir. Kalam Kendimizi anlatışımız olduğundan seninle Kendimizi zikirdeyiz, sen ben derken kendini görürken bile. İşte tevhit şirk olan ben demekten, tevhit olan ben demeye geçişin yani kendindeki perdeyi kaldırıp var olan gerçeğe, kendinde Bize şahit oluşundur.

Kulluk, Bizimle Bize muhatap olmak olup, sahiplendiğin varlığımız tamda kulluk üzerine Bize muhataptır yani görüşün, işitişin, kelamın ve tüm vasıfların Bizim Kendimizi anlatışımız olduğundan Bizi ispat etmektedir. Kul odur ki Bizi ispat eder, şirk odur ki kendini ispat eder. Kelamın sen ne söylüyor, ne anlatıyor olursan ol Bizim kelimamız ve anlattığı varlık âleminde Bizim tecellimiz oluşuyla Bizi söylemektedir, sen kendi söyleminde kendini görürsen dahi bu değişmez gerçektir. Bizim zatı ilmimizde olmayanın varlık âleminde bulunması mümkün değildir. İlim olsun, rüya olsun, hayal olsun tümü için öyledir. Bizde olmayanı hayal bile edemezsin çünkü Bizde olmayan yoktur. Olmayan yâda yokluk ile beyan edilen henüz senin bilmediğin haldir. İkilikte olan Bize kulluk yapamayan sensin. Varım zannettiğin varlığımız tevhit üzerine Bize kulluktur. Bir gün anlayacaksın Bizi ötelede zannederek Bizim varımızı sahiplendiğini, sana senden daha yakın olduğumuzu. Kendimizi anlatışımızı duymaya başlamalısın kendi söyleminde.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi anlatandır.

23- “Ben, O’ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer Rahman bana bir zarar dilerse, onlar bana bir fayda sağlamaz ve beni kurtaramazlar.”

Ey insan! İlah beyanımız, Kendimizin varlık âleminde var oluşumuz için kullandığımız beyandır. Biz ilah derken tecellimizle tecellide olan demek istiyoruz. Bizden başka ilah yoktur yani görünürlük tecellimizdir ve Bizden başka tecelli eden de yoktur.

Bunu şöyle düşünebilirsin; aynaya baktığında aynada kendi yansıman görülür. Şimdi sen, benden başka aynada görünen olan yoktur dersin doğrudur. İşte senin benden başka görünen yoktur deyişinle Bizim Bizden başka ilah yoktur deyişimiz aynıdır. Lakin bir fark vardır. Nasıl ki görünürlük, Bize nispetle aynada görünen Bizim görünürlüğümüzse aynı anda ayna da Bizim görünürlüğümüzdür. Şimdi sen aynada kendi yansımana bakarken görüneni kendin olarak görmesen dahi, gözünün gördüğü nasıl ki kendinsindir, işte aynen öyle tüm vasıfların Bizim Kendimizi bilişimiz olduğundan, Bizimle Bizi görür, Bizi anlatırlar. Senin şirkine rağmen, görüşünün, işitişinin, iradenin Bize secde ediyor oluşu, gerçeği Bizim ilahlığımızı secde ediyor oluşudur. Sen kendine gafil olduğundan Bize gafilisin. Bizim Rahman oluşumuzdur vasıflarının varlığı ve işlevselliği. Biz Rahmaniyetimizi çekersek, işlevsel olmaları mümkün değildir. Gözün, kulağın, dilin olur ama işlevsel olmaz. Bizden gayrı görerek ilahlaştırdığın benliğin, görmeyen gözünü görür, işitmeyen kulağını işitir, söylemeyen dilini söyler hale getiremez. Bu vasıflar senin değil, bunu anla Bizim Rahmaniyetimizdir, muhatapları Bizim ilahlığımızdır, secdeleri Bizedir. İnsan, varlığıyla bir olup varlığında Bize secde ederek kendisinde Bize şahit olandır.

İnsan, kendisinde Bizimle Bize secde edendir Bizliğimizde.

24- “Başka ilah edinirsem, gerçekten şirk içinde kendisine zulmedenlerden olurum.”

Ey insan! Senin Bizden başka ilah edinmen, kendi nefsinin varlığını aslı zannederek nefsinde nefsini gördüğünü zannetmen, Bizim kelimemiz olan kelamını kendinin zannedip kendini iştimen, kendini severken aslında Bizi sevmiş olduğun halde kendini sevdiğini zannetmen yani görme ve görünürlüğümüzü, iştirilmemizi, söylememizi, zikretmemizi, bilinme ve bilmemizi sahiplenmendir. Tüm bunları her anında kendini var görüp Bizim varlığımızın karşısında ikinci bir varlık çıkartışın her ne kadar dilinle Bizden başka ilah olmadığını söyleyen bile hakikatte kendini ilah gördüğünden şirkidir.

Şimdi, her ne görüyor, işitiyor, söylüyor, zikrediyor ve biliyor olursan ol, Bize muhatap olduğun için başka ilah edinmen mümkün değilken mümkünmüş gibi bir zannı yaşadığın için kendine zulüm etmekte. Nasıl ki bir eşya yapılış amacı dışında kullanıldığında bu o eşyaya zulüm etmektir, işte aynen öyle. Ben seninle Kendi ilahlığıma şahit olmak için zahir oldum. Varlığının aslı yani seninle zahir oluşumun gayesi budur. Sen bu gaye dışında mümkün olmayana oldurma çabasıyla kendine eziyet etmekte ve tüm sıkıntıların, huzursuzluğunun sebebi de budur. En büyük zenginlik olan Bizi görecek, işitecek, zikredecek, bilecek olma ve gerçek huzur ile mutluluğa erme potansiyeline sahipken bundan habersiz kendine eziyet ediyorsun. İstesen de Bizim ilahlığımız yani seninle zahir oluşumuz dışında bir ilah edinemezsin çünkü sahiplendiğini kendin var etmiyorsun, var olanı sahipleniyorsun. Bizim tevhidimizde ikilik yoktur ve olmaz. Birliğin içinde ikilik zannındır şirk olan. Bize Bizimle şirk edemezsin. Kendi ikiliğini birleyince Bize ereceksin.

İnsan, kendisinde Bizimle Bize erendir.

25- “Şüphesiz ben Rabbime inandım. Gelin, beni dinleyin!”

Ey insan! Bizim Rab oluşumuz seni yaratmamızdandır. Sen Bizim yaratarak yaratılmışlığa çıkışımızın. Bizim Rabliğimize inanman, varlığının kendinin değil Bizim olduğuna kendinde şahit olmandır. Bizim, “*Ben sizin Rabbiniz değil miyim?*” hitabımız, varlığında her an tekrarlanan daimiliktir. Biz seninle sana, her yaptığın işle, her görüşünle, işitişinle, kelamınla, fikrinle, sevmenle, bilmenle seninle Kendimize muhatap olarak “*Biz Senin Rabbin değil miyiz?*” diye soruyoruz. Ne zaman Bizimle kendinde nefesine şahit olmaktan Bizimle kendinde Bize şahit olarak Bize inanmaya başlayacaksın? Bizi kendinden ötekileştirerek, Bize ayrı varlık kendine ayrı varlık vererek Bize inanman, kendine olan inancının gölgesinde kalmış, kabul görmeyen inanmadır.

Varlığının var oluşu Rabliğimizin ispatı olduğundan sen Bizim varlık âleminde zuhurumuzsun ve bu görünürlük Bizim seninle sana “*Biz Senin Rabbin değil miyiz?*” deyişimizdir. Seninle sana olan hitabımıza, kendinde Bize şahit olarak kalben “*Evet*” deyişindir Bize inanman. Varlığını kendine tâbî kılmaktan, kendini varlığına tâbî kılmaya başlamalısın duymak ve “*Evet*” demek için. Kendinde seninle sana Kendimizi anlatışımızı, varlığımızı sahiplenmekten geçerek işitebilirsin ancak. Gel kendinde Bizi işitmeye başla. Biz seninle Kendiliğimiz olarak zahiriz. Bu zahirlik, seninle Kendimizi zikrederek, görerek, işiterek, bilerek ve severek gerçekleşmektedir. Anlamalısın ki Biz, Kendimizin karşısında ikinci bir varlık yani Kendimizden başka bir ilah yaratmadık. Eğer öyle olsaydı Kendimizden başka ilah olmadığına Kendimiz şahit olmazdık. Kendi bilişindeki Rabliğimizden geçmedikçe gerçekte Bizim Rabliğimize inanmış olamayacaksın.

İnsan, kendisinde Bizimle Bize “Beli” diyendir.

26- Ona denildi ki, “Gir cennete.” O da “Ne olurdu, kavmim de bilseydi.” dedi.

Ey insan! Ona denildi ki yani kendisindeki ikiliği, görüşünü, işitişini, kelamını, bilme ve sevmesini zannına tâbî kılmaktan geçerek varlığını Bize tevhit edene, gir cennete. Onlar ki, Bizim onunla tecelli edişimiz bilinciyle kendisinde Bize şahit olanlardır. Onlar, Bizi gören görmelerine, Bizi işiten işitmelerine, Bizi anlatan kelimalarına, Bizi seven sevmelerine, Bizi bilen bilmelerine, Bizimle Bizi sahiplenerek örttükleri zan perdesini yakanlardır. Cennet Bizim bulunduğumuz yerdir.

Cennet, Bizimle Bizim Cemalimizi seyir olduğundan, onlar zaten cennet içinde varlığımızı sahiplenerek asla mümkün olmayan ikiliği çıkartmak sonucu yalnızlaştıklarından, kendilerine cahil olduklarından cennet olan varımızla var oluşumuza zulmetmelerinin sebebiyle cefa çekiyorlardı.

Şimdi, kendilerinde Bizi görmeye, işitmeye, sevmeye, zikretmeye ve bilmeye başlayarak cennete girmiş oldular. Anlamalısın ki cennetten çıkmak ve tekrar girmek senin kendine cahil veya arif olmandır. Aslı itibariyle ayrılmak yâda birleşmek yoktur. Biz ikiliği olmayan birliğiz. Bizimle Bizi sahiplenerek kendi gerçeğini nefsinle örtmekten, Bizimle Bizi sahiplenmekten geçip, Bizimle Bize sendeki tecellimizde şahit olmandan söz ediyoruz. Bizi sahiplenmekten geçmen cennetimize girmendir. Bizim seninle Kendimizi anlatışımızı işitmeye başlayıp muhabbetimize muhatap olman. Cennete girmek olan Bize muhataplığın ancak kendinde Bize şahit olarak kendinde Bize bakıp kendini görmemen sonucu gerçekleşir. Kendisinde kendisini görenler cennette, cehennemde bulunmaya devam edenlerdir.

İnsan, Bizimle nasibimizi zayi etmeyendir.

27- “Rabbimin beni tevhit eri yapıp kendisine ulaştırdığını ve kendisiyle ziynetlediğini”

Ey insan! Bizim Rabliğimiz, seni yaratmış yani seninle görünür oluşumuzun yanında kendindeki, bilgiyi öğrenme, geliştirme, bilgiyle bilinmeyi bilir hale gelme özelliğimizin sende bulunması sebebiyle bu özelliğimizi kullanabilmendir. Tevhit ise kendindeki Bizim seninle Kendimizi bilişimizdir.

Sendeki, bilgiyi bilebilir olma özelliği, Bizim seninle Kendimizi bilmemizden dolayıdır. Eğer sende Kendimizi bilme özelliğimiz olmasaydı, kendine göre ayrılık verdiği görünürlüğümüzü dahi bilemezdin. Evet, senin içinde bulunduğun ikilik Bizim Kendimize ait özelliklerimizi isimlendirip görünür kılışımızdan ibarettir Bizim seninle Kendimizi bilişimizdir. Çünkü her ne varsa sana ve âleme dair cümlesi Bizim Kendimize ait bilginin vücutlanmasıdır. İşte varlığının varlığı ve tüm bilişlerin senin kendine Bizden ayrı varlık verişin ve Bizi değil de bilinirliğimizi bilişinin değiştiremeyeceği gerçek, Bizim Rabliğimizdir. Bizim Rablık tecellimizle sana seni sende bildirişimiz, seni içinde bulunduğun şirk olan ikiliğinden, Kendi tevhitliğimize davet edişimize tâbî olman sonucu Bize Kendi zahirliğinde şahit oluşun, tevhit eri olmandır. Sen ancak Bizim Kendimizi bilişimize tâbî olarak Bizi Bizimle bilebilirsin. Kendine ait bilme yok ki sen sen olarak kendinden gayrı bir Bizi bilebilesin...

Tevhit eri olman, kendinde Bize ulaşmak sonucu kendinde kendine verdiği varlık şirkini göremez, kendinde kendini bilemez oluşundur. Kendinde Bize ulaştığında Bizim sende Kendimizi ispat edişimize ulaşacak olduğundan, kendinde Bizimle Bize şahit olma ziyetiyle ziynetlenirsin.

İnsan, Bizimle Bizi gayrılıksız bilendir.

28- Ondan sonra Biz, halkının üzerine gökten bir ordu indirmedik; indirmeye gerek duymadık.

Ey insan! Bizimle Bizim karşımızda ikincil bir varlık çıkartarak şirk ederlerken, kendilerine Kendimizi anlatışımızla tevhide davet edişimize uymayanların halkının üzerine ordu indirişimiz, halkın yaşamsallığına son verişimiz olup yaşamına son verdiğimiz halk diri olamaz. Halk, varlığın esasını kullanarak işlevsel olan benlik ile benliğin zulmanî vasıflarıdır. Peki, nedir dirilik, nedir ölüm?

Görmesinin ve görüşünün tevhitliğine erip benliğin nefse ölümü, tevhide yani Bize diriliğidir. Nefsine diri olan, tevhide ölüdür. İştmesinin ve işittiğinin tevhitliğine erip benliğin nefse ölümü tevhide yani Bize dirliğidir. Kelamın Bizi ya da nefsi zikretmesi, sevmenin Bizi ya da nefsi sevmesi ölü ve diri olması farkıdır. Bizi inkâr etmek olan, gerçekliğimizi kabul etmeden, Bize göre yaşamak yerine kendi zannettiği Bize inanıp nefsine göre yaşam sürenlerin benliklerini yok etmeye gerek duymadık çünkü onlar Bize kendileri kadar uzak olup zaten yaşayan ölüler olarak bulunuyorlar Kendimizi muhabbet edişimiz olan yaşamda. Kendine yapacağın en büyük zulüm Bizi sahiplenerek seninle zuhur edişimiz olan kendiliğinde Bize gafil oluşudur. Varlığın Bizim sana seninle Kendimizi göstermemizdir lakin kulumuz dediklerimizden olmak yerine, varlığında kendi nefsine şahit olarak şirki yaşamaktasın. Bizim diriliğimizde ölü olarak bulunuyorsun. Buna rağmen Biz senin, varlığı egon için kullanımına sabredip senden varidatımızı çekmiyoruz. Bizimle Bize yani görüşümüzle görmeye, işitişimizle işitmeye, zikrimizle zikretmeye, sevmemizle sevmeye ve bunlarla şirk etmeye devam edebiliyorsun. Kendi aslına ölü, nefsine diri olmaktan, nefsine ölü kendi aslına diri olandır insan.

İnsan, Bizimle Bizliğimize dirilendir.

29- Sadece bir söz yetti ve sönüp gittiler.

Ey insan! Sönüp gitmeleri, kendilerini Kendi gerçekliğimiz olan tevhide davet edişimizle bilişlerinin nurlanmış olmasının tevhitte aydınlanmışlığından, tekrar kendi bilişlerine dönmüş oldukları için cehalet karanlığına bürünmeleridir. Sözümüz ise davetimizi inkâr edişleri sonucunda “*Biz sadece davet ederiz uyup uymamak sizin seçiminizdir*” dememizdir. Evet, davetimize icabet etmek senin seçimidir.

Seçim, iradeden gelir ve iraden, Bizim irademizle seninle tecelli edişimizin getirisidir. Bizim irademiz tıpkı görüşün, dirliğin, bilişin, sevişin gibi Bizim seninle sen olarak varlık âleminde zahir oluşumuzun sebebiyle sende mevcuttur. Senin kendine ait Bizden bağımsız bir iraden yoktur. Bu sebeple Biz seninle sen olarak zahir olduğumuzdan Bizde mevcut bulunan teşbihliğimize ait olanlar seninle işlevseldir. Bu işlevsellik beraberinde mesuliyet getirmektedir ki mesuliyet Bizimle Bizi bilip, Bizimle Bize Bizim zuhurumuzda şahit olmaktır. Biz irademizle seninle tecelli etmekteyiz lakin sen irademizle seçim yaparken ayrılığı seçmekteisin. Ayrılık, kendini nur olan tevhitliğimizden uzaklaştırman olup uzaklaştıkça karanlığa yani kendi aslına cahil olmaya gömülüştür. Ne kadar uzaklaşırsan o kadar karanlığın içine girersin. Bizden ayrı bir ikincillik olmadığı için aslında cehaletini yaşarken dahi Bizimlesin lakin Bize gafilisin. Bu güneşin ışığında gözlerin kapalı yaşamak gibidir. Hiçbir yerde karanlık yok ama gözlerin kapalı olduğu için karanlık bakışında olur. Seçim hakkının oluşu Bizi bilebilmen içindir. Bizi ancak yine Biz bilebiliriz bu sebeple sende seçim hakkı vardır çünkü sen Bizim zahirlüğimizde aldığımız isimsin. Bizi bilebilmek olan irade, sahipliğin Bizi seçip bilince, Küle tâbilik başlar.

İnsan, Bizimle Bize tâbî olandır kendisinde.

30- Halkın durumu pek üzücü. Kendilerine ne zaman bir elçi gelse onunla alay ederlerdi.

Ey insan! Durumu pek üzücü olan halk, benliğiyle bulunup nefs-i emmare boyutunda nefsinden ilah olarak Bizi değil de nefsini ilah olarak gören ve nefsine secde ederek nefsinin kulluğunu yaşayandır. Onlar ki Bizim Kendimizden başka ilah olmadığına Kendimizle şahitlik edişimizi bilirler lakin kendi nefsanî yaşantılarında Bizi ötekileştirdikleri için kendi ilahlıklarını ilan ederler.

Kişinin kendi ilahlığını ilan etmesi, Bizi kendisinin ve yaşamın dışına ötekileştirip kendisiyle tecelli edişimizde kendisini tecelli eden görerek varlığını sahiplenmesidir. Varlık, varımızdır ve varımız ilahlığımızdır. Biz Bizden başka ilah yoktur derken Bizden başka görünen, Bizden başka işitilen, Bizden başka anlatılan, Bizden başka sevilen yoktur demekteyiz. İşte, Bizi değil nefsini, kendisini nefisten ibaret zannettiği için de kendisini ilah görür. Onların hali pek üzücüdür çünkü onlar kendim dedikleri Bize gafildirler ve her işleri, her sözleri, her gördükleri, her sevdikleri Bize şirk etmektir. Kendilerine ne zaman bir uyarıcı yani Kendimizi muhabbetimizle anlatarak tevhidi bildirdiğimiz kulumuz gelse, onlara içinde buldukları ikiliği ve yaratılışlarıyla onlar olarak zahire gelişimizi ve bu sebeple kendilerinde Bizi bilip Bize kulluk etmeleri gerektiğini bildirse, onlar içlerinde buldukları hali doğru zannettiklerinden inkâr ederler. İnkârları, Bize kulluk edenin haliyle ve sözleriyle alay etmelerini sağlar. İşte bu halleri ve sözleri onların Bize olan şirklerini ve nefislerinin kulluğunu arttırmaktadır. Anlamalısın ki sen, sen olarak var olmadın. Sen Bizim sen olarak sana Kendimizi muhabbet edişimizsin. Bizimle Bizi sahiplenip kendini ilah olarak görmeyesin.

İnsan, ilahlığını Bizimle Bize teslim edendir.

31- Kendilerinden önce nice nesilleri yok ettiğimizi ve onların bir daha kendilerine dönmediklerini görmezler mi?

Ey insan! Bizim sen olarak varlık âleminde tecelli edişimiz sıfatımızla isim ve suret giyinerek zahir oluşumuzdur. Biz sen ikiliğini yaratmadık, seninle sen olarak yaratılmışlığa çıktık. Senin Bizden ayrı müstakil varlığın olamaz çünkü varlık senin Rab bildiğindir. Bu sebeple seninle Rabliğimiz yan yana zikredilir lakin şunu anlamalısın ki sen Bizim sıfatımızın zahirliğisin Biz sırf Zat olarak mevcuduz. Senden önce de Biz vardık, senden sonrası da var ve senden sonra Biz Bizliğimiz olarak daimi var olacağız. Bu sebeple varlığın varlığımızın zuhuru da olsa sen Bizim sonsuzluğumuzun ispatı olarak fanisin ve bir gün sahiplendiğimiz varlığın yine aslına dönecek yani Bizde batın olacaktır.

Bizi inkâr edip Bizimle Bizi sahiplenerek kendi ilahlığını ilan edenleri dahi varımızla ziynetlemeye devam edişimizde yaşamsallığını sürdüren lakin varidatımızı çekince artık yaşamda var olamayanları düşün. Bu düşünce ne demek istediğimizi görmeni sağlayacaktır. Bizim yok edişimiz yok ettiğimiz varlığın Bizden ayrı ikinci bir varlık olmadığından dolayı Kendimizde batın ederek asıl hallerine döndürmemizdir. Yaratma Bizim yaratılmışlığa çıkışımız olduğundan tekrar batınımıza aldığımızın kendisi olarak Bizim irademiz dışında yine varlık âleminde bulunmaya başlamaları da mümkün değildir. Yaşam Kendimizi ilan ve ispat edişimizdir ve varlık varlığımızın görünürlüğüdür. Senin ben deyişin benliğinin Bizim benliğimiz oluşundandır ve Bize ait olanlarla Bize kulluk edesin diye. Bu kulluğu, tevhit eri olarak gerçekleştirmen yine içinde bulunduğun muhabbete iştirak ederek Bize muhatap oluşunla mümkündür.

İnsan, Kendimizi muhabbet edişimize dâhil olandır.

32- Hepsi toplanıp huzurumuza getirileceklerdir.

Ey insan! Hepsi toplanıp huzurumuza getirilecektir yani zaten huzurumuzda oldukları gerçeğini kabul etmeseler de göreceklerdir lakin bu görüş kendi istekleriyle, kulum dediğimiz olarak gerçekleşmeyip, Bizim gerçeği zorunlu olarak gösterişimiz olacağından, huzurumuzda bulunmak olan müminlik vasfıyla değil gerçeği inkâr edemeyen müşrik vasfıyla olacaktır.

Huzurumuza getirdiğim, kendilerini ondan ibaret sandıkları nefisleri olmayacak. Onlar kendilerini nefislerinden ibaret sansalar da aslında Bizim nefsimizi giyinen ama nefsi şirke bulayan, nefsin içindeki biliş, sevmeye, görme, işitme, zikretme değerlerini kullanan, asıl benlik denilen iradedirler. Evet, sen bir anlayışsın ve o kadarsın. Nefsin dünyadan, dünyada görünürlüğümüz olarak var kıldığımız olgudur ve dünyada kalacaktır ama sen dünyadan dünya için değilsin. Sen Bizim bilmekliğimiz olarak nefsanîyet giyinen bilme özelliği anlayışsımsın. Bizimle Bizi, Bizim bilme özelliğimizle bilmeye başladığında cemel tecellimiz olan yaratılmışlıkta cemalimizi görenlerden olursan, kulum diye zikrettiğimiz haline gelirsin ki bu senin dünyada yaşarken huzurumuzda oluşundur ve kabul ettiğimiz huzurda olmaklıktır. Bizim zorunlu olarak huzurumuza getirip gerçekliğimizi gösterdiğimiz huzurumuzda oluş, kabul ettiğimiz huzurda oluş değildir, varlığın bütünlüğüyle huzurumuzda olacağından görüşün, işitişin, zikredişin, sevişin ve bilişin hep Bize muhataptı da sen kendine muhatap olduğundan dolayı kabul edilmeyen huzurda oluştur. Kendin ve varlığın ayrılığından geçip kendin ve varlığın tevhidine erip daim huzurumuzda olduğun gerçeğine kendinde ermelisin Bizim zahirliğimizde. Varidatımızı çekince erilen huzur, huzura ermek değildir.

İnsan, Bizimle varlığını huzurumuz eyleyendir.

33- Ölü toprak onlar için bir delildir. Onu diriltiriz ve oradan taneler çıkarırız da ondan yerler.

Ey insan! Varlığın dünyada mevcut değilken sen dünyada yoktun. İşte bu senin dünyaya ölü oluşundur. Düşün! Dünyada yok iken sonra var oldun ve yine yok olacaksın. Şimdi dünyaya dirilmiş olman senin kendin olarak kendini var kılışın mı yoksa Bizim seninle zahir oluşumuz mu? Kendini sen mi var kıldın? Hiçbir şey yok ki o kendisini var kılmış olsun. Her ne var ise onu varlığıyla var kılan Bizizdir ve Biz var kıldığımızı Kendiliğimiz dışından alıp yine Kendiliğimiz dışına koyarak var kılmayız. Kendiliğimizde mevcut bulunan Bize ait sıfatı yine Kendiliğimizin zuhurunda görünür kılarız.

Sen varlık âleminde var oldun yani Biz seni dünyaya dirilttik ve yaşamsallığında Bizi keşfedesin diye sana ihtiyaçlık verdik. İhtiyaçlığını gidermek adına hizmet ederken Bize muhatapsın, Bizi keşfetmekte ve kendi faniliğinde Bizim bakiliğimize şahit olasın. Yürüyesin diye sana ayaklar, tutasın diye eller verdik. Duyasın diye kulak, göresin diye göz, söyleyebilesin diye dil verdik. Koklayasın diye burun, nefes alasın diye ciğer, kalp, kısaca var olasın da kendinden Bizi bilesin diye ne lazımsa hepsini verdik de hiç birisini senin kontrolüne vermedik. Var olmak varlıkta hükmünün olmasıdır. Bak kendine ve sahiplendiğin varımızda ne kadar varsın gör ama görmek için şartsız bak. Bizimle Bizim Kendimizi ispat edişimizde mevcut olup Bizden yine Bizimle ve Bizde uzaklaşmaktasın. Anlamalısın ki varlığın her haliyle Bizim tevhitliğimizin içindedir. Tevhitliğimizin dışına istesen de çıkamazsın. Nereye çıkmak istesen orası da Bizim muhabbetgahımızdır. Kendinde Bizi işitenlerden, görenlerden olman çok daha kolay senin için.

İnsan, kendi yokluğunda Bizim varımızla bulunandır.

34- Orada cennetler yaptık; hurma bahçeleri, üzüm bağları daha neler neler! İçlerinde pınarlar akıttık.

Ey insan! Bak varlığına ki varlığın içinde birbirinden güzel nimetlerin olduğu cennettir. Bu nimetler, varlık esaslı olan sıfatların olup diriliğin nimettir, ilmin nimettir, iraden nimettir, kudretin, görmen, işitmen, zikretmen ve tekvin olan iş yapabilmen hepsi cennet nimetidir, varın cennet.

Cennet olan varında akan pınarlar yalnız seninle tecelli edişimizden dolayı sende var olan düşüncelerdir. Sen bilebilmekliğimizin zuhuru, sen bilgiyi öğrenebilen ve geliştirebilensin. İşte bu bilgiyle Bize ait olanı keşfedensin her ne keşfediyor olsan da, bilsen de, bilmesen de. Bu keşifler bilgidir ve bilgi Bizim kendiliğimize ait olan, akıp duran ve daima gelecek olan cennet pınarıdır.

İçtiğin bu pınarın suları yani yaşantın içinde her an daimi olarak tahsil ettiğin bu bilgilerle ferahlaman, bilgileri yaşamsallığının devamlılığı için kullanabiliyor oluşundur. Bak kendine, Bizim pınarımızdan içtiğin için yaşamsallığında her ne yapıyorsan onu yapmayı bildiğin için yapabiliyorsun. Şimdi düşün! Yapmayı bildiğin şeyi bilirken de aslında kendinde Bizi bilmeye başladın, yaparken de aslında kendinde Bizi ispattasın. Sen Bizim cemalimizin tecelli ettiği cennetsin de bir tek sen cennetten mahrumsun, bilişin Bizi bilirken Bizi bilmeyerek. Cennet nimetleri cemalimizin tecellisiyle beslendikleri için Bizimle güzelleşmişlerdir ve her birisi sana cemalimizin güzelliğini görünür kılmaktadır. Kendinde Bizi bilmeye, görmeye, işitmeye, sevmeye başladığında cennet içinde cennette olacaksın ve kendindeki Bizim güzelliğimizle nurlanacaksın. Sen Bizimle güzelleş diye tecellideyiz seninle. Kendinden yaklaşmalısın Bize.

İnsan, kendisini Bizimle güzelleştirendir.

35- Yesinler diye kendi elleriyle meydana getirdikleri o meyvelere, hâlâ mı şükretmezler?

Ey insan! Kendi elinle meydana getirdiğin yani kendin için yaptığını sandığın ama aslında Bizim için yaptığın her işin, varlığının meyveleridir ve bu işlerde şükretmek olan kendi acziyetini hala görmeyecek misin? Düşün! Bizi keşfet diye Bizde olan ama Bizim onunla kayıtlı olmadığımız ihtiyaçlığını gidermek için kullanmaktasın kendinde Bize ait olanları. Yemek yemen, su içmen, barınman, sağlıklı kalman için neler yapıyorsun. Yapabilmeni düşün, yapabiliyor oluşunu düşün, yaptıklarını düşün! Sen kendiliğin olarak mı bulunuyorsun yoksa tümü hazır bulduğun mu? Kendi varında kendi yaptıklarında acziyetini gördüğünde Bizi kendinde görmeye başlayacaksın. İşte bu görüş Bize kendinde şahit olarak varlığımızı sahiplenme şirkinden geçirecek seni.

Yaptıklarının arkasında o işle görünür olan sıfatlarına bak ve gör kendinde kendine bile sahip değilsin. Dirliğin Bizim diri oluşumuzdur. Sendeki diriliğimizi çekince dirliğini kendinde tutâbiliyor musun ki sana ait olsun. Ne kadar yabancısın kendine aslında. İşte cehalet budur, işte şükürsüzlük budur. İrademizin tecellisi olan sen, irademizle mevcut olup Bizimle Bizi inkâr etmekten geçmeli, Bizimle Bize ikrar ederek şükretmelisin. Gitmen, gelmen, oturman, kalkman, yatman, çalışman tümü Bizim seninle her an bir şan alışımız değil mi? Kendine kör oluşun seninle görünür olduğumuz gerçekliğini perdeleyemez. Bizi örtecek perde Bizden büyük olmalıdır ki bu mümkün değildir, mümkün olsa dahi Biz yine o perdeyle görünürlüğe çıkmışızdır. O kadar perdesiz ve o kadar görünürüz sana seninle. Bize şahit olarak şükret seninle tecelli edişimize. Her yaptığın Bizi muhabbettir kendine, kendinde Bizi işitmelisin.

İnsan, kendisini Bizim görüldüğümüz perde eyleyendir.

36- Yerin bitkilerinden, kendi nefislerinden ve daha bilemeyecekleri şeylerden bütün çiftleri yaratanın şanı yücedir.

Ey insan! Hayatında yaşamsallığının devamlılığı için ihtiyaç duydukların ve bu ihtiyaçlığını gidermek için yaptıklarının tümü Bizim yaratmamız, yaratmamız ise Kendimizi yaratılmışlıkta ispat edişimizdir. Şanımızın yüce olması her işinin Bizim işimiz olarak bir özelliğimizi görünür kılışımızdır ve çift olmasıysa, görünen ile o görünürlükte asıl görünmesi gereken yönlerimizdir.

Sen bilsen de, bilmesen de her yaptığınla Bizi ispattasın. Bilmeden yapışın yaptıklarında kendini bilişin, bilerek yapışın ise yaptıklarında Bizi bilişindir. Çift oluş latif olanın kesif hale gelişinden doğmaktadır ki aslı itibariyle bir olanın görünen ve görünmeyen boyutları için kullanılır, iki oluşundan dolayı değil. Çünkü iki olması için Bizim iki olmamız gerekir ki Biz iki olmadığımızdan Bizim görünürlüğümüz olan yaratılmışlıkta iki değildir. Kesret olan nefisine vahdet olan Bizim Kendimizi bildiğimiz bilgiyle bakınca, kendinde Bizi görenlerden olursun. İşte o zaman her yaptığın işi ve o işi yapma sebeplerinin Bizim Kendimizi anlatışımız olduğu gerçekliğinde Müminliğe erersin. Sen ve âlem ayrımı Bize gafil olman sonucu oluşturduğun zandan başka bir şey değildir. Bu zan kendine yaptıklarınla ikilik anlamı vermenin sebebidir. Âlem, sen ve âlemde olan zerreden Küreye cümle yaratılmışlık Bizim tevhitliğimizin bütünlüğünü oluşturur. İhtiyaç duyduğun şey ne ise sen de osundur. Kendine bakınca gördüğün nefsin ve nefsinin giyinen sen de böylesin. Kendin de dahil ne varsa tümü Bizizdir. Maddesellikteki çokluk birliğimizin tafsilatı olup Bizim şanımızın yüceliğinin ispatıdır.

İnsan, Bizimle kendi karanlığını nurlandırandır.

37- Gece de onlara bir delildir. Ondan gündüzü çekip alırız, bir de bakarlar ki, karanlığa dalmışlar.

Ey insan! Gece, senin kendinde Bize gafil oluşundur. Nasıl ki gece karanlığında kendini bilirsin ama göremezin işte aynen öyle sen de Bizi kendine göre biliyorsun ama Bizim gerçekliğimizi kendinde görüp Bize şahit olamıyorsun. İşte, onlar dediğimiz senin bu halindir yani onlar olan sen kendin olan Bizim görünürlüğümüzde Bize gafil olarak, Bizimle Bize şirk etmektesin. Bu halinle yaşarken sana gerçekliğimiz olan tevhit bildirildiğinde şirkinde ısrarcı olup inkâr edersen, sunduğumuz tevhit bilincini senden çekip alırız yani sana bildirilenleri unuttururuz da nefsinin ilahlığına secde ederek Bize olan zanni inancını yaşamaya devam edenlerden olursun.

Varlığın varlık âleminde zuhurumuzdur. Sen sen olarak var değilsin. Biz, sen olarak varlık giyinmekteyiz. Varlığım dediğin ne varsa tümü Bizim Kendimizi ispat edişimizin tecellisidir ki buna sıfat demektediriz. Diriliğin, bilincin, iraden, görmen, işitmen, gücün, kelamın ve bu sıfatların vücudu olan vücudun ve bu sıfatlarla yaptığın işler tümü Bizim tecellimizdir ve Bizi ispat etmektedirler. Varlığın bile Bizim tevhitliğimize şahitken nispet edişinle kendinde Bize karşı ikilik çıkartışın sadece bir yalanı yaşamandır. Senden varlığımızı çekip alınca var olmaya devam edebilir misin? Hayır, varlığın son bulması olan karanlıklarda kalırsın da Bize olan körlüğün, daimiliğini yaşarsın. Her şey ve sen Bizim delilimizsiniz ve delil, aslına götüren yoldur ki kendini Bize ulaşma yolu yapıp geceni aydınlatmalısın. Karanlığa gömüldüğünde gündüz yüzünü gösterse de senin için çok geç olacak. Varımızı sahiplenerek kendini Bize körleştirmekten geçip, varımızla Bize şahit olarak görenlerden eylemelisin kendini. Her yol Bizden çıktığı için Bize varır.

İnsan, yol olan kendisinde Bizimle Bize yürüyendir.

38- Güneş de son bulacağı yere kadar akıp gider. Bu, hakkıyla bilen Allah'ın takdiridir.

Ey insan! Güneş senin asıl senliğindir. Sen kendini nefsinden ibaret sanıyorsun oysa sen nefis değil nefsini giyinensin ve bu senlik, nefsinin bilinme yönümüz olması gibi Bizim seninle Kendimizi bilme yönümüz olarak tecelli edişimizdir. Nefsin bilinirliğimizin görünürlüğü, sen bilmekliğimizin görenisin. Son bulacağın yer şu an içinde yaşadığın Bizim Kendimizi anlatmamız olan yaşamdır. Bir gün yaşamın son bulacak ki akıp gitmesi yaşamsallığının devamlılığıdır. Her an ilerlemektesin, Kendimizi anlatışımızın muhabbethanesi olan dünyadaki artık var olamayacağın ana doğru. İşte, senin dünyada bulunuşunu zamana tâbî kılışımız, senin nefsini dünyadan dünya için yaratırken ona Bizde olan ama Bizim Bizde olanla kayıtlı olmadığımız fanilik özelliği taşımasındandır.

Nefsaniyetinle bu dünyada bulunuyorsun lakin sen nefis değilsin ve nefsin fanidir. Nefsinin faniliği Bizim bakiliğimizin ispatıdır. Nefsinin giyinen asıl olan sen bir gün giyindiğin nefsanîyetinden tekrar soyunacaksın çünkü nefsini sonradan dünyadan giyindin. Sen nefsini soyununca nefsanîyet olan Bizim görünürlüğümüz mü yok olacak yoksa sen mi dünya yaşamında artık var olamayacaksın? Tâbî ki nefsanîyet son bulmayacak çünkü Biz nefsanîyetini bir tek nefisten yarattık ve o nefis Bizim nefsimizdir yani vücudlanmamızdır. Sen Bizim nefsimizi sahiplenip onu şirke sürüklediğin için kendinde Bizi göremedin. Sen Bizim takdirimizin içinde, Bize ait iradenin yaratılmışlıkta tecelli edince cüz ismini almasıyla, Bize ait özelliklerle kendini var görmektesin. Bizimle Bize varlık iddia etmektesin. Oysa bir gün soyunacaksın nefsinden.

İnsan, Bizimle nefsinden soyunanadır.

39- Aya da, kuru bir hurma dalına dönüşünceye kadar çeşitli evreler belirledik.

Ey insan! Ay diye zikrettiğimiz senin vücudlanışında işlevsel hale gelen sıfatlarıdır. Sıfatların vücudunla vücudlanmaktadır ki sıfatımızı alırsak sende ne kalır düşün bunu. Göz gören değil görme işlevinin vücududur, kulak işiten değil işitme işlevinin vücududur, dil söyleyen değil kelamın vücududur, beden diri değil diriliğin vücududur, el ayak kudret sahibi değil kudretin vücududur, beyin bilen değil bilginin vücududur. Gözünde görme sıfatıyla gören, kulağında işitme sıfatıyla işiten, dilinde kelam sıfatıyla konuşan, beyninde bilme sıfatıyla bilen, elinde ve ayağında kudret sıfatıyla güç sahibi olan, bedeninde dirilik sıfatıyla diri olan, sevme sıfatıyla seven hep sensin.

Şimdi, bu sıfatlar varlığının esasıdır ve belirlediğimiz çeşitli evrelerden geçmektedir ki sana ait olmadıklarını seninle sana muhabbet etmeleri içindir. Görüşün zamanla azalmakta, işitişin azalmakta, kelamın azalmakta, bilişin azalmakta, elden ayaktan kesilmektesin, farkına var ve sahiplenmeyi terk et. Sana, sana ait olmadıklarını Bizim seninle tecelli ediyor olduğumuzu ispat etmektedirler çünkü azalmaları senden varidatımızı çekmemizden dolayıdır. Senin olsalardı senden çekilmezlerdi. İşte, kuru bir hurma dalını örnek verdik sana. İçinden suyunun çekilmiş olmasıdır dalın kuru hale gelişi. Bir gün sen de kuru hale yani sıfatlarının işlevselliğinin kalmadığı hale geleceksin. Sıfatlarımız, senden çektiğimiz için işlevsel olmayacak. Bu sıfatlar sen denilen varlığın esasıdır ve var oluşlarıyla işlevselliği Bize kendinde şahit olup, Bizimle kendinde Bize muhatap olasıdır diyedir. Kendinde Bizim sana seninle Kendimizi muhabbet edişimizi işitip görmene iman denilir. Aksi imana dönüşmemiş inançtır.

İnsan, Bize olan inancını Bizimle imana dönüştürendir.

40- Ne güneşin aya çarpması yaraşır, ne de gece gündüzü geçebilir; onların her biri gökyüzünde yüzerler.

Ey insan! Güneşin aya çarpması, güneş olan senin senliğinin, dünyada yaşamsallığını devam ettirdiğin sıfatlarımızın seninle tecelli edişini sahiplenerek Bizim varımızla Bize şirk edişindir. Güneşin aya çarpması yani varidatımızı sahiplenmen uygun değildir çünkü sıfatlarımızın seninle tecelli edişi sahiplenerek varlığımızın karşısında ikinci bir varlık iddia ederek Bize şirk etmen için değil, Bizi bilip keşfetmen içindir. Dünyadaki zahirliğimize ben demenin sebebi bile Bizim zahire gelişimizle mümkünken Bizi sahiplenmen ne kadar doğru olur tevhit imanında? Hele ki bu şirki Bizim tevhitliğimiz içinde yaparken.

Senin kendini Bizden ayrı varlık zannedişin, nefsinin Bizim zahirliğimiz olduğu gerçekliğine cahil oluşun ve gündüzün Bizim tevhitliğimizin nuru yani asıl ben dediğin senlik olduğundan nefsin, asıl senliğin önüne geçemez, geçmesi yani sahiplendiğin için nefsin varlığın kendisi zannedişinin Bizi perdelemesi mümkün olmadığından “*Ne de gece gündüzü geçebilir*” demektediriz. Nefsin asıl senliğin görünür halidir. Nefsin görünen, sen nefsinle görünür olansın ve her ikisi Bizim varlık âleminde Kendimizi bilinme ve bilme yönümüzle ispat edişimizdir. Her birisi gökyüzünde yüzerler yani sen, senliğin ve giyindiğin nefsinle birlikte iki zıttın birleşimi olarak yaşamsallığını devam ettirmektensin. Varlığın, senlik, sıfatların ve her yaptıklarınla Bizim Kendimizi ilan edişimizdir. Sahiplendiğin varlık Bizi ilan ederken senin kendine yani bu gerçekliğe uzak durarak birliğimizin içinde ikiliği yaşaman kendine zulmetmendir. Seninle sen olarak zahir oluşumuza aykırıdır. Yaratılış gayen üzerine tevhit eri olman, kendinde Bize arif olmakla mümkündür.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi ispat edendir.

41- Onlar için bir delil de, onların neslini dolu bir gemide taşımamızdır.

Ey insan! Onlar diye hitap ettiğimiz, Kendimizi anlattığımız ve kendilerini tevhidimize davet ettiğimiz halde Bizim gerçekliğimize inanmayıp kendi zanlarına göre oluşturdukları, içinde kibir ve şirk olan inançlarını yaşamaya devam edenlerdir. Eğer sen de sana sunduğumuz tevhidi inkâr ediyorsan, Bizi inkâr ediyorsundur ki sana delilimiz seni üzerinde taşıdığımız ve ona sahip olmak için Bize sırtını dönmenin sebebi olan dünyadır.

Evet, dünya doludur. Dünyanın içi değerli madenlerle ve tohumlarla, köklerle doludur. İçinde denizler, denizlerin içinde türlü türlü canlılar doludur. Yüzeyinde bitkiler, ekinler, tahıllar, ağaçlar ve üzerlerinde meyveler doludur. Etinden, sütünden, yününden, gücünden, yumurtasından ve daha birçok özelliklerinden istifade ettiğin canlılarla doludur. Havada uçan cins cins kuşlar ve nehirler, göller, dağlar ile rüzgârlar, yağmurlarla doludur. Şimdi düşün!

Tüm bunlar kendi kendilerine var olabilirler mi? İşlevsellikleri kendiliğinden olabilir mi? Kendilerine ait varlıkları olabilir mi? Tâbî ki olmazlar. Eğer sen ve tüm bunlar kendiliğinden var olsaydınız var olmazdınız. Bu o kadar hakikat ki yaşamsallığın için ne lazımsa hepsi var ama hiç birisi senin değiller. Varlık da Bizimle vardır, yokluk da Bizimle yoktur. Biz olmasak sen yok bile olmazsın, tıpkı Bizsiz var olmayacağı gibi. Her şey, her döngü ve işlevsellik Bizim Kendimizi sana anlatışımızdır yani Bizim varlığımızın delilidir. Varlık Bizim varlık âleminde zuhurumuz olduğundan her şey birbiriyle uyumlu ve birbirini tamamlayan işlevselliğe sahiptir. Sana, Bizi ispattır.

İnsan, kendi yokluğunda Bizimle Bizi bulandır.

42- Yine kendileri için onun gibi binecek gemiler yaratmamızdır.

Ey insan! Dünya gemisinde bulunuş haline, görmek ve gördüğünü anlamak için baktığında, Bizim sana seninle Kendimizi bulabilmen için giyindiğin bedenini delil olarak sunduğumuzu göreceksin.

Yaratılış ahkâmımız gereği sen, babadan olma, anadan doğma bir beden giyindin lakin sen beden değil, bedeni giyinensin. Bedenin, babanın ve annenin batınında bulunan sen ikiliğinin anne rahminde cem olmasıyla yine anne rahminde bu birlikteliğin sonucunda oluşmaya başlamıştır. Sen, bir damla suyun tek bir hücreye dönüşmesiyle o tek hücrenin çoğalıp birbirlerine sarılmaları sonucu sana dünyada Bizi keşfetmen için ne lazımsa o hale gelmesini giyindin ki buna beden demektesin. Yürümek için ayaklar, tutmak için eller, görmek için gözler, işitmek için kulaklar, söylemek için dil ve bedeninde olan tüm organlar hepsi Bizim sana verdiğimiz ve Bizi ispatta bulasın diye delilimizdir.

Dünyada kendine ben diyerek hazır bulduğun bedenin içerisinde Bizim irademizle irade sahibi olarak Bizim bedenlenişimizi sahipleniyorsun. Bizimle Bizi, Bize ait olan sahiplenmemizle sahiplenerek tevhitliğimizin içerisinde Bizden gayrı göremiyorken Bizi göremiyorsun. Sen o kadar Bizim tecellimizsin ki Bize karşı ikilik anlayışı içerisindeyken bile aslında Bizim Kendimizi ispatımızın delilisin kendine. Bir gün içinde bulunduğun ve gemi olan bedenini terk edeceksin Bizim değil ama senin kayıtlı olduğun Bize ait bakılığın ispatı olan faniliğimizde. Kayıtlı olmadığımız fanilik özelliğimizle seninle tecelli etmeden yani dünyadaki yaşamın sona ermeden Bizim tevhitliğimizi bulmalısın delilimizde.

İnsan, Bizimle kendi tevhitliğinin neşesini yaşıyandır.

43- Ve dilersek onları batırırız, o zaman onlara yardım edilmez ve onlar kurtarılmaz.

Ey insan! Yarattılmışlık Bizim yaratılmışlığa çıkışımız olduğundan varlığın varımızla tecelli edişimizdir. İşte bu tecelli ediş Bizim için zaruret değil keyfiyettir. Yaratmamız dışında kendiliğinden var olamayacağı gibi yaratmamız olan varlığın Bizim için mecburiyet de değildir. Biz tecelli etmeyi bıraktınca tecellimiz olan varlığının varlık âleminde bulunması mümkün değildir. Bu tıpkı aynaya baktığında aynada görünen yansımanın sen aynaya bakmayı bıraktınca aynada duramayacağı gibidir ve Biz dilersek gemileri batırırız yani varidatımızı çeker alırız da sen kendiliğinden var olmaya devam edemezsin.

Nasıl ki varlığın hem dış yönü olan bedeninin hem de iç yönü olan bedeni giyinen asıl senliğin, Bizim sen olarak tecelli edişimiz muradıyla var olabiliyor ise sana göre olan yokluk da yine Bizim muradımızdır. Yokluk dediğin, varlıktaki muradımızı değiştirerek senlik muradımızı zuhura gelmezden evvelki batınımıza dâhil etme yönünde değiştirmemizdir. Denizden alınan bir bardak suyun yine denize geri dökülmesi, var ile yok kavramını oluşturur. Bu tamamen Bizim muradımızdır ki muradımız ispata gelişimiz olduğundan Biz Kendimiz Kendi muradımızla Kendimizi ispat etmekteyiz. Muradımızın, sana göre farklı oluşumu olan her iki boyutu da tevhitliğimizde birdir aslında. Varlık âleminde bulunuşun nasıl ki senin iradenle değil, Biz nasıl dilediysek o şekilde gerçekleşti ise ve senin hiç bir katkı yoksa yokluğun da aynen öyledir. Sen kendini ne var edebilir ne de yok edebilirsin. Varlığın da yokluğun da Bizim seninle sana Kendimizi ispat edişimizdir. Varlığında da yokluğunda da Bize şahit ol ki Bizim kulumuz dediklerimizden olasın.

İnsan, kendi faniliğinde Bizimle bakiliğimizi bulandır.

44- Ancak tarafımızdan rahmetimizle belli bir zamana kadar yaşatmak başka.

Ey insan! Nasıl ki varlığının dünyadaki başlangıcı da, sonu da Bizim muradımızla gerçekleşmekteyse, ikisi arasında bulunuşun da yine Bizim muradımızla mümkündür. Her yaptığın, her gördüğün, her işittiğin, her söylediğin, her sevdiğin Bizim tevhitliğimiz içinde Bizim muhabbetimizdir. Bunu şöyle düşünebilirsin. Balık denizi bilsin ya da bilmesin, kendisine denizden ayrı bir varlık versin ya da vermesin, denizi ayrı bir yerde zannetsin ya da zannetmesin, ne yaparsa yapsın, ne söylesen söylesin, ne görürse görsün, ne işitirse işitsin, neyi severse sevsin her daim denizin içindedir ve varlığı denizin varlığıdır. Deniz kendisini balıktan muhabbet etmekte, balığa kendisini yine balığın kendisinden ispat etmektedir. Balığın varlığının başlangıcı da, yaşamının her boyutu da ve varlığının sonu da hep denizledir.

İşte sen Bizim tevhitliğimizde Kendimizi sana seninle ispat edişimizsin. Sen, sen olarak nasıl ki var olmadıysan, varlığının devamlılığı da sen olarak değil seninle tecelli edişimizle gerçekleşir ve Bizim seninle tecelli edişimizle, âlemde tecelli edişimiz bir tecellidir. Bizim tevhitliğimizde iki olmadığı için yaratılmışlıkta iki yoktur. Yaşamın, doğumla ölüm arası Bizim Kendimizi ifade edişimizdir ve bu ifade ediş seninle daimi değil “Sen” tecellimizde gelip geçicidir dünyadaki varlık ahkâmında. Kendimizi anlatışımız değil, sen olarak Senliğimizi anlatışımızda fanilik vardır yoksa Biz fani değil bakıyız. Sen Bizim bir özelliğimizin ispatisın diğer her şey gibi. Kendini anlatırken sana ait bir özelliği anlatıp bitirince, sonra diğer özelliğini anlatmaya başlanan gibidir yaratılmışlıktaki fanilik. Anlatılan biter anlatan Biz daimiyiz. Biz, seni anlatmaya devam ettikçe sen var olabilirsin.

İnsan, Kendimize şahit oluşumuza şahit olandır.

45- Kendilerine, “Geçmişinizden ibret alıp ve geleceğiniz için sakının ki merhamet edilesiniz,” denilmişti.

Ey insan! Geçmişinden ibret al çünkü geçmişin babadan olma, anadan doğma olarak bu dünyada var olmaya başlayışındır ve sana kendini görüp anlamanda delildir.

Dünyaya doğup, dünyada var olmazdan evvel neredeydin?

Dünyada var oluşunda ne katkın var?

Dünyada var olmaya başladığın anda neydin?

Varlığım diyerek sahiplendiğini sen mi yaptın hazır mı buldun?

Ben diyerek kendini var zannedip Bize karşı ikinci bir varlık iddia etmenin sebeplerini sonradan dünyada mı giyindin, kendin mi yaratıp sahiplendin?

Şu an var olduğun hali sen mi oluşturdu?

Sen, bakıma muhtaç, barınmaya muhtaç değil miydin?

Üzerinden kendi kendine yemek bile yiyemez, akledemez, söyleyemez, isteyemez, içemez, ayağa kalkıp yürüyemez hallerde olduğun bir dönem geçmedi mi?

Ey insan! Geçmişine bakıp ibret al ve gör kendini nesin sen?

Sen, kendi varlığında kendiliğin olarak bile bulunamayansın.

Sen, kendisini var edemeyensin. Sen, Biz varlığımızla tecelli

edişimizi bırakınca var olamayacak olansın. Sen, kendine ben

dediğin varlığını Biz olmadan devam ettiremeyecek, Biz

istemedikçe nefes alamayacak olansın. Şimdi düşün ve gör

varlığında acziyetini ve Bizi sahiplenerek Bize şirk ettiğini.

Kendinde Bizi bilmeye ve görmeye başlayarak tevhitliğimize

dâhil ol ki seni yaratmamızın yani seninle zahir oluşumuzun

asıl sebebinin anlayıp o sebebi yerine getir. Bize şirk koşarak

Bizimle olamazsın. Bizimle olmak tevhidi yaşamaktır ki

tevhit ikiliğin kalkmasıdır. İkilikte birlik tecelli edemez.

İnsan, acziyetinde Bizimle güzelleşendir.

46- Ve onlara, Rablerinin delillerinden başka bir delil gelmez ancak o delilden yüz çevirirler.

Ey insan! Sana, Varlığımızın en büyük delili yine sensin anla. Varlığının her bir zerresi, bu varlıkla sürdürdüğün yaşamının her anı, benliğinin tüm sebepleri her ne varsa hepsi Bizim sana seninle Kendimizi ispat edişimizdir.

Bize şahit olabilmek için kendinden başka bir tecelli oluşmasını beklemen kendi zannından kaynaklı yanılıdır. Biz, Biz olarak senin dışında ikinci bir varlık olarak görünüp Kendimizi sana ispat etmeyeceğiz. Bunu beklemek kendini Bizden ayrı varlık zannettiren Bize olan cehaletindir. Biz zaten sana sen olarak tecelli ederek görünmekteyiz. Kendinden başka delil arama tevhitliğimizi kabul etmeye. Bizi kendinden ve yaşamdan ötekileştirmekten, Bizi kendin gibi bir suret kaydıyla görmek isteğinden arın ki kendindeki tecellimizi görmene mani olan perdelerin aramızdan kalksın. Bizi inkâr edişin kendi hakikatini inkâr edişin, Bizi kabul etmeyişin kendini kabul etmeyişindir.

Mevcut anlayışın sana, görünürlüğü her esma için ayrı bir suret kaydıyla mümkün olduğunu şartlamaktadır. Evet, bu senin şartındır çünkü sen delil olan görünürlüğü zikrettiğin esmayla kayıtladığın için sana göre görünmek demek her isim için ayrı ayrı görünürlük demektir lakin işte bu anlamlandırma Bizim için geçersiz bir anlamlandırmadır.

Görmek bakılana yapılan yorumdur ve sen kendine baktığında yaptığın yorum, kendi ismine ait tekil bir suretle kayıtlayıp kendini başka bir suretle görmemek üzerinedir. Oysa Bize tevhitte, görünmek her görülenle görünür olmaktır. Kendinde ve bu âlemde ne görüyorsan Bizim görünürlüğümüzü görmektesin. Bize ulaşmaya delil mi arıyorsun? Aramıyorsan da aramalısın ki delil yine senin senliğindir sana.

Biz tekil anlamı olan esmamızla birlikte çoğul anlam da içermekteyiz. Allah derken aslında cümle yaratılmışlığı zikretmekte olduğun için her ne görüyorsan Bizi görmektesin. Şimdi kendine bak ama şartlarından geçip görmek için bak! Elin var, ayağın var, bacağıın var, kolun, dirseğın, omzun, karnın, göğsün, parmakların, gözün, kulağın, burnun, ağzın, saçın gibi sen bir sürü çoğulun bütünlüğüsün. İşte bu senin kesretindir. Senin kesretin sen denilen bütünlüğün ayrı ayrı unsurlarıdır ve her birisi senin varlığının hem de sensiz var olamayacakları gerçekliğiyle delilidirler.

Elden görünen el mi, sen misin?

Ayaktan görünen ayak mı, sen misin?

Gözden, kulaktan, burundan, saçından görünen sen değil misin?

İşte anlamaya çalış ey insan! Nasıl ki eline bakan seni elinden görmekte, bacağıına bakan bacadan seni görmekte, gözüne, kulağıına, burnuna bakan o uzuvlardan seni görmekteler, elini görürken seni, bacağıını görürken seni, saçını görürken seni görmekteler aynen öyle Bizim seninle sana görünüşümüz. Seninle sana görünüşümüz seninle Kendimizi görüşümüzdür. Sen eline bakınca el görürken aslında kendini görmektesin değil mi? Bizde seninle sana bakarken sende Kendimizi görmekteyiz. Elin için eline en büyük delil kendi elliğidir. El seni sen olarak göremez, el seni kendi elliğinde görür çünkü el sendir, senin el olarak kendini ispat edişindir. İşte, sana Varlığımızın delili olan senliğinde Bizi inkâr edip Bizimle Bizi sahiplenerek Bizim karşımızda ikinci bir varlık iddiasında bulunmandır şirk ki Bize yüz çevirmendir ve bu şirkinden kendinde Bize şahit olarak arınıp tevhide ermeden arınmış olamazsın. Tevhit kendinde Bizi işiterek işittiğini görmen, kendini Bize yol eylemendir.

İnsan, aradığı Bizi Bizimle kendisinde bulandır.

47- Onlara, “Allah'ın size lütfettiği rızıklardan dağıtın!” dendiğinde, nankörlüğe sapanlar iman edenlere şöyle derler, “Allah'ın, dilediği takdirde yedirip doyuracağı kişiyi Biz mi doyuracağız? Siz açık bir sapıklık içindesiniz, hepsi bu.”

Ey insan! Dünya, içindeki var olan her şey, insanlar ve yaşam, Bizim varlığımızın zahirliği olan bütünlüktür. Bu bütünlüğün her birisi suretiyle ve isimleriyle farklı olsalar da varoluşları gereği her birisi Bizim bir sıfatımızın ismi ve sureti olduğundan tümlük içerisinde birliğimizin ispatı olarak birbirleriyle etkileşim halindedirler.

Bu, senin ben dediğin varlığının unsurlarının birbirleriyle sen bütünlüğünü sağlarken, aynı anda birbirleriyle etkileşimde oluşları gibidir. Ben dediğin bütünlük bir uyum halinde ve birbirleriyle olan bu uyumda işini işlemektesin, aynen öyle. Kalbin kan pompalarken ciğerlerinin sağladığı oksijeni vücuduna dağıtmaktadır. Ciğerlerinin var oluşu vücuda oksijen sağlamak içindir. Ciğer oksijen sağladıkça vardır ve varlığıyla kendisine benlik vermiş olsun. Kalbin ciğerden oksijen istediğinde ciğer ona benden isteme vücudun sahibinden iste derse bu ciğer için ne demek oluyorsa, senin de kendisine bağlı olduğun ama zannınla ötekileştirdiğin için diğer dediğinle, kendinde olanı paylaşmaman o olmaktadır. Biz var olan her şeyle birlikte zahire geldik. Yaşamın içinde gerçekleşen her oluşum Bizim anlatışımızdır. Biz işimizi, yine zahire geldiğimiz varlık üzerinden yapmaktayız. Senin bir işi yapışın Bizim o işi yapışımızdır. Kendi zannına göre olan Bizden bir şey beklemek, senin için Bize uygun olanı yapmak yerine Bizi kendinden dışlayıp nefsine göre hareket etmendir. Sen verince, Biz seninle vermiş olacağız. Bizi ötelede değil kendinde zikret.

İnsan, ötekileştirdiği Bizi Bizimle kendisinde düşünendir.

48- “Eğer siz doğru söyleyerseniz, bu söz ne zaman?” derler.

Ey insan! “Eğer siz doğru söyleyerseniz” diyenler, kendilerine Bizim gerçekliğimiz bildirildiği halde sahiplendikleri Zahirliğimizi sahiplenmeye devam ederek nefislerine secdede ısrarcı olarak huzurumuzda ikinci varlık iddiasında bulunmaya devam edenlerdir. İçinde bulunduğu anlayışa bakıp bu hal üzerine olduğunu görüyorsan sen de onlardansındır. Bizi Bizimle sahiplenip Bizi inkâr edenlerden... “Bu söz ne zaman” beyanlarındaki söz ise Bizim “Lailaheillallah” sözümüzdür ki sözümüzü dile getirişimiz varlık âlemindeki zahirliğimizi ispat edişimizdir.

Biz, Kendimizden başka ilah olmadığını ispat edince, Bize rağmen ilahlık iddiasında bulunuş, Bizim ilahlığımızın ispatında hükmünü yitirir. İşte bu, ilahlık iddiasında bulunan için varlığının son buluşudur. Burada varlığın son buluşu yok oluş değil gerçekte var oluş olup Bizim tevhitliğimizi, zaten her an öyle olduğunu ispat edişimizdir. Senin olan bir emaneti, teslim ettiğinin, sahiplenerek bu benim demesi ve benim dediği emanetinle varlık giyinmesi, kendisindeki varlık giyindiği emanetinin ona ait olmayıp sana ait olduğunu ona ispat edişin sonucu, emanetinle giyindiği varlığının son buluşu ama aslında gerçek olana ulaşmış olması.

Şimdi tecellimiz olan varlık Bizim ilahlığımızdır ve Bizden başka ilah yoktur yani Bizden başka ikinci bir varlık yoktur. Sen Bizim ilahlığımızın görünürlüğüsün. Sana bu gerçeği bildirdiğimizde inkâr edişin Bizi inkâr edişidir. Bizim gerçekliğimize şahit olarak Bizden başka ilah olmadığını zikretmen, şirkine yok olman zayi olman değil tevhitliğimize var olmandır.

İnsan, emanetimizi Bizimle Bize teslim edendir.

49- Onlar sadece bir tek söze bakıyorlar, bir söz ki, onlar tartışıp dururken kendilerini yakalayiverir.

Ey insan! Bizim, Kendimizden başka ilah olmayışına yine Kendimizle şahit oluşumuz ve bunu sana beyan edişimiz, gerçeğin farkına varasın diye kelamla olduğu gibi kelamın işaret ettiği gerçeklik olan senin kendine ben dediğin varlığıyla Bizim Kendimizi sana ispat edişimizdir. Sen Bizim sana seninle Kendimizi ispat edişimiz olan varlığımızsın ve bu varlıkla Bizim karşımızda kendine ikinci bir varlık vermektesin ki kendi varlığının var oluşunu yani varlığın sana ait olduğunu iddia ederken bile aslında iddia edişin dahi Bizim sana Kendimizi anlatışımızdır. Bu gerçeğin farkına varıp Bizimle Bize şirk etmekten geçip, Bizimle Bize kendim dediğin varımızda şahit ol. Zahirliğin Bizim seninle zahir oluşumuzdur, sen kendini görürken bile kendinde Bize bakmaktasın.

Bize şahit oluşun da, inkâr edişin de kendindedir. Senin kendiliğin Bizim ikiliğimiz yani Kendimizden gayrı yaratmışlığımız olsaydı, sen Bizim Kendimizden ayrı ikilik olarak yarattığımız olurdu ki işte o zaman kendini ayrı varlık zannedişinle Bizi kendinden ötekileştirmen şirk olmazdı ve şirkin de, imanın da senin kendiliğinde gerçekleşmezdi. Şirkin şirk olmazken, tevhitliğin kendinden ayrı olan Bizde birlenmen olurdu. Senin senliğin Bizden ayrı olsaydı Bizim Bizliğimizle tevhit olman mümkün değildi. Sen, sen olarak Bizim kudretimize güç yetiremezsin ki Bizimle tevhit olasın. Tevhit oluşun, senin kendiliğinin Bizim Bizliğimiz oluşundandır. İşte bu gerçeği fark et ve kendinde Bizimle tevhit olup Bize şahit ol. Biz, sana, sende ve seninle Kendimizden başka ilah olmadığını, hem kelâmen hem de hal ile beyan etmekteyiz.

İnsan, kendisi ilah olan değil ilahlığında Bizi görendir.

50- Ne bir vasiyet bırakmaya vakit bulurlar ne de ailelerine dönebilirler.

Ey insan! Varlığın Bizim varımızla varlık âleminde tecelli edişimiz olduğundan, varlığının başlangıcı da, sonu da Bizim irademizle gerçekleşmektedir. Biz dilemedikçe ne var olabilirsin ne de yok olabilirsin. Varlığının var oluşu da, yok oluşu da, ikisinin arasında bulunuşun da Bizimle mümkündür.

Biz ve sen, Bizim sen olarak zuhur edişimizle tevhitir ve bu tevhitlik aynılıktır lakin aynılık eşitlik veya denklik değildir. Senin Bizimle olan aynılığın, Bizim sen olarak tecellimiz olduğun için yani Bizim Kendimize ait olan özelliklerimizle sen olarak görüldüğümüz için gerçekleşen aynılıktır. Sen tecellimizsin, Biz tecelli edeniz. Tecelli eden Bizlik Bizim Bizliğimiz olup yalnız Bize ait Bizliktir ve Bizim varlığımızın dayanağı yine Biziz ve varlığımızın başlangıcı da sonu da yoktur, tecellimizin Bize denkliği de mümkün değildir. Bizim, tecellimizde bulunan ihtiyaçlığımız da yok ve Biz tecelli etmesek tecellinin kendisi olamaz. Oysa sen, Bizim tecellimizle aynılığımız olduğun halde varlığın Bizimle mümkündür. Bizim sen olarak tecelli edişimize son verişimiz, senin senliğinin fena bulmasıdır ki kendi varlığında fena buluşun dahi senin iradenle değildir. Yani kendi varlığına istesen bile kendiliğın olarak son veremezken, nasıl kendi kendini var etmiş olabilirsin! Biz sen olarak tecelli etmeyi bırakınca sen, sen olarak var olmaya devam edebilir misin? Hayır, edemezsin. O an, Bizim varlık âleminde sen olarak bulunuşumuz sona erer de Bizim Bizliğimiz devam ederken sahiplenen sen yok olursun. Kendini kendin olarak var etmediğın için Bizsiz kendini var edemezsin. Senin varımızı sahiplenişindeki sahiplenme dahi Bizim seninle sahiplenmekliğimizi zahir etmemizdir.

İnsan, kendisini Bizimle Bize ayna yapandır.

51- Sura üfürüldüğünde onlar, buldukları konumdan çıkıp Rabbe akın ederler.

Ey insan! Kendini, kendine ait varlık sahibi sanarak varlığımızda kendiliğın olarak bulunurken, Bizim Kendimizi ispat ve ilan edişimiz olan yaşamda yine Bizim Kendimizi muhabbet etme şeklimiz olan kendinden tecelliye gelen her işte, her sıfatta ve vücutunda kendini görerek kendini yücelterek, yanılığa düşmekteşin. Bu sayede Bizim tevhitliğimizde mümkün olmayan ikiliğı çıkarttığını zannederek, yaşamının içerisinde önce kendine, sonra malına mülküne, parana, aklına ve daha sonra eşine, dostuna, çocuğına, akrabalarına güvenmekteşin fark et.

Yaşamın içerisinde her yaptığına şirkini beslerken Bizi kendinden ötekileştirip sonraya bırakman kendine zulmetmendir. Sana Kendimizi kendinde varımızla ziyetlemiş olarak apaçık gösterirken, kendinde Bizi değil de kendini görmekteşin lakin karşılaştığın tecelliler karşısında acziyetini görünce en son Bize sığınmaktasın. Anlamalısın ki Biz yedek ilah değil, ilahın kendisiyiz ve Bizi ötekileştirmen dahi mümkün değildir. İşte bu hal üzerine olduğundan hakikati göstermek için acziyetini fark edebileşin diye yine rahmetimizden karşısında yetersiz kalacağı tecellimizle yüz gösteririz de bu yüz gösteriş Bizim Sura üfürmemizdir. Sen, acziyetini göreçeğın tecellimizle yüz gösterince, yaşamın içinde ilahlık iddiasında bulunurken unuttuğın ve en sona bıraktığın Bizi hatırlayıp Bize döndürürsün nefisine dönük yüzünü ve Bizden istersin derdinin çaresini. Bize dönüp Bizden istemen, acziyetini fark edip, kabul etmendir ki Bizim insan dediğimiz her daim Bizim Bizliğıimizi sahiplenmeden sürekli acziyetini taşıyan, kendisinde Bizi görendir. En son değil, her daim yaşamın her anında Bizi gör kendinde.

İnsan, Bizimle Bizi sahiplenmeyi terk edendir.

52- “Eyvah, başımıza gelenlere. Kim kaldırdı Bizi uyuduğumuz yerden? Bu, Rahmanın uyardığı gerçek... Doğruymuş o gönderilen uyarıcılar.” derler.

Ey insan! Eyvah başıma gelen deyişin, Kendi gerçekliğimizi beyan edişimizde varlığının Bizim varlığımızın seninle tecelli edişimiz oluşunu ve sana Kendimizi seninle ispat edişimizi inkâr edemeyecek hale gelince anlamış olmandır ki bu anlayıştaki eyvah, inkârından gelmektedir.

Uyuduğun yer olan giyindiğin nefsanîyetinle sürdürdüğün, alışkanlıklar ve nefsanî istekler içerisindeki yaşamından uyandırılman, gerçekliğimiz olan kendi varında dahi kendiliğin olarak bulunmadığının ve sana ait olmayanı sahiplenip kendine Bizden ayrı varlık vererek aslında veremediğini, sadece zan yürüttüğünü göstermek için, sana acziyetini ispat eden tecellimizle karşılaşmandır. Bizimle Bizi sahiplenip aslında hiçbir hükmün olmayan varımızda sadece yaşıyormuş gibi olduğunu ve zan yürüterek kendi ilahlığını ilan ettiğini yani uykuda olduğunu fark ettin. Kendimizden başka ilah olmadığını beyan ederek sana seninle bu gerçeği gösterişimiz, seni bu hakikat için yaratmamızdan dolayıdır lakin sen şirke düştüğün için sana uyarıcı olan Kendimizi anlatışımızla yüz göstermiştik de kendi doğrularında sabit fikirli olup Bizi yalanlamıştın. Şimdi, içinde bulunduğun fark edişle görmeye başladın ki sen, senliğinde hiçbir zaman ikinci bir varlık olmadın ve kendim dediğin aslında asla senin olmadı ve olamaz da çünkü sen Bizim varımızı istesen de sahiplenerek taşıyamazsın. Sana, sende Kendimizi anlatışımız sana gayrılık vererek ve denklik sahibi yaparak değildi. Bu anlatımdaki, seninle tecelli edişimiz beyanının doğruluğunu fark edişin zoraki değil kendi gönül rızanla olmalıydı ki kabul edişin, kabul edilen iman olsun.

İnsan, gönülden Bizimle Bize yönelendir.

53- Bu, ancak boş sözden ibarettir. Derken onların hepsi, huzurumuzda hazır bulunmadalar.

Ey insan! Kendimizi sana seninle anlatışımızdaki Kendimizden başka ilah olmayışını içine düştüğün durumda kabul edişin, kabul ettiğine kendi varında şahit olmayışın sebebiyle boş sözdür. Çünkü sözün dolusu ancak şehadetle mümkündür. Kendinde Bize şahit olmadan, varının Bizim seninle tecellimiz oluşunu yani Bizden başka ilah olmayışını dile getirişin gönülden ve görerek gerçekleşmediğinden dilin ile kalbin ikilemini yaşamaktasın. Dilin başka, kalbin başka, hem de Bizim tevhitliğimiz içinde...

Anlamalısın ki huzurumuzda olmak, ancak bulunduğun konumda yaşamsallığını yitirince gerçekleşecek bir olgu ile kayıtlı değildir. Bizim seninle zahir oluşumuz olan sen, Bizim varımızla var oluşunla zaten her anında huzurumuzdasın lakin görüşün zannına tâbî olduğundan kendinde gördüğün Biz değil görmek istediğin kendinsindir. Bu sebeple yaşamsallığının içinde Bizesiz olduğunu zannettiğinden huzurumuzda olmayı da bulunduğun andan ötelemektesin. Oysa az önce Bizden başka ilah olmadığını kabul edişin ve bunu dile getirişin, kendinde şahit olarak olmasa bile hakikatte gerçeği söyleyişin aynı anda da huzurumuzda olduğunu beyan edişindir. Görülen, işitilen, söylenilen, sevilen, fikredilen, Biz Kendimizden ayrılık yaratmadığımız için buna sen de dâhil, Bizden ayrı değildir. Bizden ayrı olmadığı için varlık âleminde seninle Kendimizi muhabbet etmeye başlamamızla bulunmaya başlaman ile “Sen” muhabbetimizi bitirişimiz olan bulunmaya devam edemeyişin arasında, her an huzurumuzdasın lakin bu gerçeğe körsün ve körlüğün tevhitliğimizi inkâr edişinden kaynaklanıyor. Kabul edip dile getirdiğin ilahlığımızı şahit olmalısın kendinde.

İnsan, zahirlüğünde Bizimle Bize şahit olandır.

54- Bu gün nefse en ufak bir haksızlık yapılmayacak ve yaptıklarınızın dışında, hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacaksınız.

Ey insan! Bu gün yani Bizim sendeki gerçekliğimizi, kendi varında kendiliğın olarak bulunmadığını, Bizim Bizliğimizi sahiplendiğini fark ederek inkârı mümkün olmayacak şekilde kabul ettiğın gün, nefse haksızlık yapılmayacaktır. Bizim irademizle irade sahibi oluşun, Bizim diriliğimizle diri oluşun, Bizim kudretimizle kâdir oluşun, Bizim ilmimizle bilen oluşun sebebiyle Bize karşı, Bizim Kendimizden başka ilah olmadığını beyan edişimize rağmen ilahlık iddiasında bulunmandan dolayı kendinle kendine zulmetmiş olmanı sana göstereceğiz ve bildirip, kendi varlığında sana ispat etmediğimiz hiçbir şeyi istemeyeceğiz.

Varlığının, Bizim seninle yaratılmışlığa çıkışımız olduğunu sana kendi varlığında, varlığının var oluşu ve ihtiyaçlığınla birlikte aciziyetin üzerine her an ispat etmekteyiz. Bu ispat ediş, kelimeler olan Kendimizi anlatışımızla birlikte Bizim yine Kendimizi görülür, işitilir kıldığımız yaşamda hal olarak gerçekleşmektedir. Biz sana “Ben senin Rabbin değil miyim?” diye sorduk ve varlığını bu soru ve cevabın tevhitliği üzerine ziyetledik. Senin Bizimle Bize ait özellikleri sahiplenerek Bizi sahiplenmiş oluşunun arkasında Bizim Kendimizi ispat edişimiz olduğundan, senin ben deyişin Bizim seninle sana “Ben senin Rabbin değil miyim?” diye sormamızın zahirliğiydi ve senin kendinde, seninle varlığımızın zahir oluşunda Bize şahit olman, bu soruya “Beli” demendi lakin sen ben derken kendini işitin. Evet, nefis Bizim nefsimizin tecellisinden ibaretti ki aslı Bizim irademizin seninle tecellimizde cüz ismini alışıydı ama sen nefsinden kendini gördüğün için şirke düşürdün.

İnsan, Bizimle şirkini tevhit edendir.

55- Şüphe yok ki cennet ehli bugün, nimetler eşliğinde sevinç ve ferah içindedir.

Ey insan! Şüphe, gerçekliğin kabul edilip edilememesi ikilemidir ki Bizim seninle olan ve adına tevhit dediğimiz Bizlik, olması mümkün olmayacak ikilik içermediğinden şüphe yoktur, sadece zan vardır ki işte bu zan şüphesi dahi sana göredir. Biz içerisinde şüphe barındırmayacak şekilde seninle Bizliğimizi ispattayız ve cennet kendinde Bize şahit oluşunla Bizimle Bize kendinde muhatap olmaktır.

Cennette yani kendinde Bize muhatap olduğun tevhitliğimizde, yaratılış gayen doğrultusunda cennet nimetleri olan tevhit neşesinin sebebi olan Bizi görüşün, Bizi işitişin, Bizi zikredişin varlığını fitneden ziynete çevirişindir. Bu nimetler eşliğinde şehadetin sana sevinç ve ferahlık verecektir, kendi varlığım diyerek kendinden Bize gafil olduğundan zulmü yaşadığın varımız, sana cennet nimeti olacaktır. Nereye baksan Bizi gördüğün, ne işitsen Bizi işittiğin, neyi sevsen Bizi sevdiğin gerçekliğini yaşayanlardan olacaksın ki Bizimle Bize sen olan Bizim varımızda kavuşmuş olman yaşamını cennet yaşamı yapmandır.

İşte cennet ehli Bizimle baktığı için nereye baksa Bizi görendir, Bizimle işittiği için ne işitse Bizi işitendir, Bizimle sevdiği için ne sevse Bizi sevendir ki bu sebeple o kendi varını cennet eylediğinden nerede olursa olsun cennette olandır. Bizim insanı cennette halk edişimiz, insanın cennette yaşayarak Bize muhabbetçi olmasını istediğimiz içindir ki işte insan kendi varını cennet eyleyerek yaratılış gayesine ermiş olandır. Kendinde nefsine muhabbetçi olan kendinde cehennemi yaşarken, kendinde Bize muhabbetçi olan kendinde cenneti yaşamaya başlar.

İnsan, Bizimle varını cennet eyleyendir.

56- Eşleriyle birlikte cennet gölgeliklerinde otururlar.

Ey insan! Cennet ehlinin eşi fitne olmaktan ziyet olmaya, ilahlık iddiasından arınıp aslına secde ederek dönüşen nefsidir. Varlık, nefis ve ruh ikiliğinin ama birliği bozmak yerine birliği oluşturan ikiliğin tevhitliği olduğundan nefsin senin eşindir ve varını, kendinde Bize şahit olarak cennet eylemen ve bu cennette nefsinden Bize muhabbetçi olmandır, eşinle cennet gölgesinde oturman.

Nefsinin eşin ve gölge oluşu, şehadet yaşamı olan içinde bulunduğu dünya hayatında, bu yaşamı sürdürebilmen için nefsaniyet giyişindedir ki nefsinin gölge oluşu da varlığının aslının nefsin değil kendin oluşundan gelir. Nefsin asıl olan değildir, nefsin asıl olan senin giyindiğidir ve bu sebeple varlık nefse ait değil, senin varlığıdır. Sen ise Bizim seninle tecelli edişimiz olduğundan sen ve nefsin ikiliği Bizim zahirlilik birliğimizdir. Gölgenin kendisine ait varlığı olmadığı gibi, nefsin de Bizim gölgemizdir.

Sen Bizim gölgemiz olan nefsinle bu dünyada yaşamını sürdürmekte olduğundan, kendini nefsinden ibaret zannederek varlığı nefsinle tevhit ettiğin için nefsini ilah olarak görmekteydin. Kendinin, Bizim Kendimizi bilmekliğimizle zahir oluşumuz olduğuna, kendinde Bize şahit olarak şahit olmakla Bizim ilahlığımızı nefsinden görmeye başlayınca, aynı dünyada, aynı yaşamda cennette nefsinle birlikte tevhitliğimizi yaşayanlardan olursun. İkiliğini tevhit, fitneliğini ziyet eylemekle Cennet eylediğin varında, nefsinden Bizim Kendimizi anlatışımızı işitmeye, nefsinden Bizim Kendimizi görülür kılışımızda görmeye, nefsinden Bizi muhabbet etmeye başlayarak Bizi nefsinden sevmeye, sevgimizi ve senden razılığımızı nefsinde yaşamaya başlarsın.

İnsan, kendisi ve Biz gayrılığını Bizimle tevhit edendir.

57- Orada dilediklerince sohbet ederler.

Ey insan! Cennet eylediğin kendi varlığında nefsenden Bizimle Bize muhabbet edişin, Bizim Kendimize ait zinetlerimiz olan sıfatlarımızla kendinde Bizi sevmen, Bizi görmeyen, Bizi işitmen, Bizi zikretmendir. Bizimle var oluşun Bizim seninle Bizliğimizin ispatı olduğundan varlığının var oluş gerçekliğine ermiş olarak Bizimle Bizim özelliklerimizin esma ve suret giyinmiş haliyle muhatabısın ve bu muhataplık Bizim tafsilatımız olduğundan ve sen Bizim seninle Bizliğimizin zahirligi olduğundan kendi zahirliğinden ve bu âlemden kendi tafsilatını seyirdesin. Her seyir bir keşif her keşif Bizi seyirdir ki Bizim bir özelliğimizi görmeyle, işitmeyle, sevmeyle gerçekleşen.

Sen Bizim Kendimizi bilmekliğimiz olarak zahire geldiğimiz gerçekliğine erip varlığını cennet eyleyerek nefsenden, varlığının fiil, sıfat ve vücut tecellisiyle Bize arif olan! Bizim Bizliğimizle tecellimizsin ve Bize muhabbet olan Bize kendinde şahit olup Bizi kendinde bilmekliğininle tecelli olan kendinden tecelli eden Bizi keşfet. Biz sen olmadan seniz ve sen hem kendiliğin, hem de Biz olmadan Bizsin. Sen, Bize ait olan yönümüzün sen olarak zahire gelişsin. Kendini tanıdığında Bizi tanıyacak olma özelliğindedin. İşte, bu özelliğinle kendiliksiz kendinde bulunarak kendinde tecellimize şahit olduğun için varını cennet eyledin ve şimdi varında ruha dönüşen nefsinde, Bizi Bize muhabbet et. Kendinde, Bizi zikret, Bizi kendinde kendini görmeyerek yücelt. Bizim görünür olduğumuz aynalığından kendinde ve kendi tafsilatın olan âlemde Bizi seyret. Biz cemalimizle görünür olduğumuz için bu görünürlüğe yaratılma denilmektedir. Var olan her şey Bizim yansımamızdır.

İnsan, yansımaliğundan Bizimle Bize muhabbet edendir.

58- Rab, huzurunda hazır bulunanlara seslendi.

Ey insan! Bizimle Bizi sahiplenip kendine mümkün olamayan Bizden ayrı varlık vererek kendisini ilahlaştırdığı için Bizimle Bize muhabbet etmeyle cennet olacak varında, Bize cahil yaşayan! Bizim, kendindeki ilahlığımızı, ilah edindiği nefsi yetersiz kalınca zorunlu olarak secde eden! Biz sana Kendimizi apaçık bildirip kendinde nefesine değil, Bize secde etmelisin demiştik de sen nefsaniyetini, Bizi bilirken Bizden daha çok sevdiğin için nefsine secdeye devam etmişin.

İşte şimdi kabul ettiğin, her daim her anında başka bir zamana ve içinde bulunduğun mekân olan kendiliğinden başka bir mekâna ötelemeden huzurumuzda sana sesleniyoruz ki, fark ettin mi Bizimle var olup Bize şirk edemeyeceğini ve her ne hal üzerine olursan ol Bizim tevhitliğimizin içinde bulunduğunu? Acziyetinin Bize secde etmenin tek yolu olduğunu ve sen kendini ne olarak görürsen gör aslında daimi bir acziyet taşıdığını? Acziyetin, varlığın Bizim varlığımızla zahir oluşumuzdan dolaydır. Sen, sen olarak var olmadın, sen Bizim sen olarak sen olma özelliğimizle tecelli edişimizsin ve sen Bizimle Bizim Bizliğimiz içerisinde var olabildiğin için acziyet sahibisin. Evet, sen varlık değil, acziyet sahibisin. Lakin acziyetini terk edip ilahlaştırdın nefsini ve nefsine secde ettin. Bizim seninle sen olarak Kendimizi anlatışımız olan yaşamındaki her işimizle, her sıfatımızla ve vücutlanışımızla, Bizim yerimize kendini nefsinden ibaret zannederek nefsini sevdin, nefsini muhabbet ettin, nefsini gördün nefsinden Bize arif olmak yerine. Yaşamını nefsinin istediği şekilde kendinden uzaklaşarak yaşadığın için şirk edenlerden oldun da şirkini olması gereken zannettin. Batılın içinde Bize ait değerlerin olması batılı Hak yapmaz lakin sen batılın kendisi oldun şirkinle.

İnsan, kendiliğinde Bizimle huzurumuzda bulunandır.

59- Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın.

Ey insan! Ey kendisine ben derken kendisini işiten ve varlığımızı sahiplenip kendisini varlığın aslı zannederek ikilik çıkartan! Biz sana Kendimizi, seninle inkârı mümkün olmayacak şekilde, her anında, her yaptığınla ispat etmiştik ama sen nefsin olan varlık tecellisini, kendinin zannederek ispatta nefsinı gördün. Şimdi bu sebeple sahiplenmeyle oluşan şirkinle birlikte kaldın ki Bizim tevhit gerçekliğimiz sen şirk ederken dahi daimidir ama sen kendinde Bize şahit olarak arif olup tevhitliğimizi yaşayan kullarımızdan karşı tarafa ayrıl.

Bu gün yani varlığın varımızın tecellisi olduğu gerçekliği, inkâr edilemeyen gün. Nefis olan hayatiyetin, ilmin, iradenin, kudretin, görmenin, işitmenin, kelamın ve sevip keşfedebilmenin, Bizim Kendimize ait özellikler olduğunu ve bu özelliklerle Kendimizi muhabbet ettiğimizi görüp, görmeyle varının Bizim varlık âleminde zahire gelişimiz olduğunu ve Bizimle Bizi sahiplendiklerini kabul edenlerin kabul ettiği gün. Sana Kendimizi, uyarıcılarımızla, kitabımızla bildirdik ve sen olarak zahire geldiğimiz için varlığında kendiliğın olarak var olmadığını ve hiç bir sahiplenmenin bu gerçeği değiştiremeyeceğini, yaşamsallığının devamlılığı için gerekli olanları senin kontrolüne vermeyerek ispat ettik yaşamın boyunca ve varlığının fani oluşuyla da tasdikledik. Karşılaştığın ve Bizim Kendimizi sana anlatışımız olan tecellilerle kendin olarak kendiliğında bulunmadığını, kendiliğında Bizim Bizliğimizle var olduğunu gösterdik acziyetini göstererek. Şimdi, bu gerçekliğin zorunlu olarak kabul edilışinde ısrarcı olduğun şirkinle birlikte ancak Bizim kul diye zikrettiğimiz tevhitliğimize ulaşip varımızda Bize şahit olarak varını cennet eyleyerek Cemalimizi seyirde olan kullarımızdan ayrıl.

İnsan, kendisini Bizimle Cemal nurumuzla nurlayandır.

60- Ey Âdemoğulları, Ben size şeytana kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi, sizden söz almadım mı?

Ey insan! Âdemoğlu oluşun, yaratılışında seni Kendimize ait Kendimizi bildiğimiz bilgiyi bilme özelliğimizle sen olarak zahire gelişimiz olan yaratmamızdandır. Sende, Bize ait bilmeklik var ki bilmeklikle beraber bilmekliğin içerisinde mevcut olan cümle özelliklerin tümü varlık giyinmekliği beraberinde getirmektedir.

Bu sebeple sana varının Bizim varlığımız olduğunu yine sende sana ispat ederek “Rabbin değil miyim?” diye sorup senden “Beli” sözü almamış mıydık? Evet, sende Bizim sen olarak varlık âleminde zahire gelişimiz sebebiyle varlık mevcut ve bu varlık yine Bizim özelliklerimizin tecellisiyle ziynetlenmiş olduğundan ilahlık vasıfları barındırmaktaydı. İşte Biz bu ilahlık vasıflarıyla sen olarak zahire gelince, sen nefsaniyet giyinmiş oldun ve Biz sana nefsinin Bizim nefsimizle zahire geliş sebebiyle var olduğunu gösterip, “Sen Bizim zahirliğimizsin ve Bizden başka ilah yoktur” demiştik de sen kendine bakıp “Evet, varım Senin varındır. Ben hem ben, hem de Sen olmayarak varım” demiştin. Var olmaya başladığın şahadet âlemi olan dünyada şeytan olan kibirlenmeyle, kendinde Bizi sevmek, bilmek, zikretmek, görmek, işitmek yerine kendini sevip, bilip, zikredip, görüp, işitip nefsini ikiliğe düşürdün ve bu sayede kibrine kulluk ederek tevhitliğimizin içinde ikilik çıkarttın. Oysa Biz sana, seninle varlığın sana ait olmadığını, varlığın Bizim ilahlığımızın zuhuru olduğunu gösterip durduk da sen kibrinden kendinde Bize bakıp hep kendini gördün. Bizim seninle Kendimizi muhabbet edişimizde kendini işittin, Kendimizi seninle var kılışımızda varımızı sahiplendin.

İnsan, Bizimle Bize beslediği aşta kibrini yakandır.

61- Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye.

Ey insan! Kulluk Bizden gafil olarak, Bizi kendinden ötekileştirerek kendi istediğin şekilde ibadet etmen değildir ki bu şekilde yaptığın ibadet Bize ulaşamaz. Kulluk, Bize kendi varlığında şahit olarak kendinde Bizi görmeyen, işitmeyen, sevmeyen, zikretmeyendir. Kulluk, seninle Kendimizin sen sıfatı olarak tecelli edişimizde Bizi muhabbet etmeyendir, hem kelâmen hem de hal yönüyle. Bize yapılan Kulluk sana bakanın Bizi görmesidir ve Biz sana “Biz senin Rabbin değil miyiz?” derken, seninle görünür olan Biziz demiştik de sen de “Beli” diyerek “Bana bakan Seni görür” demiştin. İşte Kulluk nispetinle kendindeki Bizi perdelemeyendir.

Seninle tecelli edişimizin ardındaki hakikat tam da bu gerçeklik olduğundan kendindeki Bizi perdelemeyen Bizi muhabbet edişin olan yaşamda Bizimle kalmaktır tevhit ki katımızda doğru yol budur. Her an Bizim huzurumuzda olup, Bizi nispet perdesiyle örtüp Bize gafil yaşamak ve bu yaşam içinde kendine göre gelişmiş anlayışla Bize, şirkine kulluk ederek ibadet etmek hakikatte huzurumuzda ikilik çıkartmaktır. Biz madde olarak görünür, mana olarak gören değerlerimizle zahire geldik de sen denilen ve senin kendine ben dediğin varlık var olmuş oldu. İsteseydin de Bizden ayrı olamayacağın gerçekliğinde Bizim Biz hitabımızın batnında cem olarak Bize varıp sonra yine Bizimle Bizim Bizliğimizde zahir olmaktır doğru yola ulaşmak. İşte, kulluk Bizimle seninle Kendimizi kelâmen ve yaşamın her anında her yaptığınla, her duyduğunla, her sevdiğinle Kendimizi anlatışımızda Bizi işitip, Bizi görüp Bize muhabbetçi olmaktır. Kulluk, kendi ikiliğini tevhit ederek aslında iki olmadığı gerçeğinde Bizi seyirdir. Biz derken kendine benlik vermeden, Bizi de nispet etmeden, var olmadan varlık âleminde bulunmak.

İnsan, Kendimizin seyirinde, Bizimle Bizi seyredendir.

62- Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?

Ey insan! Bu gerçeği yani kibir üzerine, kendine büyüklük olan varımızı sahiplenerek, varlığın Bizim Bizliğimizin zuhuruyken tevhitliğimizin içinde kendine, Bizden ayrılık mümkün değilken gayrı varlık vermenin şirk olduğunu ve şirkin yüzünden Bize secde etmeyişinin seni kendi hakikatin olan Bizden uzaklaştırdığını biliyorken, büyüklük iddiasında bulundun.

İşte bu iddia, kendini Biz olarak görmenin sebebi oldu da, kendini Bize denk zannederek yani varlığı, varlık unsurları olanları kendinden görüp, kendini ilahlaştırdın. Bizim hakikatimizde sen Bizi kendinde bil ve şahit ol diye seninle zahir oluşumuzla giyindiğin varlığı kendinde Bize secde etmek yerine kendini secde edilen olarak, sevmeye, hizmet etmeye zikrettin. Her yaptığında, her bilginle, her sözünle, her işittiğinle aslında Biz sana seninle Kendimizi ispat ederek senin senliğinin sana ait olmadığını muhabbet ettik. Biz sana Kendimizi seninle muhabbet ediyoruz lakin sen kibrin yüzünden kendini işittin kendinde. Bizi “Çok büyüksün” diye zikredip Bizim Bizliğimizde kendini görmen, kendini Bizden büyük görmendir ki işte şirk budur ve sen bunu biliyordun varının kendine ait olmadığını. Çünkü sana hem uyarıcılarımızla hem de seninle anlatıyoruz bu gerçeği. Ben dediğinin benlik olmayışıyla, senin değil Bizim dilediğimiz gibi yaşamının devamlılığıyla. Şimdi, Bizi sahiplenerek kendini Biz zannetmeyi terk etmemek için inkâr etmen mümkün değilken inkâr ettiğin gerçekliğimizin farkındalığında kabulleniş yaşıyorsun. Oysa Biz seni, düşünme ziynetiyle ziyetlemiştik ama sen bu ziyneti, kibri geliştirmeye kullanmıştın.

İnsan, kendini yüceltmekten geçip, Bizi yüceltendir.

63- İşte, size söz verilen cehennem budur!

Ey insan! Cehennem, çok değerli ve çok güzel olana sahip iken ona uzak olup, ondan mahrum kalmanın verdiği ıstırap ve bu sebeple duyulan hüsrân olmakla birlikte gerçeği fark etmenin oluşturduğu çaresizliktir. Fark edilen gerçeklik, Bize kendin kadar yakın iken yine kendin kadar Bizden uzak oluşundur ki seninle sen olarak tecelli edişimizi sahiplendiğin için Bize bakarken, Bizi görececek özelliğini kendin için kullandığından dolayı Bizde kendini gördün ve bu görüşte yani şirkinde inat etmiş, kendini kibir zulmüne kaptırmış, cennetliğinde cehennemi yaşamıştın.

İşte huzurumuz olan varlığında cehennemi yaşadığın için sana *“Kendinde Bize şahit olup, iman sahibi olmaz isen, kibrinle yaşadığından dolayı kendi aslına secde etmek olan yaşamında Bizim muhabbetçimiz olmak yerine ilahlığımızı sahiplenerek kendini ilah görerek kendini muhabbet edersen, cennet olan huzurumuzdan kovulursun”* demiştik de sen uyarımızı dikkate almamıştın. Şimdi yaşadığın cehenneme devam etme vaktidir. Cennet ehli ile aranda yaratılışında hiçbir fark yokken, onların yaşarken cennette oluşu, senin yaşarken cehennemde oluşun sebebiyle onlar cennetimizi sen cehennemimizi yaşamaya devam edeceksin. Gelip geçici dünya hayatı için ilahlığının sahte saltanatlığında, yalancı tatminler uğruna cennet olan varlığında cenneti yaşamak varken, cehennemi yaşamaktan mutluluk duydu. Duyduğun mutluluğun sahteliğini ve kibrinin seni felakete sürüklediğini fark etmiş olmanın gerçekliğinde, görmeye sahipken görememenin, işitmeye sahipken işitememenin, zikretmeye sahipken zikredememenin yangınlığını yani cehennemi yaşa şimdi. Yaşamını cennet eyleme imkânına sahipken, secdeni Bize yapman gerektiğini seninle sana her anında ispat etmiştik oysa...

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi tercih edendir.

64- Bugün, inkâr ettiğiniz için yaslanın ona bakalım.

Ey insan! İnkârı mümkün olmayan gerçeklikle yüzleştığın bu gün, kibre uyup sahiplendiğin varımız olan varlığına yaslan şimdi eğer Bizden gayrı varlığın varsa. Bizden gayrı varlığın olmadığını görmen, Bizden başka yaslanacak yani yanında duracak başka bir varlığın olmadığını da görmen oldu ki Bizi inkârın seni yanımızda olmaktan uzaklaştırdı. Ya Bizimlesin ya da Bizimleyken Bizden ayrısındır ki sen kibrine uyup Bizi inkâr eden sen, Bizimle Bizi sahiplenip ilahlığımızda kendisini gören ve uyarılarımızı hiçe sayan sen Bizimle olmadığın için Bizimle olmamaya devam edeceksin.

Bak, senden varımızı çekince sende geriye senden ne kaldı? Geriye kalan, tıpkı buzun içinden suyu çekince kalan neyse o oldu. Buzun varlığının sudan ibaret olmasıyla senin Bizimle var oluşun aynıydı lakin bunu kabul etmeyişin Bizi inkâr edişin bu gerçeği değiştirmede. Senin Bizi sahiplenişin, gerçekliğimizi değiştirip seni kendine ait varlık sahibi yapıp var kılmadı ve şimdi yüzleştığın gerçeklik olan yokluğun, varlığımızın zahirliğinde Bizimle olamayışın sebebiyle, varlığımız içinde Bizimle var olmak yerine yok oluşunu doğurdu. Bizimle olmadığın için Bizimle olamıyorsun, hiçbir zaman var olmadığın için varlıksız kalıyorsun. Nerede yanında duracağın varın?

Görüşün nerede, işitişin nerede, zikrin nerede, sevmen nerede, bilmen nerede? Ne görebiliyor, ne duyabiliyor, ne zikredebiliyor, ne de sevebiliyorsun Bizi çünkü yapabiliyorken yapmayışın yapamayışının sebebi oldu. Cemalimizi seyirden mahrum kalışın cemalimizi seyredecek olan Kendimizi seyirden mahrum kalışındandır. Yaşarken Bizim Kendimizi seyredişimize dâhil olmadığındandır.

İnsan, Kendimizi seyredişimize kendisinde dâhil olandır.

65- O gün ağızlarına mühür vururuz da, Bizimle elleri konuşur ve yapmış olduklarına da ayakları tanıklık eder.

Ey insan! Varının varlığımız olduğu gerçeğini inkâr eder, verdiği sözden dönüp, ilahlığımızda ilahlık iddiasında bulunup Bizim karşımızda Bizimle Bizde ikilik çıkartmaya kalkarsan, tevhitliğimiz içinde Bizden ayrı olamazken gayrılık yaşarsan, inkâr edemeyecek şekilde fark ettiğin hakikatimizle tanıştığında zaten her an bu hakikat içerisinde olduğunu göreceksin.

İşte o gün ağızını mühürleriz de kelâmen konuşamazsın. Kendini var zannederek ayağınla yürüyüp elinle yaptığın işlerle zannını beslemiş olduğunu, dilinle Bizden başka ilah olmadığını söylerken aslında işlerinde kendini gördüğünden halinle kendi ilahlığını ilan ederek şirk içinde yaşadığını gösteririz. Her işinin arkasında ki bu işler inanç üzerine yaptığın ibadetler dâhil cümlesinde niyetin kendini yüceltmek olduğundan kibir barındırdığını sana seninle ispat ederiz de Bizimle halin konuşmaya başlamış olur. Yaşanmış gerçeklik değişmeyeceğinden her ne kadar Bize inanmış olmakla taşıdığın inanç olsa da bu inanç Bizim tevhitliğimizden uzak, içerisinde kibir barındıran ve kendine göre şekillenmiş bir inanç olduğu için içinde kendiliğinin olduğu inançtır. Tevhit yalnız Bizim birliğimizin tecellisini yaşamakla gerçekleşir ki senin kendiliğinin olduğu her iş tevhitliğimizin olmadığı iştir ve sen yaptığın her işin içine kendini koyduğun için her işinle şirkini besledin. Biz sana seninle Kendimizin sen olarak şahadet âleminde zahire geldiğimizi ve her işinle Kendimizi bir özelliğimizi anlatarak muhabbet ettiğimizi ve kendine bakıp kendinde Bize şahit olman gerektiğini bildirmiştik de sen inkâr edenlerden olmuştun. Şimdi inkârınla yüzleşmekte ve pişmanlığını dile getiremiyorsun.

İnsan, kelamıyla hali Bizimle Bizde tevhit olandır.

66- Hem dileseydik gözlerini üzerinden silme kör ediverirdik de yola dökülürlerdi fakat nereden görecekler?

Ey insan! Yaşam, içerisinde kendini ve bu âlemi görmeyle Bizi görerek Bize şahit olma ki, yaşamın içerisinde var oluşunun gayesi yani seninle sen olarak zahire gelişimin sebebi seninle Kendimizi görmek içindi. Bu sebeple görmekliğin yaşamsallığı ve Bizim görmekliğini alışımız olan seninle görmeyi bırakışımız, varlığının son buluşu oldu. Kör olup yola dökülme, yol olan yaşamda yaşamını sürdürememendir ve bu tıpkı var oluşunun Bizim dileğimize bağlı oluşu gibi yine Bizim dilememizle gerçekleşti. Sen Bize rağmen kendini ne var edebilir ne de yok edebilirsin çünkü Bize rağmen diye bir şey mümkün değildir.

Senin, tevhitliğimizde ikiliğini tevhit etmeden, tevhitliğimizde şirk ederek Bizimle Bizde, Kendimizi muhabbet edişimiz içinde muhabbetimiz olarak bulunuyor olmaya devam edişin, içinde bulunduğun hali muhabbet edişimizden, Bize şirk ederken dahi Bizsiz kalamayışındandır. Bizi, varlığın Bizimle mümkünken inkâr edişinde dahi Senliğimizde kendi aslın olan hakikatimizi göremeyişin ama Bizden gayrı zannettiğin Bizim özelliklerimizle görünür oluşumuz olanları görmeye devam edişin yaşamaya devam edişindi ki sen Bize bakarken Bizi görmüyorsun. Yaşamsallığın içinde yani yolda yürümeye devam ederken Bizi görecek gözü oluşturmadığından dolayı gerçekliğimizle yüzleştiğinde de Bizi göremeyecek olduğundan Bizden mahrum kalacaksın. Bizimle Bizim Kendimizi, sen olarak muhabbet edişimiz içinde Bizi görecek göz, işitecek kulak, zikredecek dil, sevecek kalp oluşturmalısın, Senliğimizi anlatışımız bitmeden. Bizimle olmak, kendinde Bizimle olmakla gerçekleşen hakikatimizdir.

İnsan, Bizimle kendi hakikatini yaşıyandır.

67- Dileseydik onları buldukları yerde bıraktık da ne ileriye ne de geriye gitmeye güçleri yeterdi.

Ey insan! Dilersek seni Bizim varımızla varlık iddiasında bulunuşun, Bizim kudretimizle güç sahibi oluşun, irademizle irade, diriliğimizle dirilik içerisinde Bizim Bizliğimiz olan kendiliğinde kendini görerek yaşadığın yerde bırakarak, sana kendi acziyetini kendinde ispat ederiz de varlığın kendine ait olmadığı için varımızı çekince var olmaya devam edemezsin.

Kudretimizi alırsın da elin tutamaz, ayağın yürüyemez olursun, görmemizi alırsın da gözlerin olduğu halde göremezsin, işitememizi alırsın da kulakların olduğu halde işitemezsin, irademizi alırsın da iradenle ilahlık iddia edemezsin. Kendi acziyetinde kendim dediğinin kendine ait olmadığını inkâr edemeyecek hale gelirsin de gerçekliğimizi kabul etmek zorunda kalırsın lakin bu zorunda kalışınla Bizi zikredişin olurdu. Oysa Bizi kendinde zikrederek kendinde Kendimizi zikredişimize ermen olan tevhitliğimize erip Bizim insan dediklerimizden olman kendi isteğinle gerçekleşmelidir.

Düşün! Senliğimizde diriliğimizi tecelli ettirmesek diri olmaya devam edebilir misin? Bizi kendinde keşfedip, kendinde bilmeden, kendinde Bize şahit olmadığın halde sen olarak tecelli edişimize devam ediyor oluşumuz yani var olmaya devam edişin, kendinde tevhitliğimizi yaşayanlardan olman içindir ki iman üzerine olup Bize kendinde ve içinde bulunduğun yaşamda secde etmen budur. Varlığınla sürdürdüğün Kendimizi muhabbet edişimizin içerisinde muhabbetimize dâhil olamadan sadece bulunuyor olma hali, sen olarak Kendimize ait özellikler taşıyor oluşuna yani kendine zulümdür ve sen Bizzat olamazsın.

İnsan, kendisindeki varlığımızla Bize hamd edendir.

68- Kimi uzun ömürlü yaparsak onu yaratılışı itibarıyla yaşlandırarak zayıflatırız. Hâlâ akıllarını kullanmazlar mı?

Ey insan! Kendindeki varlığımızı görüp Bizi keşfetmen için kendine bakıp kendim dediğin varlığımızla sana Kendimizi her anında nasıl ispat ettiğimizi görmelisin. Doğumunla başlayan ve zamana bağlı olarak yaşadığın gelişim sonunda ne haldeydin, şu an ne hale geldin ve sonunda hangi halde olacaksın.

Şimdi içinde bulunduğun hal senin kendi isteğinle kendini bu hale getirdiğin mi? Sahiplenerek kendin için en güzelini kendi varlığında istediğin hangi özelliği oluşturabiliyorsun. Varlığında hiçbir şey senin istediğin gibi değilken nasıl hükmün olduğunu düşünebiliyor ve kendini var görüyorsun? Görünürlüğün Bizim sana seninle görünür oluşumuzdur. Biz sen olarak Senliğimizle nasıl varlıkta görüldüysek sen de o kadarsın ve sen olarak sana Kendimizi nasıl anlatıyorsak o olmaktasın. Vücudun, boyun, kilon, gözün, elin, ayağın, sağlığını ve aklın tümü Bizim sana Kendimizi sen olarak ispat edişimizde nasıl anlatıyorsak o kadarsın. Anlamalısın ki varlığının kendi istediğin gibi değil, Bizim istediğimiz gibi şekillenmesi ve zamanla varımızı senden evre evre çekişimiz sana senin Bizimle var olduğunu ve hükmün Bize ait olduğunu ilan edişimizdir. Hani sen, Bizimle Bizi sahipleniyor ve bu sebeple karşımızda ikinci bir varlık iddia ederek ilahlığımızda kendini ilah olarak görüyordun ya, işte bu ilahlık yani görmen, işitmen, söylemen, tutman, yürümen olan kısaca işlevselliğin senden çekilmeye başlayınca zorunlu olarak kabul ediyorsun kendine ben derken Bizim seninle ben diyerek muhabbet ettiğimizi. Zorunda kalınca değil gönülden Bize şahit olabilirsin kendinde.

İnsan, kendi acziyetinde Bizimle Bize nazar edendir...

69- Ona şiir öğretmedik, zaten ona uygun düşmez. Bu, ancak zikir ve apaçık bir Kuran'dır.

Ey insan! Bu ayetler, Bizim Kendi tevhitliğimizi ve Bizim Bizliğimizle sen olarak seninle sana kendi aslın olan Kendimizi anlatışımızda sarf ettiğimiz Bize ait sözleridir ki içeriğinde hakikat barındırmaktadır. Bu sebeple inkârı mümkün olmayan sözlerdir.

Beşeriyete ait, dünyalık ve nefsaniyetten sarf edilmiş, içeriğinde ikilik barındıran, menfaat ve çıkar olmayan sözlerdir. Sözlerimizin senin anlayacağın şekilde söylenmiş olması, sözlerimizi bir şairin söylediği şiir yapmaz. Sana tevhitliğimizi anlatarak tevhide davet eden davetçi olma zahirliğimiz kendisi için söz söylemez. Onun sözleri Bizim o olarak Kendimize davettir ve bu davete nasıl icabet edeceğini göstermektedir. Bu sebeple her kelam Bizim kelimemiz, kelimamız da Kendimizi anlatışımız olduğundan Bizi zikirdir ki zikir, Biz Kendimizi zikrettiğimiz için zikirdir ve bu zikir bütünden Kendimizi beyan edişimizdir. Kur'an seni sana anlatan anlatışımızdır, apaçık olması ise her kelamının red edilemeyecek gerçekliğimiz olmasıdır. Kendin gibi zannettiğin, bir yönü aynı senin gibi beşer olan kâmilliğimizin zahirliğinin senin gibi dünyevi istekleri ve nefesine dayalı seçimleri olmadığı için sözlerin arkasında çıkar olduğunu ve kendisine tâbî olmaya davet ettiğini zannederek sözlerimize değer vermeyişin kendine yapacağın en büyük eziyettir.

Anlamak için ön yargılardan geçip duymaya çalış sözümüzü ve kelamın dünyaya ait olmadığını kabul et. Hiç bir sözümüzde benlik olmadığını göreceksin. Biz sözümüzü Biz diyerek ifade ediyoruz ki Bizim, Senliğimize Biz dememiz seninle Kendimizi zikredişimiz ve Bizim söylemimizdir,

İnsan, şartsız dinleyerek her sözde Bizi dinleyendir.

70- Kâfir olarak şirki yaşayanları uyarıcı Hak sözüdür.

Ey insan! Kâfir olarak yaşamak gerçeği örtterek yaşamak olup örtülen gerçek Bizim Kendimizden ayrı ikinci bir varlık yaratmadığımız, yarattığımızla yani sen olarak yaratılmışlık olan şahadet âlemine çıkışımızdır ki bu gerçeği örtmen de Senliğimizi sahiplenip benlik çıkartmandır.

İşte şirk, Bizden ayrı bir heykelin önünde o heykele secde etmen değil, kendini Bizden gayrı zannedip Bizliğimizde kendini var görüp ilahlaştırmandır. Kendinde Bizi değil de kendini görüyor oluşunla ikiliğine tâbî görüşle de her nereye baksan iki görmektesin. Oysa Biz sen olarak kendinde Bize şahit olup âlemde de şahit olmayla Bizi görececek gözü oluşturduğun için Bizi göresin diye zahire geldik ki bu tevhitliğimizdir. Sen tevhitliğimizde Senliğimizi sahiplenip mümkün olmayan ikilik zannıyla yaşayarak hakikatte kâfir olarak yaşamını sürdürürken sana kendi hakikatini bildirerek Kendimizi bildirdiğimiz için sözümüz hak sözüdür çünkü Hak esması Bizim zahire geldiğimizde aldığımız esmadır. Bir yaratılmışlıktan yani senden bahsediyorsak Bizim sen olarak varlığa yani ispata çıkışımızdan söz ettiğimiz için ve Biz ispata çıkınca Hak esması aldığımızdan söz olan kelimamız ve söz olan Senliğimiz Hak'tır.

Evet, sen Hak olarak ispata çıkışımızdan gayrı değilsin ve olmanda mümkün değil. Varlığın senin varlık giyinmen değil Bizim sen zahirliğimizde varlık giyinerek görünür oluşumuzdur da sen Bizim görünürlüğüümüzde, görünürlüğüün kendisini var zannederek kendini görmektesin ki şirk dediğimiz tamda budur. Şirk, kendinde Bize bakarken kendini ikincil olarak görmen, Tevhit kendinde Bizim Bizliğimizi görmendir.

İnsan, kendi kâfirliğini Bizimle tevhit potasında eritendir.

71- Görmediler mi? Kudretimizden onlara canlı mahlûk olan bedenler giydirdik de sahiplendiler.

Ey insan! Şehadet âleminde bulunuyor oluşun bu âleme göre uygun bir bedenle bedenlenişle gerçekleşiyor ve bedeninin senin canlılığıyla canlanmış olarak işlevselliğini yerine getiriyor.

Göresin diye gözün, işitesin diye kulağın, koklayasın diye burnun, konuşasın diye dilin, tutasın diye elin, yürüyesin diye ayağın var ve düşünesin diye aklınla birlikte yaşamsallığın için kontrolü sende olmayan organların mevcut. Tümü birer birer canlı olgular olup bir arada oluşlarıyla senin bütünlüğünü oluşturmaktalar. Yemek yiyorsun miden gerekeni yapıyor ki sen kendin olarak müdahale etmiyorsun. Hatta o kadar ki acıkma hissi dahi senin kontrolünde değil görmüyor musun? Vücudun tek bir hücrenin oluşumuyla meydana gelip, tek hücre bölünüp çoğalarak trilyonlarca olup vücut bütünlüğünü oluştururken aslında her birisi kendisi olarak canlıdır. Tıpkı senin gibi doğar, büyür, görevini yerine getiri ve bir gün ölürlür. Kendini kendinden ayrılıp dışarıdan görsen, canlı bir organizmanın yaşamsallığını göreceksin. Evet, sen canlı bir mahlûksun ve bu canlılıkla bulunmaktasın.

Sen giyindiğin bedende beden değil bedeni giyinensin ve senliğin Bizim özelliklerimiz olan hayat, irade, ilim, kudret, görme, işitme, kelim ve tekvinin zuhurudur ki işte tüm bu mucizelik Bizim kudretimizden sen olarak zahire gelişimimizdir. Ne sen ne de giyindiğin canlı bedeninin senin değildir ve sen kendinde ve bedeninde söz sahibi değilsin. Biz sende ne dilersek, neyi kudretimizle sende sen olarak zahire getirirsek sende o görünür. Sakın Bizim zahirliğimizi ve zahirliğimizle görünür olan Bizliğimizi sahiplenip Bize şirk etmeyesin.

İnsan, kendi zahirliğinde Bizimle Bize iman edendir.

72- Biz onlara bedenlerini itaatkâr kıldık da ondan istifade ederler.

Ey insan! İçinde bulunarak dünyada yaşadığın, dünyada yaşarken aslında içinde yaşamış olduğun bedeninin senin hizmetinde ve sana itaattedir. Sen ne yapmak istersen bedeninin onu yapmaktadır ki bedeninin iradesi olmayıp sana tâbî senin iradenle işlevsel olmasındandır.

Elin tutmak istediğini tutmakta, ayağın istediğin yere yürümekte, gözün baktığını görmekte, kulağın işittiğini duymakta, kalbin sevdiğini sevmekte, aklın sana göre çalışmaktadır. Sen sağ elinle tutmak isterken sağ elin buna karşı çıkıp sol elinle tutmuyorsun. Ayaklarınla ileri doğru yürürken birisi öne diğeri kendi isteğiyle geriye doğru gitmiyor. Her hangi bir sebepten istemediğin bir şeyi sen istemiyorken bedeninin yapmıyor. Tümünü sana itaat etmekte ve bu itaat senin senliğinin var oluşuyla ispattadır. İşte, gerçekte sana ait olmadığı halde sahibi olduğun ve sana itaat ettiği için istifade ettiğin varlığının bütünlüğünü oluşturan unsurların, senin yaşamsallığının devamlılığıyla ben diyerek zikrettiğin varlık olup sen, sen olmayarak varsın ve bu varlık Bizim Senliğimizin ispatıdır seninle sana. Dünyadaki yaşamının var oluşu da, varlığının devamlılığı da, son buluşu da bedeninin işlevselliğiyle sana hizmet ettiği sürece gerçekleşmektedir. Görmelisin ki hiç birisinin oluşumunda katkın ve iraden yoktur çünkü iraden dahi senin değil Bizim irademizle sen olarak tecelli edişimizdir. Var kıldığımız bu özelliklerin sebebi bu özelliklerle Kendimizi muhabbet edişimiz olan yaşamda Bize şahit olup, Bizimle muhatap olman içindir. Biz, Bize ait olanlarla sen olarak, onlarla Bizi muhabbet et diye tecelli etmekteyiz. Sana itaat edişleri aslında Bize itaat edişleridir ki tâbî oldukları sendeki Bizizdir.

İnsan, kendisinde Bizimle kendiliğini sahiplenmeyendir.

73- Bedenlerinde kendileri için sayısız vasıflar vardır. Kıymetini bilmeyecekler mi?

Ey insan! Bedenin Bizim yaratmamız olup yaratmamız işlevselliğimiz olan Kendimizi ispata getirişimiz zahiri yönüyle gerçekleştiği gibi giyindiğin bedeni giyinen Senliğimizde Senliğimiz olarak Bize ait olan vasıflarla bedenle bedenlenişimizdir.

Bu vasıflar, Bizim bilgimiz ve bu bilgiyi bilme özelliğimiz olup, senin bilgiyi öğrenebilme, geliştirip kullanabilme ve kullanarak yaratılmışlığı keşfedebilmek olup bedenlenmiş sende mevcut olmasıdır. Bak ve gör tıpkı senin gibi dünyada canlı mahlûk olarak bulunup sendeki bu tecellimizle tecelli etmediğimiz diğer canlı mahlûklara ve idrak et kendini de kıymetini bilenlerden ol. Seninle diğer canlı mahlûklarda olmayan bilgiyi öğrenip kullanarak keşfetme özelliğimizle tecelli edişimiz sadece dünyevî yaşamsallığının devamlılığı için değildir. Tüm canlılar bu özelliğe sahip değilken dünyadaki yaşamsallığını devam ettiriyorken sende bu özelliğin olmasının sebebi bu özellikle Bizi bilesin dyledir ki yoksa seninle de bu özelliğimizle tecelli etmezdik de sen de yaşayan canlı mahlûk olarak yaşardın. Senliğinin sebebi Kendimizi bilecek yönümüzle sen olarak zahire gelişimizdir ve bunun kıymetini bilmek ilahlığımızda Bize ilahlığımızı sahiplenerek şirk koşmamandır. Kendi ilahlığın Bizim ilahlığımızla zahire gelişimizden olduğundan kendi ilahlığında Bizden başka ilah olmadığına şahit ol ki Bizim Bizliğimizde tevhit üzerine Bizi keşfederek yaşayarak kıymet bilmiş olasın. Zahirlik Bizim Kendimizdeki özelliklerle zahire gelişimizdir ve zahirde neyi keşfedersen aslında o keşifle Bizi bir özelliğimizle keşfetmiş olacaksın. Biz, Biz derken Bizin içine seninle birlikte tüm yaratılmışlığı almaktayız.

İnsan, kendisini fark edip Bizimle kıymet bilendir.

74- Allah'ı bırakıp kendilerini ilah edindiler.

Ey insan! Yaşamı, yaşamı oluşturan yaşamın içindeki oluşumları ve bu oluşumların sebebi olarak kendini bilmen, kendini görmen ve kendini sevip muhabbet etmen, kendini yüceltip kendini var kılmak kendini ilah edinmendir. Kendine güveniyorsun bilgine, malına, parana, aklına ve Bizi kendinden öteliyorsun ki işte bu tamda ilahlığımızı sahiplenmendir. Sen sahiplenerek kendini görsen de ilah Bizim ilahlığımızdır oysa.

Kendin sevilesin, kendin yüceltilsin, kendine sığınılın, kendine hizmet edilsin, kendine güvenilsin ki bu sayede en büyük olup sana secde edilsin arzusuyla birlikte, gelip geçici dünyalıkların en iyisine ve en çoğuna sahip olma hırsı taşıyorsun ve her yaptığının arkasında kibir barındırıp büyütüyorsun. Tüm bunları yaparken de aslında Bizim ilahlığımızla bulunarak ilahlığımızı sahiplenip kendini ilah edinmiş yani ilahlığımızda kendini görmüş oluyorsun. Biz sen olarak ilahlığımızla yine sana tecelli ediyoruz ki ilahlığında Bizi görüp yaratılış aslına eresin diye. Senin, kendini ilah görmen, kendini yüceltmen, kendine secde ettirme isteğin gibi taşıdığın tüm istekler ve bunların bütünlüğü olan iraden seni sen yapan özelliğin olup yaratılmış tüm diğer canlılarda olmayıp sadece sende olan özelliktir. Bu özellik senin değil Bizim sen olarak Senliğimizle zahire gelişimimizdir ve kendinde Bizi ilah edinmen içindir ki bu gerçeği fark etmeden sahiplenerek kibrini beslediğin her an kendi aslından yani Bizden uzaklaşarak zulmanîyet karanlığına daha çok girmendir. Birliğin içinde birliğe ait özelliklerle ikilik çıkartman, mümkün olmayana yapmaya çalışıp kendine eziyet etmendir ki bu ise nefsin emreden yapmandır ve emreden hale gelen nefis, yaratılış gayesine aykırıdır, zulmeder.

İnsan, kendisi olan ilahlığımızda Bize hizmet edendir.

75- Nefisleri, kendilerine yardımda bulunmaya güç yetiremez. Aksine nefisleri onlar için hizmetkârdır.

Ey insan! Nefis denilen, Bizim irademizle tecelli edişimizin Senliğimizdeki zuhurudur ve nefis olmaması gereken değil, kendinde Bize şahit olman için gerekli bir olgu, diğer canlılarla aradaki fark olan ve seni insan yapan değerdir. İrade sahibi oluşun, bu iradeyle isteyen, bilen, yapan oluşunun merkezidir. Bilebilme, bilgiyi geliştirme, bilgiye göre görünenle görünür hale geleni görebilme, işitilenle işitilir hale geleni işitebilme özelliğidir ki giyindiğin bedenle bedenlenmiş olmasıyla senin kendine ben dediğindir. Nefis, Bizim emrimizdir.

Nefis olmaması gereken değildir. Olmaması gereken nefsin kendisi emirken senin nefsini dünyevi isteklerin için kullanıp, kendini nefsinden ibaret zannederek nefsini emreden yapışındır ki nefsinin kendisine ait varlığı yoktur ve sana senden ayrı bir güç olarak yardımcı olamaz. Aksine nefsin senin hizmetkârındır. Varlık senin varlığıdır ve sen varlığı nefsinle tevhit ettiğin için ona yaratılışında olmayan bir özellik yüklediğin için zulmetmiş oluyorsun. Nefsin seninle var, sen Bizimle varsın. Bizim ilahlığımızı nefsinin ilahlığı zannedip ona secde etmen nefsine eziyet edip yapamayacağı bir işi ona yaptırman sonucunda nefsini kendin için kullanmandır. Oysa nefsinden Bize arif olmalıydın kendine değil. Nefsin senin olsaydı ve sen de nefisten ibaret, o zaman nefsin daimi olurdu ki Bizim Senliğimizi senden çekmemizle gerçekleşen faniliğin ya da nefsinin kudretinden azar azar kayıplar vermesiyle zamanla acziyetine bürünmesi gerçekleşmezdi. Sende, nefsinde, bedeninde Bizim kudretimizle sen olarak zahire gelip Kendimizi sen olarak muhabbet edişimizsiniz ki bir bütünlüğün ispatısınız.

İnsan, nefsinde Bizimle hüküm sahibi olandır.

76- Nefislerinden yana olan sözleri seni üzmesin. Gizledikleri ve açıkladıkları her şeyi çok iyi biliriz.

Ey insan! Kendisini nefisinden ibaret zannederek nefislerini ilah görüp, kendilerine zulmedenler, emreden nefsin esaretinde nefislerine göre güzel olanı görmeye, nefislerine göre güzel olanı işitmeye, kabul etmeye ve söylemlerde bulunmaya başlarlar ki bu sözler Bizim tevhitliğimizi inkâr olan ilahlığın Bize ait olduğu değil kendilerinin ilah olması yönündedir.

Onlar, nefislerinin azgınlığında kendileri için en doğru olanı söyleyip sahip oldukları dünyalıkların gerçek zenginlik ve değer olduğunu iddia ederken kendilerini şirkten kurtararak nefsin ilahlığına son verecek olanları da reddederek tevhide yok sayıp, olması gerekenin içinde buldukları hal olduğunu söyleyerek yaşarlar. Yaşadıkları Bizim Bizliğimizle zahire gelişimiz olan, her zerresiyle, her işiyle, her sözülle varlığımızın ispatı yaşam olduğundan, ne kadar inkâr etseler de varlıları varımızın varlık âleminde var oluşu olduğundan Biz onları daha işlerini yapmadan neyi niçin yaptıklarını, sözlerini söylemeden neyi niçin söylediklerini çok iyi biliriz. Onlar Bizim Bizliğimizde Bizden ayrı olduklarını zannediyorlar ki hayır, ayrı değil gayrılar ve bu gayrılık Bize karşı varlık iddiasında bulunmak olup şirkdir. Bizim onlara, akıl verdiğimizizi, göz, kulak, dil, irade verdiğimizizi ve bunlarla Bize inanıp ibadetlerini yerine getirdiklerini ve Bizim ötelerin ötesinde yaşamdan kopuk, yaşamla birlikte yaratılanın dışında olduğumuzu ve olması gereken doğrunun sadece kendi zanlarına göre kibirlerini besleyen ibadetlerin yerine getirilmesi olduğunu söylemeleri, kendilerini kandırmalarıdır. Onların dediği gibi olsaydı o zaman kendini ilah görüp Bizden ayrı ilahlıklarını ilan edişleri şirk olmazdı.

İnsan, nefesine göre söylemden Bizimle geçendir.

77- İnsan, onu bir nutfeden nasıl yarattığımızı görmedi mi? Sonra da Bize karşı müstakil varlık çıkartıp apaçık düşman oldu.

Ey insan! İçinde bulunduğun kendine ben diyerek varlık iddiasında, kendinde kendini görerek Bize şirk ettiğin halini bir düşün. Bu hale nasıl geldin ve sahiplendiğin varlığını kendin mi oluşturdu yoksa hazır mı buldun? Sen mi seçtin bu halinle ve bu yaşamın içindeki oluşumunla olmayı. Hayır, Biz Senliğimizle sen olarak nasıl tecelli ediyorsak onun aslında.

Benliğin senin benliğinse, o halde şimdiki haline ulaşmazdan önce henüz dünya denilen şهادet âleminde mevcut değilken neredeydin ve kendini sen mi var kılabilirdin? Babadan olma, anadan doğma canlı olarak içinde bulunduğun yaşama dâhil oluşun ve dâhil oluşta babanı, anneni, ırkını, dilini, bedenini, yaşadığın ortamı sen mi seçtin? Hayır, hazır buldun da kendiliğinde Bize karşı ikincillik çıkarttın. Biz seni bir damla suyun içinde tek bir hücre olarak var ettik de o tek hücrede sen denilen mevcut halde bulunuyorken hücre çoğaldı da senin senliğin olan Bizim Senliğimiz olarak aciz ve bakıma muhtaç bir canlı halinde açtın gözlerini dünya denilen Kendimizi görülür kıldığımız muhabbethaneye. Yemek yiyemez, su içemez, giyinemez, barınamaz, konuşamaz, tutamaz, yürüyemez halden zamanla Bizim Senliğimizi muhabbet etmeye devam edişimizle büyüyüp tüm bunları yapabilir hale geldin ve irademizi sahiplenerek Bizimle Bize karşı varlık giyindin. Kendini bilmezliğin, Bizi bilmezliği oluşturdu sende ve kendini Bizesiz bilmeye Bizi bilmez halde aslında Bizi bilirken bildiğin kendin oldu. Oluşan bu anlayışın içinde cehalet ve şirk var ki Bizi kendinden ötekileştirip Bizim karşımızda olduğunu zannediyorsun.

İnsan, kendi varlığından Bizi müşahede edendir.

78- Kendi yaratılışını unutarak, güya bir örnek vermeye kalkışıyor ve diyor ki, “Şu çürümüş, toz ufak olmuş kemikleri bu hale geldikten sonra, kim diriltebilecek, olur mu böyle şey?”

Ey insan! İlahlığımızı sahiplenerek kendisini ilah zannedenler, Bizi de kendisi gibi zannetmeye başlar ki Bizi, kendi yaptıklarını yapabilen, kendi yapamadıklarını yapamayan olarak zikreder. İlahlığımızın zahirliği olanın, Bizim kendisini noksan ve ihtiyaçlıkla donatıp fanilik verdiğimizize bakmadan Bizi yargılaması ve nefsaniyetine paye çıkarmak için kendisiyle sınırlandırması kendisine yapacağı en büyük eziyettir.

Dünyevi istekleriyle oluşmuş sınırlı aklıyla bilgi dağarcığı yalnızca kendisi kadar olanın, Bizi kendi aklını oluşturan şartlanmalarının içine sığdırmaya çalışarak anlamaya ve bu anlayışla kabul edip etmeme kararı vermeye kalkışması, mümkün olmayanı oldurmaya çalışmasıdır ki Biz kalıpları yaratanız, kalıplara sığınan değil. Bizi kendine görelerle sınırlayarak anlayamazsın. Bizi anlamak için kendim dediğin sınırlardan kurtarmalısın kendini. Yaratılmış olan sen, yaratılmışlığını unutup, kendini yaratan Rab özelliğimiz yerinde görüp, yaratılmışla kıyaslayarak yani yaratılanla Bizi ayırıp yaratılanla sınırlayarak kendine, âleme ve Bize ayrı varlık verip kendini Biz olarak görme sakın. Sen Biz değil, Bizim Senliğimizin zahirisin ve Biz sen olarak da yaratılmışlığın herhangi birisi olarak da kayıtlı değilizdir. Sen bütünlüğün içinde bütünlüğü oluşturan bir unsur, Biz bütünlüğün kendisiyiz ki bu bütünlük dahi Bizim Bizliğimizin tecellisidir. Biz Senliğimizle tecelli ettiğimiz gibi bu tecelliye çekeriz de sonra yine tecelli ederiz ki bu Bizim için mecburiyet değil keyfiyettir.

İnsan, kendisiyle sınırlamadan Bize iman edendir.

79- De ki, “Onu ilk defa yapıp meydana getiren diriltir ve o, her çeşit yaratmayı bilir.”

Ey insan! Kendin de dâhil cümle yaratılmışlığı yaratan olarak yarattığıyla yani Kendimizde bulunan özelliklerle o özelliğin ismini ve suretini alarak zahire gelen Biziz. Bu zahirlik, özelliğimizi görülür kılarak Kendimizi anlatışımız ve özelliklerimiz Bizimle birlikte sınırsız olduğundan, Kendimizi anlatışımızda her bir yaratılan kelime mesafesindedir ve kelimelerimizde fanilik vardır lakin anlatışımızda son yoktur. Biz farklı farklı özelliklerimizi zahire getirmeye yani yaratmaya devam ederiz de yaratma Bize zor gelmez. Biz yarattığımızla yaratılmışlığa çıkarız tıpkı Senliğimizle yaratılmışlığa çıkışımız gibi de sen şهادet âleminde var olmuş olursun.

Kendi varlığın sana Senliğimizin zahirliği olduğumuzun ispatıdır. Dünyadaki varlığının var oluşu ve son buluşu senin kendini var kılışın ve de yok edişin olmuyor da ikisinin arasında nasıl Bizsiz var olabileceğini sanıyorsun. Sen, sen olarak Kendimizi bilinme ve bilme yönümüzle zahire gelişimizsin ve seninle zahire gelişimiz sende Bize ait sıfatların olmasının sebebidir ve bu sıfatlar kendinde Bize şahit olup Bizi bilesin, zikredesin, göresin, işitesin, sevesin diyedir. Biz Senliğimizle zahire gelmeseydik sen olabilir miydin? Tâbî ki olamazdın. Biz nasıl sen olarak zahire geldiğimiz için sen varsan, varlık âleminde var olan her şey de o olma özelliğimizle zahire gelişimizdir. Hiçbir şey yoktur ki Bizsiz, Bize rağmen kendi kudretiyle ve iradesiyle kendisini var kılabilsin. Var olan her şey var oluşuyla Bizim zahirliğimizdir ve Biz Kendimizdeki özelliğimizle kayıtlı olmadan zahire geliriz.

İnsan, kendisiyle kayıtlamadan Bize arif olandır.

80- O ki sizi, kendi varıyla var etti de siz o var ile varlık sahibisiniz ve nesliniz o varlıkla devam etmekte.

Ey insan! Bizim zatı ilmiyemizde içinde bulunduğun her evrenin Bize ait özellik olarak bulunuyor oluşunun, Kendimizin bilinmeyi istemesiyle zahire gelişimisin. Tek hücreliğin, doğumun, bebeliğin, çocukluğun, gençliğin, şimdiki halin ve şimdikinden sonraki her anındaki halinle ölümün ve dahi ölümden sonraki bedeninin halleri an dilimindeki halleriyle Bizde mevcut olduğu için sen olarak varlık âleminde görülür hale gelmektedir. Biz seni Kendimizden ayrı olarak, Kendimiz dışına da yaratmadık. Biz, sen olarak Bizliğimizde görülür olduk.

İşte, bu görülürlük Bizim görünürlüğümüzdür ki Bizden ayrı yerden, Bizden ayrı olarak, Bizden ayrı bir yerde gerçekleşmiyor. Kendiliğinin sen olarak bulunuşu ben dediğin bütünlüğün oluşumuyla gerçekleşmektedir. Bu yaratılma, yaratılan tümlük için geçerli olup senin geçmişin olan var olmadığın hal ile atalarınla birlikte, geleceğin olan hal ile çocukların olarak sağlanan tümlüktür. Geçmiş ve gelecek kavramları Bize tevhitte, andır. Zaman ve mekân sensin ve seninle vardır. Varlığın, zatlık, zatın sıfatına tecellisiyle sıfatlık, sıfatının fiiline tecellisiyle fiiliyet içermektedir ve bu olguların bütünlüğü Bizim tecellimiz olarak Senliğimizle zuhurumuzdur. Bizden ayrı olmadığın için Bizden ayrı olman da, aynalık olan aynı olman da, Bizim Bizliğimizde oluşan değerlerdir. İstesen de Bizden ayrı olamayacağın gerçeği, kendinden Bizi bilme gerçeğine götürecektir seni. Biz seni kendi varımızla var ederek varlık giyindik. Bu sebeple Bizimle tevhit olabilmektesin tevhit yolunun sonunda. Gerçekliğimizi kabul edişin, kendinde Bizi kabul edişinle şahadet imanına erişindir.

İnsan, kendi varlığından Bizi tanıyandır.

81- Gökleri ve yeri yaratan Allah'ın, onların benzerini yaratmaya gücü yetmez mi? Evet yeter. O, hakkıyla yaratandır, hakkıyla bilendir.

Ey insan! Gök ile kendini, yer ile dünyadaki giyindiğin bedenini ifade ediyoruz ki sen beden değil bedeni giyinensin ve bedenin de, giyinen sen de Bizim yaratmamız olup madde ve mana bütünlüğümüzün zuhurusunuz. Bak kendine ve diğerleri dediğin kendi aslının tafsilatı olan canlılara, göreceksin ki sen neysen onlar da o hal üzerineler ve fark sadece görünürlükteki surettedir. Suretin ardında Bizim Bizliğimizin o suretle görünür oluşu olan sıfatlar mevcuttur. Nasıl yaşadığın değil ama yaşıyor oluş, neyi gördüğün değil görüyor oluş, neyi işittiğin değil işitiyor oluş, neyi söylediğin değil söylüyor oluş her canlı için aynıdır hatta biliyor, diliyor ve diri oluş tüm mevcudluk için aynıdır ve aynılıkla yapılan işlerin farklılığı ise işlerle gerçekleşen görünürlüğün Bizim sınırsızlığımızın ispatı oluşundandır. Cümlelerin birlikteliği olan bütünlük, bütünlüğü oluşturan her unsur tek tek birbiriyle Bizliğimizin içinde birliğimizi oluşturduğundan dolayı alakalıdır. Sen ve cümlesi Bizim Bizliğimizin zuhurudur. Senliğimiz ile onlarlığımızın zahire gelişi...

Biz kudretimizle Kendimizi muhabbet etmeye başladığımız için yaratılma ortaya çıkmıştır. Seninle Senliğimizi, onlarla onlarlığımızı, sıfatlarla sıfatlarımızı, fiillerle fillerimizi, vücutlarla vücutluğumuzu anlatıyoruz durmaksızın. Nasıl ki sen ve bedenin birbirinden ayrılmaz bütünlük ise sen ve diğerleri de Bizim bütünlüğümüzdür. Bu sebeple her oluşum, her esma Bizim yaratılmışlığa çıkışımızdır ve Biz cümlesini Bizimle zahir olduğu için birliğimizle biliriz. Görünürlükteki fark özdeki birliğin zenginliğidir.

İnsan, kendiliğinde Bizimle birliğimize girendir.

82- Bir şeyi dilediği zaman, sadece “Ol!” der, o da hemen oluverir.

Ey insan! Bizim bir şeyi dilememiz, bilinme isteğimizdir ki bu dilek bilinirliğimizin zahire gelmesini istememizdir. İşte zahire geliş için “Ol” emrini veririz de emrimiz batınımızdan zahire geldiği için Senliğimiz batınımızdan zahire gelmiş olduğundan Senliğimiz emrimiz olmaktadır.

Yaratılmışlığın tümü her zerresiyle emrimizdir. Evet, sen emrin kendisisin ve bu emir Senliğimiz olup var oluşun ve var oluştaki hal bütünlüğün emrin yerine getirilişidir. Emirden anlaşıldığı üzerine sen zorunlu varlıksın. Bu zorunluluk Bizim bilme özelliğimizle sen olarak senin ismin ve bedenine zahire gelişimizdir. Sahip olduğunu sandığın her özellik Bizim özelliğimizle tecelli edişimizdir ki Kendimizi bilme yönümüzün seninle işlevsel hale gelişi zorunluluğu. Biz senin madde yönüyle Kendimizi muhabbet ederek bilinirliğimizi zahire getirirken bedenini giyinen Senliğimizle de bilmekliğimiz işlevselliğini yerine getiriyoruz. Bizim emrimiz olan sen, emrimiz olan bilinme isteğimiz de bilme yönümüz de sensin. Yaratılmışlığa çıkmazdan evvel yaratılmışlık batınımızda şimdiki haliyle mevcut iken batınımızda cemdir. Ol emrimizle zahire gelişimiz ise zahirdeki cemliğimizdir. Birliğimiz batında iken şimdi “Ol” emrimizle zahirde devam etmektedir. Hiçbir şey kendisi emir veren değil, emrimiz olduğundan kendisi olarak mevcut değildir. Bizim Bizliğimizle, Bizliğimizin içinde her an şan alışımızdır ve bu emirle zahir olan şan alışımız emir verilenin iradesiyle gerçekleşmediğinden emri kabul edecek ikinci bir varlık yoktur. Yaratılmış olan mevcut haliyle emrimizin kendisidir ki Senliğimizin dileği Senliğimizde Bizi muhabbet etmen içindir.

İnsan, kendisinde Bizimle emrimizi yerine getirendir.

83- Her şeyin mülkü kendi elinde olan Allah'ın şanı ne kadar yücedir! Siz de O'na döndürüleceksiniz.

Ey insan! Her şey olan cümle yaratılanlar mevcut halleriyle varlık anlamında mülktür ve elimizde olması Bizim zahirimizdeki birliğimiz olmasındandır. Biz, Bizliğimizle zahire geldiğimizden, her birisiyle tek tek ve cümlesiyle birlik olarak Bizliğimizi ispat ederek şan almaktayız ki ilmimizin, irademizin, kudretimizin delilidirler.

Sen, senliğinde hüküm sahibi değilken yani yaşamsallığın için en önemli olan unsurların senin kendi kontrolünde değilken, Biz cümlede aynı anda irade etmekte ve aklın kavrayamayacağı çoğullukta aynı anda işimizi işlemekte, sözümüzü söylemekte, görüp görülmekte, sevip sevimekte, zikredip zikredilmekteyiz de cümlesi Bizim mevcutluklarında aynı anda görünürlüğümüzdür. İşte bu Bizim şan alışımızdır. Kendimizi anlatışımız olan yaratılmışlık, Bizde sınır olmadığının ispatı olarak hem fani ama bir diğer özelliğimizi anlatmaya başlamamızla anlatışımız bakidir. Fani olanın faniliği yani anlatmayı bırakışımız gerçekleştiğinde Bizden ayrı olmadıkları ve Bizden ayrı bir yer olmadığından dolayı dönüşleri yine Bizedir. Bizden ayrı yok ki döneceğin Biz olmayalım. Dönüşünün Bize oluşu var oluşunun zorunluluğu gibi zorunluluktur. Anlamaya çalış! Sen Bizden ayrı olmadığın için Bize dönebilmektesin. Ayrı olsaydın Bize dönüş gerçekleşmezdi. Bu sebeple dönüşünün Bize oluşu senin senliğinin Bizim Senliğimiz oluşunun ispatı olmaktadır. Bize dönüşünü, faniliğin ispat bulmazdan evvel her anınla Bizimle olduğuna, kendinde Bize arif olarak arif olmayla gerçekleştir ki Bize imanı kemâlat bulmuş Bizim “İnsan” dediklerimizden olasın.

İnsan, kendisinde yaşarken Bize dönendir.

Değerli okuyucu!

Cenabı Allah bildirdiği üzere insan olma gayretimizi daim eylesin.

Girdiğimiz hakikat deryasını idrak edip tevhit gerçekliğini yaşayanlardan eylesin.

“Kulum” beyanındaki kulluğa erenlerden eylesin.

İmanı kemale ermiş, imanını kabul ettiklerinden eylesin.

Gönül oluşturmuş gönül erlerinden eylesin.

Lütfedip açtığı cemaline layık olanlardan eylesin.

Sülükû tevhitte vasılı illallah eylesin.

Dualarımızın kabulünü ihsan eylesin.

Aşk u niyazlarımızla.

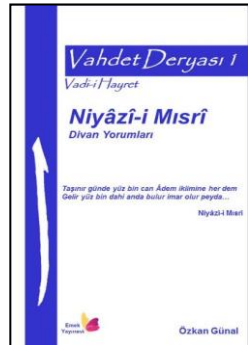
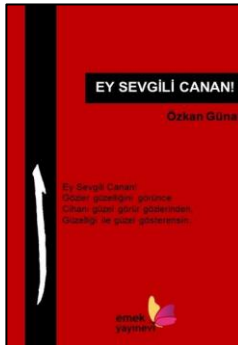
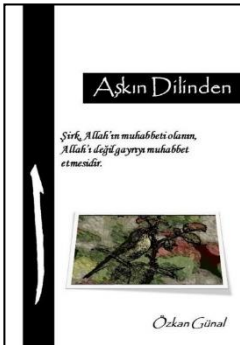
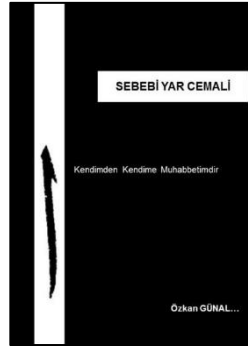
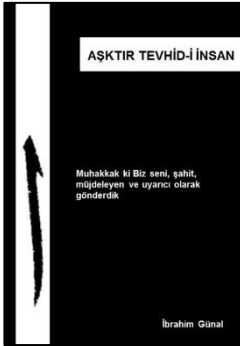
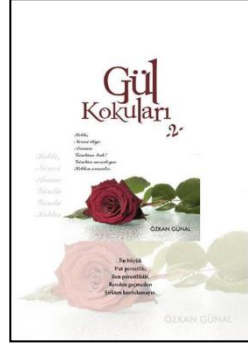
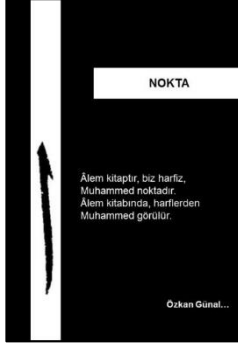
İnsan

1. İnsan, Kendimizi zikredişimize dâhil olandır.
2. İnsan, kendisinde Bizimle Bize ulaşandır.
3. İnsan, kendisinde Bizimle hükmümüzü yerine getirendir.
4. İnsan, Bizim gerçekliğimizle Bizimle zahir olandır.
5. İnsan, ben derken kendisinde Bizimle Bizi işitendir.
6. İnsan, Bizimle Bizde nurlanandır.
7. İnsan, kendisinde Bizimle Bize davet edendir.
8. İnsan, kendisinde Bizimle tecelli eden Bizi görendir.
9. İnsan, kendisinde Bizimle Bizi sevendir.
10. İnsan, kendi ikiliğini Bizimle tevhit edendir.
11. İnsan kendisini Bizimle hürleştirendir.
12. İnsan, kulluğunu Bizimle kendisinde zahire getirendir.
13. İnsan, davetimize Bizimle kendisinde icabet edendir.
14. İnsan, zahirliğimizi Bizimle kendisinde keşfedendir.
15. İnsan, varımız olan varlığından Bize varandır.
16. İnsan, kendisinde Bizimle Bizi doğrulayandır.
17. İnsan, Bizimle kendisinde Bize arif olandır.
18. İnsan, Bizimle tevhitliğimizin bilincinde olandır.
19. İnsan, kendisine zulmetmekten Bizimle kurtulandır.
20. İnsan, zan perdelerini Bizimle yok edendir.
21. İnsan, Bizimle Bizliğimizi yaşayandır.
22. İnsan, Bizimle Bizi övendir kendiliksiz kalarak.
23. İnsan, kendisinde Bizimle Bizi anlatandır.
24. İnsan, Bizimle Bize secde edendir Bizliğimizde.
25. İnsan, kendisinde Bizimle Bize erendir.
26. İnsan, kendisinde Bizimle Bize “Beli” diyendir.
27. İnsan, Bizimle nasibimizi zayı etmeyendir.
28. İnsan, Bizimle Bizi gayrılıksız bilendir.
29. İnsan, Bizimle Bizliğimize dirilendir.
30. İnsan, Bizimle Bize tâbî olandır kendisinde.
31. İnsan, ilahlığını Bizimle Bize teslim edendir.
32. İnsan, Kendimizi muhabbet edişimize dâhil olandır.
33. İnsan, Bizimle varlığını huzurumuz eyleyendir.

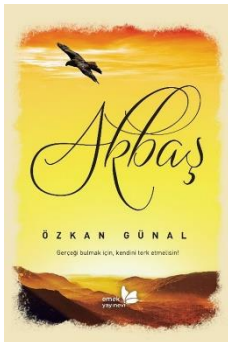
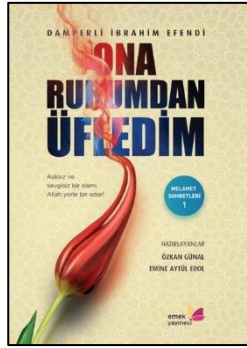
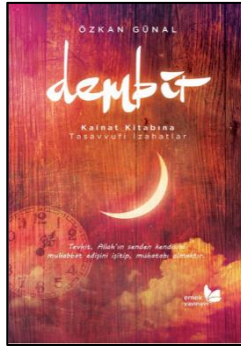
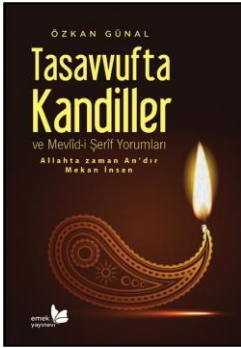
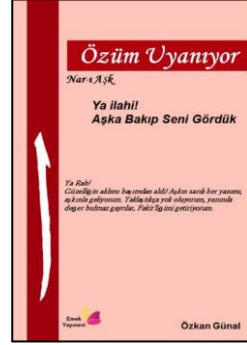
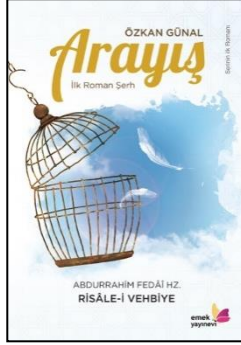
34. İnsan, kendi yokluğunda Bizim varımızla bulunandır.
35. İnsan, kendisini Bizimle güzelleştirendir.
36. İnsan, kendisini Bizim görüldüğümüz perde eyleyendir.
37. İnsan, Bizimle kendi karanlığını nurlandırandır.
38. İnsan, yol olan kendisinde Bizimle Bize yürüyendir.
39. İnsan, Bizimle nefsenden soyunandır.
40. İnsan, Bize olan inancını Bizimle imana dönüştürendir.
41. İnsan, kendisinde Bizimle Bizi ispat edendir.
42. İnsan, kendi yokluğunda Bizimle Bizi bulandır.
43. İnsan, Bizimle kendi tevhitliğinin neşesini yaşayandır.
44. İnsan, kendi faniliğinde Bizimle bakiliğimizi bulandır.
45. İnsan, Kendimize şahit oluşumuza şahit olandır.
46. İnsan, acziyetinde Bizimle güzelleşendir.
47. İnsan, aradığı Bizi Bizimle kendisinde bulandır.
48. İnsan, ötekileştirdiği Bizi Bizimle kendisinde düşünendir.
49. İnsan, emanetimizi Bizimle Bize teslim edendir.
50. İnsan, kendisi ilah olan değil ilahlığında Bizi görendir.
51. İnsan, kendisini Bizimle Bize ayna yapandır.
52. İnsan, Bizimle Bizi sahiplenmeyi terk edendir.
53. İnsan, gönülden Bizimle Bize yönelendir.
54. İnsan, zahirliğinde Bizimle Bize şahit olandır.
55. İnsan, Bizimle şirkini tevhit edendir.
56. İnsan, Bizimle varını cennet eyleyendir.
57. İnsan, kendisi ve Biz gayrılığını Bizimle tevhit edendir.
58. İnsan, yansımaliğından Bizimle Bize muhabbet edendir.
59. İnsan, kendiliğinde Bizim huzurumuzda bulunandır.
60. İnsan, kendisini Bizimle Cemal nurumuzla nurlayandır.
61. İnsan, Bizimle Bize beslediği aşkta kibrini yakandır.
62. İnsan, Kendimizin seyrinde, Bizimle Bizi seyredendir.
63. İnsan, kendini yüceltmekten geçip, Bizi yüceltendir.
64. İnsan, kendisinde Bizimle Bizi tercih edendir.
65. İnsan, Kendimizi seyredişimize kendisinde dâhil olandır.
66. İnsan, kelamıyla hali Bizimle Bizde tevhit olandır.
67. İnsan, Bizimle kendi hakikatini yaşayandır.
68. İnsan, kendisindeki varlığımızla Bize hamd edendir.

69. İnsan, kendi acziyetinde Bizimle Bize nazar edendir.
70. İnsan, şartsız dinleyerek her sözde Bizi dinleyendir.
71. İnsan, kendi kâfirliğini Bizimle tevhit potasında eritendir.
72. İnsan, kendi zahırlığında Bizimle Bize iman edendir.
73. İnsan, kendisinde Bizimle kendiliğini sahiplenmeyendir.
74. İnsan, kendisini fark edip Bizimle kıymet bilendir.
75. İnsan, kendisi olan ilahlığımızda Bize hizmet edendir.
76. İnsan, nefsinde Bizimle hüküm sahibi olandır.
77. İnsan, nefesine göre söylemden Bizimle geçendir.
78. İnsan, kendi varlığından Bizi müşahede edendir.
79. İnsan, kendisiyle sınırlamadan Bize iman edendir.
80. İnsan, kendisiyle kayıtlamadan Bize arif olandır.
81. İnsan, kendi varlığından Bizi tanıyandır.
82. İnsan, kendiliğinde Bizimle birliğimize girendir.
83. İnsan, kendisinde Bizimle emrimizi yerine getirendir.
84. İnsan, kendisinde yaşarken Bize dönendir.

*Yazarın
Diğer
Kitapları*

Yasin

ÖZKAN GÜNAL

Ey insan

Yasin

Cenabı Allah'ın beyanı olan "Yasin" suresi, insan namzedi olan bizlere, Allah'ın insan tanımına yüklediği anlam ile insanı anlatmaktadır. Hangi hallerde bulunursak insanlığımızdan uzak, şirk içinde yaşıyor oluşumuzu, hangi hallerde bulunursak şirkinden arınmış tevhit ehli olan iman üzerine yaşıyor oluşumuzu göstermektedir. Cenabı Allah bizlere, "Yasin" suresi 59-60-61-62 ayetlerinde,

Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın. Ben size şeytana kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi? Sizden söz almadım mı? Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye. Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?

diyerek, şirkin nefsimize, imanın kendisine kulluk etmek olduğunu göstermektedir.

www.emekyayinevi.com

17.00 TL

Gönlümüz, Gönüller sultanı,
Melami Mürşid-i Kamil'i Namı Damperti,
Halil İbrahim Baki Hz. ile birlikte.